A. E. VAN VOGT

A. E. VAN VOGT

CARTEA LUI VAN VOGT

CUPRINS:

OROLOGIUL TIMPULUI.
MĂRTURISIREA.
ŞOBOLANUL ŞI ŞARPELE.
BARBARUL.
SUROGAT ETERN.
UN RÂS NEBUN.
PIERDUT: CINCIZECI DE SORI.

OROLOGIUL TIMPULUI

— Căsătoria este o instituţie sacră, spunea Terry Maynard, ori de câte ori era în vervă. Ştiu prea bine ce spun. Am fost căsătorit de două ori: prima dată, de mult, în 1905, şi apoi în 1967. Un asemenea interval de timp între două căsătorii îţi dă posibilitatea să judeci corect. Şi spunând aceste vorbe, se uita cu drag la nevasta lui, Joan. Numai că, în seara aceea, ca niciodată, ea oftă, îşi aprinse o ţigară, se lăsă pe spătarul scaunului şi murmură:

— Terry, copil fără minte ce eşti, iar o iei de la capăt… Apoi sorbi din cocteil, privi roată, cu ochii ei de un albastru limpede, pe toţi musafirii de faţă, şi zise:

— Terry e pe punctul să vă spună povestea iubirii noastre. Dacă aţi mai auzit-o, poftiţi în sufragerie unde găsiţi sandvişuri şi tot ce vă mai pofteşte inima.

Doi bărbaţi şi o femeie se ridicară şi ieşiră din cameră.

Terry strigă în urma lor:

— Oamenii au râs de bomba atomică până în clipa când le-a căzut în cap. Mai devreme sau mai târziu, cineva o să descopere că povestea mea nu e doar o poveste şi atât.

Ceea ce am să vă spun s-a întâmplat în realitate şi, la urma urmei, i s-ar putea întâmpla oricăruia dintre voi. Când mă gândesc la ucigătoarea lume a posibilului, bomba atomică mi se pare un soi de feştilă fumegândă…

Un bărbat din grupul care rămăsese de faţă întrebă, pe un ton nedumerit:

— E ceva ce eu nu înţeleg. Ce legătură este între prima ta căsătorie, cea din 1905, şi bomba atomică? Dacă lăsăm deoparte eventuala supărare pe care ar putea să o simtă fermecătoarea ta soţie la gândul că n-a avut cum să-şi înfigă gheruţele în frumoasa piele a fostei ei rivale…

— Domnule – răspunse Terry – ia seama cum şi ce vorbeşti despre fosta mea soţie, odihnească-se în pace!

— Odihna n-o s-o cunoască niciodată! Am eu grijă de asta, spuse Joan Maynard.

Se instală apoi mai confortabil în scaun şi adăugă, cu vocea caldă:

— Povesteşte, dragul meu.

Şi soţul ei începu să-şi depene povestea:

— Când aveam zece ani, mă fascina pendula cea mare din hol. O s-o vedeţi, la plecare. Într-o bună zi, am deschis uşiţa de jos şi mă jucam cu pendulul. Atunci, am văzut că pe el erau scrise nişte numere. Primul se afla la capătul de sus al tijei şi era 1840. Şi tot aşa, câte un număr, până jos. Ultimul era 1970. Eram în 1950 şi îmi amintesc că am fost surprins de un lucru: micul indicator de pe greutatea transparentă era fixat în dreptul numărului 1950. Mi-am zis atunci, în gândul meu, că tocmai descoperisem ceva esenţial despre felul cum funcţiona orologiul. După ce a trecut primul val de bucurie, am început, bineînţeles, să mişc greutatea de colo colo şi îmi amintesc că am urcat-o până în dreptul cifrei 1891. În acel moment, m-a cuprins o vrajă ameţitoare. Greutatea mi-a scăpat din mână şi am alunecat pe podea. Mă simţeam rău. Când am deschis ochii, am zărit o femeie tare ciudată, iar în jurul meu totul era schimbat. Vreau să spun mobila şi aranjamentul lucrurilor în casă, căci, de fapt,

mă aflam în acelaşi loc. Casa aparţinea familiei noastre de o sută şi mai bine de ani. Dar nu eram decât un biet copil de zece ani şi m-a cuprins spaima, mai ales când am văzut-o pe femeia aceea. Avea cam la patruzeci de ani. Purta o fustă lungă şi demodată iar buzele i se făcuseră subţiri ca aţa, de mânioasă ce era. În mână avea un băţ. În timp ce eu abia mă ridicam, încă nesigur pe picioare, ea începu să vorbească:

— Joe Maynard, de câte ori ţi-am spus să nu te apropii de ceasul ăsta?

Când am auzit-o că-mi spune Joe, am înlemnit. Pe atunci, încă nu ştiam că numele bunicului meu fusese Joseph. Şi mai era ceva ce m-a uimit peste măsură: accentul cu care vorbea femeia. Exprimarea era cât se poate de precisă, dar n-aş putea s-o redau exact şi în amănunt. Al treilea lucru, care m-a paralizat, a fost constatarea că figura ei, pe măsură ce mă uitam mai bine, începea să mi se pară oarecum cunoscută. Era chipul străbunicii mele, al cărei portret atârna pe un perete, în biroul tatălui meu.

„Pac!” şi băţul m-a pocnit peste picior… Am tulit-o către uşă, trecând uşor pe lângă ea şi ţipând ca din gură de şarpe. Am mai auzit-o cum striga după mine:

— Joe Maynard, o să vezi tu ce te aşteaptă când s-o întoarce acasă taică-tu!

Ajuns afară, am păşit în plin tărâm al fanteziei: în lumea simplă a unui orăşel de la sfârşitul veacului trecut. Un câine a început să latre şi s-a luat după mine. Trotuarele erau de lemn iar pe străzi galopau cai. Eu crescusem înconjurat de automobile somptuoase şi călătorisem cu autobuzul. Nu puteam accepta schimbarea. Următoarele ceasuri mi s-au şters complet din minte. Ştiu doar că, la un moment dat, s-a întunecat şi m-am strecurat înapoi spre casa cea mare. Prin singura fereastră luminată, am tras cu ochiul în sufragerie. N-am să uit cât oi trăi scena pe care am văzut-o atunci. Străbunicul şi străbunica mea stăteau la masă şi alături de ei se afla un băiat de vârsta mea. Copilul acela îmi semăna

leit. Numai că părea atât de înfricoşat cum eu sper să nu fiu vreodată. Străbunicul tocmai vorbea. Era atât de furios încât auzeam limpede vorbă cu vorbă, prin geam:

— Asta-i prea de tot. Cu alte cuvinte o faci mincinoasă pe propria ta mamă. Am eu grijă de tine, după-masă.

Mi-am dat seama că Joe o păţise, din pricina mea. Pentru mine însă, singurul lucru cu adevărat important era faptul că niciunul din ei nu se afla în hol, lângă pendulă. M-am furişat în casă, tremurând, fără să ştiu exact ce am să fac în continuare. M-am apropiat de ceas, în vârful picioarelor, am deschis uşiţa de jos şi am reaşezat greutatea în dreptul lui 1950. Am acţionat ca un automat. Eram înmărmurit de spaimă.

Următorul lucru de care îmi amintesc este vocea cuiva, care ţipa la mine. O voce cunoscută. Când m-am uitat, l-am văzut pe tata.

— Ticălos mic ce eşti, – striga el – cred că ţi-am spus foarte clar să nu te apropii de ceasul ăsta!

Pentru prima dată, bătaia a fost o adevărată uşurare. De atunci şi până la sfârşitul copilăriei mele nu m-am mai dus în preajma orologiului. E drept că am îndrăznit, la un moment dat, să pun câteva întrebări prudente despre strămoşii mei. Tata s-a arătat foarte rezervat. Ori de câte ori îl întrebam câte ceva, se uita în gol şi spunea:

— În anii copilăriei mele, s-au petrecut lucruri pe care nici eu nu le înţeleg, băiete. Într-o bună zi, o să-ţi povestesc totul.

S-a prăpădit pe neaşteptate, de pe urma unei pneumonii, când eu împlinisem treisprezece ani. A fost un mare şoc financiar şi emoţional. Mama a fost nevoită să vândă, printre alte lucruri, şi vechea pendulă. Aveam intenţia să transformăm casa într-o pensiune, ca să putem supravieţui, când, pe neaşteptate, dezvoltarea industrială a oraşului a sporit valoarea unui teren pe care-l aveam într-un alt cartier. Mă tot gândisem la bătrânul orologiu şi la experienţa pe care o trăisem dar au intervenit altele: anii

de colegiu, apoi şederea în Vietnam – acolo am fost ceva ce s-ar putea numi un funcţionar glorios, cu gradul de căpitan – şi n-am avut cum să caut ceasul mai devreme de începutul anului 1966. I-am dat de urmă cu ajutorul misitului care-l cumpărase de la noi şi am plătit de trei ori mai mult decât luasem pe el. Dar ştiam că merită.

Greutatea alunecase până în dreptul numărului 1966. Coincidenţa m-a făcut să tresar. Apoi, a apărut ceva şi mai interesant. În partea de jos a pendulei, am găsit o comoară, ascunsă sub tăblie: jurnalul bunicului meu. Prima însemnare era datată 18 mai 1904. Stând în genunchi, cu jurnalul bunicului în mână, m-am hotărât să fac o încercare. Oare experienţa pe care o trăisem în copilărie fusese reală sau doar o simplă nălucire? Nu m-am dus cu gândul, atunci, chiar la data notată la începutul jurnalului. Cu toate astea, cu un gest firesc, am pus greutatea în dreptul lui 1904. În ultima clipă, ca măsură de precauţie, am înşfăcat greutatea de cristal. La atingerea ei, m-a cuprins un val de căldură şi am avut senzaţia clară că bucata aceea de cristal vibrează. De data asta, n-am mai simţit nici un fel de ameţeală. Cu un uşor sentiment de umilinţă, tocmai eram pe punctul să renunţ, când am privit mai atent în jur. Holul era aranjat altfel decât îl ştiam. Covoarele aveau culori mai stinse, grelele draperii demodate erau făcute dintr-o catifea de culoare întunecată. Inima îmi bătea cu putere. Mă îngrijora gândul că am să fiu găsit acolo şi n-am să fiu în stare să ofer nici o explicaţie. Totuşi, după câteva clipe, mi-am dat seama că, în casă, domnea o linişte deplină. Nu se auzeau decât bătăile ceasului. M-am ridicat. Vedeam totul cu ochii mei şi, cu toate astea, nu-mi venea deloc să cred că minunea se petrecuse din nou.

Am ieşit apoi în oraş şi am constatat că lucrurile evoluaseră, de la prima mea experienţă. Nu foarte mult, ce-i drept… era, totuşi, abia începutul veacului nostru. În curţile din spatele caselor se zăreau vaci şi coteţe pentru păsări. Nu prea departe, se vedea întinderea preeriei.

Adevărata dezvoltare încă nu începuse şi nici un semn nu prevestea oraşul de astăzi. După toate probabilităţile, era anul 1904. Plutind pe un nor de emoţii contradictorii, am început să mă plimb de-a lungul trotuarului de lemn. Am trecut pe lângă câţiva oameni, mai întâi un bărbat, apoi o femeie… S-au uitat la mine cu o privire plină de uimire. Acum sunt conştient de asta, dar atunci abia dacă i-am băgat în seamă. N-am coborât cu picioarele pe pământ decât în clipa când m-am întâlnit cu două doamne care veneau din direcţie opusă, pe acelaşi îngust trotuar de lemn. Abia atunci mi-am dat seama că aveam în faţa ochilor, în carne şi oase, persoane care trăiseră la începutul secolului. Purtau fuste lungi până în pământ, care foşneau la fiecare pas. Era o zi caldă, dar se vede treaba că, mai devreme, plouase. Se zăreau urme de noroi pe tivul fustelor.

Cea mai în vârstă dintre doamne m-a privit şi a zis:

— Ia te uită! Joseph Maynard! Deci, până la urmă, ai sosit la timp ca să fii de faţă la înmormântarea bietei tale mame… De pe ce meleaguri ţi-ai luat hainele astea ciudate?

Fata n-a rostit o vorbă. Se uita la mine şi atât.

Eram pe punctul să spun că eu nu eram Joseph Maynard, dar mi-am dat seama că n-ar fi fost deloc înţelept. Pe urmă, mai era şi însemnarea pe care bunicul o făcuse în jurnal, în ziua de 18 mai. Mi-o aduceam aminte perfect: „M-am întâlnit cu doamna Caldwell şi cu fiica ei, Marietta, pe stradă. Nu-i venea să creadă că m-am întors acasă, să asist la înmormântare.”

Un gând mi-a străbătut mintea cu iuţeala fulgerului, lăsându-mă buimac şi, totuşi, indiferent. Dacă asta era doamna Caldwell şi cealaltă fata ei, dacă asta era întâlnirea cu pricina, atunci…

Doamna Caldwell tocmai mi se adresa:

— Joseph Maynard, aş vrea să ţi-o prezint pe fiica mea, Marietta. Tocmai vorbeam cu ea despre înmormântare, nu-i aşa, iubita mea?

Fata continua să se uite la mine.

— Chiar aşa, mamă? zise ea.

— Bineînţeles că despre asta discutam. Nu-ţi aminteşti? Doamna Caldwell părea enervată. Marietta şi cu mine o să venim mâine la înmormântare, a continuat ea, grăbită.

— Parcă spuneai că urma să mergem la ferma familiei Jones, spuse Marietta, pe un ton foarte liniştit.

— Marietta, cum poţi să spui aşa ceva? Era vorba de programul nostru de poimâine. Dacă am făcut, totuşi, vreun aranjament de felul ăsta, va trebui să-l schimbăm.

Părea, din nou, stăpână pe situaţie.

— Am fost întotdeauna în relaţii prieteneşti cu mama dumitale, domnule Maynard, nu-i aşa, Marietta? mai spuse ea, pe un ton plin de înţelesuri.

— Mie mi-a fost totdeauna dragă, răspunse Marietta, şi abia dacă se simţise accentul pe care-l pusese pe cuvântul mie.

— Atunci, ne vedem mâine la biserică, la ora două, zise iute doamna Caldwell. Hai să mergem, Marietta.

M-am dat la o parte, să le las să treacă, şi am luat-o iar spre casă. Am cercetat toate camerele, neştiind dacă voi da sau nu peste trupul neînsufleţit, dar am constatat că fusese ridicat de acasă.

Începeam să am un sentiment de vinovăţie. Propria mea mamă murise în 1963, când eu eram departe, în Vietnam. Avocatul familiei fusese cel care se ocupase de înmormântare. Mi se întâmplase adesea, în nopţile fierbinţi din junglă, să-mi imaginez casa pustie în care ea zăcuse. Mi se părea, atunci, că asta era tot ceea ce puteam face spre a mă apropia de realitate. Asemănarea dintre cele două situaţii mă deprima.

Am încuiat uşa, am tras ceasul, reaşezând greutatea în dreptul anului 1966, şi m-am reîntors în secolul XX. Umbra întunecată a morţii s-a îndepărtat încet şi m-am trezit din nou faţă în faţă cu un gând ce nu-mi dădea pace: „Oare Joseph Maynard chiar se întorsese în oraşul său natal, în

ziua de 18 mai 1904? Şi dacă nu, atunci la cine se referea însemnarea pe care bunicul meu o făcuse, în jurnalul său, pe 19 mai?” Însemnarea spunea, pur şi simplu: „Am asistat la înmormântare, în această după-amiază şi am vorbit din nou cu Marietta”.

Am vorbit din nou… aşa scria acolo! Şi dacă eu fusesem cel care vorbise cu ea, prima dată, atunci însemna că tot eu urma să asist la înmormântare?

Mi-am petrecut toată seara citind jurnalul, în căutarea unui cuvânt sau a unei fraze care să-mi arate că situaţia era exact aşa cum începuse să mi se arate. N-am găsit nici o singură referire la perioada imediat următoare, dar – după ce m-am gândit bine – lucrul mi s-a părut foarte firesc. Am presupus că jurnalul căzuse în mâinile cui nu trebuia.

Am ajuns la însemnarea în care Joseph Maynard şi Marietta Caldwell îşi anunţau logodna. Şi, puţin mai încolo, am ajuns şi la ziua în dreptul căreia sta scris „Astăzi m-am căsătorit cu Marietta!” în momentul acela, m-au trecut toate sudorile şi am pus jurnalul deoparte.

Întrebarea era următoarea: „Dacă eu făcusem toate astea, atunci ce se întâmplase cu adevăratul Joseph Maynard? Nu cumva singurul fiu al străbunicilor mei murise, pe la vreo margine de Americă, neştiut de cei între care copilărise?”

Mi s-a părut explicaţia cea mai verosimilă, de la bun început. M-am dus la înmormântare şi orice îndoială s-a risipit. Dintre toţi cei prezenţi acolo am fost singurul purtător al numelui Maynard, în afară de răposata mea bunică. După aceea, am discutat cu avocatul familiei şi am devenit proprietarul formal al tuturor bunurilor.

Apoi, m-am aşternut pe treabă, ca să mă asigur că tatăl meu avea să se nască. Pentru un bărbat care ştia sigur că această căsătorie urma să aibă loc, Marietta era, totuşi, o fată surprinzător de greu de abordat. Mai avea un admirator, un tânăr pe care îmi venea să-l stâng de gât, ori de câte ori îl vedeam. Băiat cu un temperament vulcanic,

dar sărac. De aceea, părinţii Mariettei nu-l prea aveau la suflet; ei însă se pare că nu-i prea păsa.

În cele din urmă, pentru că nu-mi puteam permite să pierd, am încălcat regula jocului. I-am spus doamnei Caldwell că aş dori să înceapă s-o îndemne pe Marietta să-l ia pe celălalt. Cât despre mine, trebuia să mă critice cât mai mult. I-am sugerat că ar putea să-i spună fetei că eu nu sunt genul de om pe care să te bizui. Într-o bună zi, de pildă, aş fi fost capabil să-mi fac bagajele şi să plec în vreun colţ uitat de lume, târând-o după mine spre cine ştie ce greutăţi.

Aşa cum începusem să bănuiesc, fata avea o fire aventuroasă. Nu ştiu exact în ce măsură a fost mama ei în stare să-i schimbe atitudinea, dar, dintr-o dată, Marietta a devenit mai prietenoasă. Pe viitor, eram atât de preocupat să o cunosc, încât jurnalul aproape că îmi ieşise din minte. După ce ne-am logodit, l-am căutat şi am constatat că logodna avusese loc exact în ziua notată acolo. Atunci, m-a cuprins spaima. Iar când Marietta a fixat ziua cununiei exact în data din jurnal, m-am trezit şi mai tare la realitate şi am început să judec situaţia în modul cel mai serios. Dacă făceam jocul până la capăt, urma să devin propriul meu bunic. Dacă nu-l făceam, ce-ar fi urmat?

Tot gândindu-mă, îmi simţeam mintea din ce în ce mai pustie. Atunci, am căutat prin casă până am găsit un caiet îmbrăcat în piele, aproape identic cu cel pe care fusese scris jurnalul. Am copiat, cuvânt cu cuvânt, toate însemnările şi am pus noul jurnal sub tăblia din partea de jos a pendulei. Presupun că, de fapt, este vorba de unul şi acelaşi jurnal, până la urmă. Eu l-am pus în ascunzătoare, şi tot eu l-am descoperit, mai târziu.

Marietta şi cu mine ne-am căsătorit, aşa cum stabilisem şi, curând, toate semnele ne-au ajutat să ghicim că tatăl meu avea să se nască, la timpul cuvenit – fireşte, însă că Marietta nu vedea problema în aceiaşi termeni.

Povestirea suferi o mică întrerupere, când se făcu auzit glasul acru al unei femei:

— Domnule Maynard, cu alte cuvinte vrei să spui că ai mers până la capăt cu jocul de-a căsătoria şi că acea biată fiinţă urmează să aibă un copil?

Maynard îi răspunse cu blândeţe:

— Toate astea s-au întâmplat cândva, la începutul veacului.

Femeia se înroşi la faţă:

— Cred că e povestea cea mai îngrozitoare pe care am auzit-o vreodată!

Maynard se întoarse spre ceilalţi, cu un aer întrebător:

— Voi ce părere aveţi? Nu consideraţi că un om are, totuşi, dreptul moral să-şi asigure propria naştere?

— Deh… începu un bărbat cu o voce încărcată de îndoieli.

— Nu credeţi că ar fi mai bine să-mi termin povestea, înainte de a discuta? zise Maynard. Apoi continuă:

— Problemele au început să apară, aproape imediat. Marietta dorea să afle unde mă duceam, în zilele în care dispăream de acasă. Mă supunea unor adevărate interogatorii despre trecutul meu. Unde fusesem până atunci? Ce locuri vizitasem? Ce mă îndemnase să-mi părăsesc căminul părintesc, atunci, la început? Şi, pentru bunul motiv că nu eu eram Joseph Maynard, n-a durat mult până să încep să mă simt sub papuc. Avusesem intenţia să stau cu ea măcar până la data naşterii copilului, făcând doar incursiuni sporadice în lumea mea. Dar se ţinea după mine prin toată casa. Aproape că m-a surprins când manevram ceasul, în vreo două rânduri. Eram din ce în ce mai alarmat. Apoi, mi-am dat seama că Joseph Maynard trebuia să-şi părăsească din nou epoca, de data asta pentru totdeauna.

La urma urmei – mă gândeam eu – ce sens avea să-mi asigur propria mea naştere, dacă tot nu puteam face mai mult de atât? Aveam o viaţă de trăit, 1967 şi anii de după aceea. Se mai punea şi problema unei alte căsătorii şi a unor copii care să ducă mai departe numele familiei. În cele din urmă, mi-am luat inima în dinţi. Nu aveam de ales.

Aici, Maynard fu din nou întrerupt de aceeaşi femeie care vorbise şi prima dată:

— Domnule Maynard, cum poţi să stai acolo atât de liniştit şi să ne spui că ai părăsit-o pur şi simplu pe acea biată fată cu pruncul în pântec?!

Maynard îşi ridică mâinile spre tavan, cu un aer neajutorat:

— Ce altceva puteam să fac? La urma urmei, era înconjurată de familia ei, care îi purta de grijă. Am mers până acolo încât mi-am spus că Marietta s-ar putea, curând, recăsători cu tânărul acela impetuos… Deşi, să fiu sincer, ideea îmi displăcea.

— De ce n-ai adus-o aici, cu dumneata?

— Pentru că eu aveam nevoie ca acel copil să se nască acolo şi atunci.

Femeia deveni albă ca varul. Aproape că nu reuşea să spună ce gândea, din pricina furiei:

— Domnule Maynard, nu cred că mai doresc să rămân sub acoperişul dumneavoastră.

Maynard rămase înlemnit.

— Doamnă, dumneavoastră chiar credeţi povestea pe care v-o spun?

Ea clipi de câteva ori şi spuse „Aha!” Apoi, se lăsă pe spătarul scaunului şi încercă să râdă, cu oarecare stânjeneală. Mai multe persoane se amuzară pe seama ei, dar nu erau prea convinse.

Maynard îşi continuă povestea:

— Nici nu vă puteţi imagina cât de vinovat mă simţeam. De câte ori întâlneam câte o fată drăguţă, imaginea Mariettei mi se arăta în faţa ochilor, precum o stafie. Mi-a luat mult timp şi mult efort să mă conving pe mine însumi că ea murise, probabil cândva prin anii '40 sau poate chiar mai devreme. Şi totuşi, după numai patru luni, nu mai reuşeam să-mi amintesc chipul ei, cu exactitate.

Apoi, într-o noapte, la o petrecere, am cunoscut-o pe Joan. De cum am văzut-o, mi-a amintit de Marietta. Şi n-a fost

nevoie de mai mult. Trebuie să recunosc că ea a fost cea care s-a năpustit asupra mea. Mi-a părut bine, totuşi, pentru că – dacă n-aş fi avut de-a face cu o persoană ca Joan, care să mă împingă de la spate – nu sunt sigur că m-aş fi încumetat.

Ne-am căsătorit, şi, conform obiceiului, am trecut-o peste pragul vechii noastre case. După ce i-am dat drumul din braţe, s-a uitat la mine lung de tot, cu o privire tare ciudată. În cele din urmă, mi-a spus încetişor:

— Terry, vreau să-ţi fac o mărturisire.

— Da?

Nu-mi trecea prin cap ce-ar fi putut spune.

— Terry, am un motiv foarte serios pentru care m-am grăbit să mă mărit cu tine.

Am simţit că se cască pământul sub mine. Mai auzisem eu de fete care se grăbeau să se mărite, din anumite motive.

— Terry, o să am un copil.

Şi spunând acestea, veni spre mine şi îmi trase două palme, peste faţă. Cred că, în viaţa mea, n-am rămas mai încremenit de uimire.

Aici, Maynard făcu o pauză şi îşi plimbă privirile prin încăpere. Musafirii se holbau unii la alţii, stingheriţi. În cele din urmă, femeia care se manifestase atât de critic spuse cu satisfacţie:

— Bine ţi-a făcut!

— Credeţi că am meritat una ca asta?

— Orice om care se ţine de asemenea lucruri…

— Bine, doamnă, protestă Maynard, dar nu uitaţi că eu descoperisem că dacă nu devin propriul meu bunic, n-am să mă mai nasc niciodată. Dumneavoastră ce aţi fi făcut, în situaţia mea?

— Mie îmi sună a bigamie, spuse un bărbat. Evident, nu pot să fiu de acord cu o femeie care încearcă să vâre pe gâtul unui bărbat propriul ei copil nelegitim. Mă şi mir de tine, Joan.

Era un vechi prieten al familiei Maynard care, acum, auzea povestea pentru prima oară.

— O femeie împinsă de disperare e în stare de orice, murmură Joan.

— Să fie oare bigamie, dacă prima soţie a murit, după toate probabilităţile, de o generaţie şi mai bine? zise Maynard, pe gânduri. Apoi, izbucni:

— În plus, trebuia să iau în calcul soarta întregii omeniri.

— Ce vrei să spui? se auzi din mai multe părţi.

Maynard răspunse cu sinceritate neafectată:

— Încercaţi să vă imaginaţi ce forţe colosale se ascund în spatele acestei călătorii în timp. Eu nu sunt om de ştiinţă, dar văd, cu ochii minţii, imaginea acestui univers alcătuit din materie mişcându-se prin timp, după legile stricte dictate de energie. În comparaţie cu o asemenea forţă, bomba atomică nu e nimic mai mult decât o biată pâlpâire de lumină străpungând un întuneric fără început şi fără sfârşit. Acum, închipuiţi-vă că, într-un anumit moment al acestui proces progresiv spaţiu-timp, un anumit copil care ar fi trebuit să apară, într-un anumit loc şi la un anumit moment, n-ar mai apărea deloc. Şi, deoarece acest copil despre care vă vorbesc a devenit, apoi, tatăl meu, vă întreb dacă el şi eu am fi continuat să existăm, în cazul în care copilul care a fost el nu s-ar fi născut deloc. Şi dacă noi n-am fi apărut pe lume, oare brusca noastră dispariţie ar fi afectat restul universului sau nu?

Maynard se aplecă înainte şi continuă, solemn:

— Eu cred că da. Cred că o asemenea întâmplare ar afecta toată alcătuirea universului. Ba mai mult: cred că întregul univers ar fi dispărut, uite-aşa, ca un balon de săpun. Echilibrul vieţii este, cu siguranţă, extrem de sensibil. O cât de mică greutate pusă, în plus, pe unul din talerele balanţei, o cât de slabă legătură ruptă, şi gata, toată structura se prăbuşeşte. Având în minte o asemenea posibilitate, puteam eu oare să procedez altfel decât am făcut-o?

Dădu din umeri, îşi depărtă palmele a neputinţă întrebătoare şi se lăsă pe speteaza scaunului.

Urmă un moment de tăcere. Apoi, un bărbat spuse:

— Ei bine, mie mi se pare că amândoi aţi căpătat exact ce-aţi meritat.

Şi continuă, privind încruntat spre Joan:

— Te cunosc de trei ani şi ne-am văzut din când în când, dar nu ştiu nimic de existenţa vreunui copil. S-a prăpădit de mic sau ce s-a întâmplat? Şi, dacă a murit, de ce mai e nevoie să scoateţi la vedere toate rufele murdare din familie?

Maynard râse:

Joan, ar fi bine să termini tu povestea.

Soţia lui aruncă o privire spre ceas.

— Crezi că mai e vreme, dragule? Mai sunt numai douăzeci de minute până la miezul nopţii. Noaptea de Anul Nou e importantă, pentru fiecare din noi.

— Scurteaz-o, atunci.

Joan începu să vorbească:

— Vedeţi, de fapt temerile lui Terry cum că mult prea curioasa Marietta l-ar putea vedea plecând spre viitor sau revenind în trecut, erau întemeiate. Până la urmă, într-o bună zi, l-a văzut cum dispărea. E limpede că aşa a fost, dacă vă gândiţi bine. Pentru că, dacă l-ar fi prins când se întorcea, ar fi făcut, pe loc, o criză de isterie. În situaţia dată, însă, a avut răgazul să se frământe din tot sufletul, şi, apoi, să-şi revină, încet, încet. Nu-i de mirare, deci, că îl urmărea pretutindeni prin casă, ca o caţă arţăgoasă. O mulţime de cuvinte îi stăteau pe buze, dar nu îndrăznea să le rostească. Prin urmare, l-a văzut venind şi plecând în mai multe rânduri. Repetându-se, experienţa părea din ce în ce mai puţin înspăimântătoare şi, în final, a început să devină curioasă, într-una din zile, el s-a trezit înaintea ei şi i-a lăsat un bilet, pe pernă, prin care îi spunea că va lipsi două zile. După ce a citit biletul, ea s-a pregătit de călătorie: s-a îmbrăcat, a luat toţi banii care erau în casă şi a coborât din

dormitor spre locul unde se afla orologiul. Îl cercetase dinainte şi îşi făcuse o idee despre felul cum ar trebui să funcţioneze. Văzu că, şi de data aceasta, anul fixat era 1967. Trase de greutatea din cristal, aşa cum îl văzuse pe soţul ei făcând şi, curând, o apucă un soi de ameţeală puternică. Iat-o, deci, în plin secol XX, chiar dacă nu şi-a dat seama de diferenţe, de la bun început. Când a ieşit din casă, s-a trezit în miezul unui adevărat coşmar. Când a vrut să traverseze, un mecanism monstruos s-a năpustit asupra ei şi, apoi, s-a oprit cu un scârţâit puternic. Un bărbat furios a scos capul pe fereastră şi a luat-o la zor.

Tremurând din tot corpul, a ajuns iar pe trotuar, mai mult moartă decât vie de spaimă. A început să devină mai precaută şi a învăţat foarte repede să se descurce. După nici jumătate de ceas, a ajuns în dreptul unei vitrine pline de rochii. A intrat în magazinul cu pricina, a scos banii pe care îi avea şi a întrebat-o pe vânzătoare dacă erau buni. Fata l-a chemat pe şeful ei. El a trimis una din bancnote la banca cea mai apropiată, să vadă dacă e autentică.

Apoi, Marietta şi-a cumpărat o rochie, un costum, lenjerie de corp, accesorii şi pantofi. Când a ieşit din magazin, deşi tremura la gândul că a îndrăznit să pună pe ea asemenea haine neruşinate, era cât se poate de hotărâtă. Se simţea ostenită, aşa încât s-a întors acasă şi, apoi, în vremea ei.

Zilele treceau şi ea devenea din ce în ce mai îndrăzneaţă. Nu prea înţelegea exact care sunt intenţiile soţului ei şi, deci, era bănuitoare. Nu avea nici un punct de reper după care să judece cât de departe se putea merge în acest secol XX, cât de mult însemna „a fi modern” pentru o femeie a acestei vremi. A învăţat să fumeze, deşi, la început, simţea că se sufocă. A învăţat să bea, deşi, după primul pahar, a dormit neîntoarsă timp de o oră. Şi-a găsit o slujbă, la un magazin. Patronii au fost de părere că accentul ei demodat le va face plăcere clienţilor. A fost concediată în mai puţin de o lună, motivul principal fiind acela că se apucase să

imite accentul celei mai puţin educate dintre vânzătoare şi, în parte, pentru că uneori nu venea deloc la serviciu.

Acum era foarte sigură că urma să aibă un copil. Şi, pentru că soţul ei încă nu o abandonase de tot, i-a spus şi lui. Cred că nutrea speranţa că el îi va face mărturisiri complete, dar n-aş putea băga mâna în foc pentru asta. E greu să ştii exact ce e în capul unei femei sau al unui bărbat. Oricum, n-a mers. La scurtă vreme, el a plecat şi nu s-a mai întors.

Era furioasă, pentru că ghicise cam ce planuri îşi făcuse el. Şi totuşi, în ea se dădea o luptă. Pe de-o parte, se afla în situaţia femeii dispreţuite de bărbatul ei. Pe de alta, se afla şi în situaţia femeii care se simte în stare să lupte cu soarta, s-o schimbe.

Atunci, şi-a încuiat casa. A anunţat că pleacă într-o călătorie. Ajunsă iar în 1967, şi-a găsit o slujbă şi a închiriat o cameră, folosindu-se de numele de fată al mamei ei: Joan Craig. A făcut ce a făcut şi a fost invitată la o petrecere unde ştia că îl va întâlni pe Terry Maynard. Coafura cea nouă şi hainele moderne pe care le îmbrăcase au făcut ca asemănarea dintre ea şi Marietta să fie destul de vagă.

S-a căsătorit cu individul şi, drept pedeapsă pentru felul cum se gândise el să scape de ea, i-a oferit cea mai mare surpriză şi l-a lăsat să dea cu capul de pragul de sus. Şi, dacă ne gândim bine, ce-i mai rămânea de făcut Mariettei? Când un bărbat se însoară cu o femeie de două ori, ba a doua oară chiar fără să ştie cine e ea, nu poate fi decât dragostea la mijloc… Doamne, Dumnezeule, mai sunt trei minute până la miezul nopţii. Trebuie să mă duc să hrănesc ţâncul.

Şi Joan sări în picioare şi dispăru în direcţia holului.

După vreun minut de la plecarea ei, un bărbat rupse tăcerea:

— Măi, să fie! Deci, nu numai că eşti propriul tău bunic… Pe deasupra, te-ai mai şi căsătorit cu propria ta bunică, în 1970. Nu ţi se pare că asta complică niţeluş lucrurile?

Maynard dădu din cap.

— E singura soluţie, nu înţelegeţi? Avem un copil, în trecut. El creşte şi devine tatăl meu. Toţi ceilalţi copii care se vor mai naşte vor rămâne aici, să ducă mai departe numele familiei. Eu, unul, mă simt mult mai în largul meu, acum.

În depărtare, începură să se audă zgomotele obişnuite ale miezului de noapte de An Nou. Maynard îşi ridică paharul:

— Doamnelor şi domnilor, ridic acest pahar pentru viitor, pentru anul 1971 şi tot ce mai vine după el.

După ce toată lumea bău, se auzi o voce sfidătoare, de femeie:

— Şi, acum, soţia ta Joan s-a întors?

Maynard făcu semn că da.

— Ce nu înţeleg eu, continuă ea, e un singur lucru: ai spus că cifrele scrise pe acel pendul mergeau până la 1970. Ei bine, 1970 tocmai s-a încheiat.

— Cum? zise Terry Maynard. Brusc, îl cuprinse panica. Se ridică pe jumătate, vărsând aproape tot din ce mai rămăsese în paharul pe care-l avea în faţă. Apoi, se lăsă la loc încetişor, mormăind:

— Sunt sigur că totul o să fie bine. Soarta nu poate fi chiar atât de ironică.

Femeia care se arătase atât de aspră se ridică deodată în picioare. Buzele i se subţiaseră.

— Domnule Maynard, n-ai de gând să te duci să vezi?

— Nu, nu, totul e bine. Sunt convins. Mai e loc şi pentru alte cifre, sub greutatea ceasului. Pur şi simplu trebuie să mai scrijelesc, acolo, şi alte cifre. Sunt sigur că aşa trebuie să fie.

Un bărbat porni, cu paşi nehotărâţi, spre uşa de la intrare. Se întoarse cu fruntea încreţită:

— Poate că e bine să ştiţi că ceasul despre care vorbeaţi s-a oprit… exact la miezul nopţii.

Maynard nu se clinti. Continua să mormăie:

— Sunt sigur că totul o să fie bine.

Două femei se ridicară.

— Ne ducem sus să o căutăm pe Joan, zise una dintre ele.

Se întoarseră aproape imediat.

— Nu e acolo. Nu-i nici urmă de ea.

Cei trei care plecaseră spre sufragerie înainte ca Terry să-şi înceapă povestea, apărură şi ei. Unul dintre ei, un bărbat, li se adresă tuturor, vesel nevoie mare.

— E trecut de miezul nopţii, deci bănuiesc că aţi ajuns la sfârşit…

Şi adăugă, privind iute spre Maynard:

— Le-ai spus că cifrele se termină cu 1970?

Musafirii începură să se foiască, smulgându-se din înlemnire. Bărbatul continuă să le vorbească, la fel de vesel:

— Când am auzit-o eu, era în 1968… şi tocmai la miezul nopţii ceasul se oprise.

Cineva a spus:

— Dispăruse Joan cu aproximativ trei minute înainte?

— Da.

Mai mulţi oaspeţi ieşiră în hol ca să se uite la ceas. Cuvintele erau purtate înapoi…

— Pe legea mea, s-a încheiat în 1970… Mă întreb dacă Maynard are un nou număr gravat în fiecare an… Ei, Pete, ia greutatea… Nu, eu mă simt puţin cam prost de când am aflat de povestea asta… Maynard a fost întotdeauna un tip excentric… Am zis bine, nu-i aşa?

Mai târziu, pe măsură ce oaspeţii plecau, o femeie spunea tânguitor:

— Dar dacă a fost doar o glumă, de ce nu s-a mai întors Joan?

O voce ştearsă răsună din întuneric, de după uşă… Soţii Maynard sunt un cuplu atât de interesant, nu-i aşa?

MĂRTURISIREA.

Marriott se trezi, reamintindu-şi de acel lucru de necrezut pe care îl zărise cu o seară înainte în camera de zi goală. Memoria, ageră şi precisă ca o imagine vizuală, l-a smuls

brusc din pat. Îşi îmbrăcase la iuţeală halatul şi se îndrepta spre camera de zi când încetini pasul şi se opri gândindu-se. E o prostie la mijloc. A fost doar un vis. A dat din cap în semn de dezaprobare, zâmbind cu reproş. Înainte, dormitorul fusese o cămară a vechii case Marriott. O alesese fără a ţine cont de frumuseţea ei, doar pentru că se afla alături de bucătărie şi se putea încălzi de la aragaz. Se îndreptă acum sprinten spre bucătărie, aprinse focul, încălzi apă, se spălă, se rase şi se îmbrăcă. Îşi aminti zâmbind cum odată, cu mai mult de un an în urmă, sărise din pat ca un nebun şi înşfăcase receptorul – ca să-şi dea seama că de fapt nu sunase nimeni.

Îşi puse pardesiul şi zăbovi un moment pentru a se cerceta atent în oglinda din hol. Era o oglindă ştearsă iar imaginea pe care o văzu era neclară. Cu toate acestea, izbutea să reflecte imaginea unui bărbat tânăr, cam până în patruzeci de ani, zvelt, cu o pălărie gri şi pardesiu. Satisfăcut, îşi îndreptă privirea într-o parte în aşa fel încât, pentru moment, holul mare intră în raza lui vizuală. Ca întotdeauna, pustietatea din jur îl şocă întrucâtva. Totuşi, ceea ce îl neliniştea cel mai mult era că îşi dădea seama că privirea i se îndrepta automat spre uşa de la camera de zi. Marriott strâmbă din buze cu dispreţ.

— Prostul naibii – spuse cu necaz către imaginea din oglindă. Ce încerci să faci? Vrei să dovedeşti că eşti idiot?

Se simţea cât se poate de mulţumit văzând că uşa camerei de zi era închisă. Îşi îndreptă privirea, înadins, în altă parte şi deschise uşa de la intrare. Un vânt rece de aprilie îl izbi în faţă. Încuie uşa după el şi se îndreptă spre poartă. Aceasta scârţâi când o deschise, dar balamalele ruginite nu-l mai deranjau de mult. Închise poarta, apoi, conform obiceiului, zăbovi o clipă să arunce o privire spre capătul străzii.

Strada era lungă, iar casele mai îndepărtate se răzleţeau astfel încât era aproape imposibil să-ţi dai seama unde începea câmpul deschis. Paul Marriott oftă. Tatăl lui îi

spusese, nu numai o dată, că la începutul veacului casa Marriott se întindea pe un sfert de milă dincolo de periferia localităţii Hampden, o casă frumoasă, cu aspect plăcut, dispunând de douăzeci de acri de teren împădurit, punctul de atracţie al satului. Treptat, satul trecuse în zona nouă a oraşului, până când ajunsese înăuntrul sectorului comercial al acestuia.

Trei minute i-au trebuit lui Marriott ca să ajungă la braseria Mătuşii Mary. Se instală comod la masă şi, când veni chelneriţa, o întrebă:

— A venit Judith?

Fata clătină din cap încruntându-şi puţin sprâncenele, ezită şi apoi spuse:

— Scumpule, ştii prea bine că domnişoara Judith nu mai mănâncă la noi.

Marriott zâmbi, dar era supărat pe el însuşi. Întrebase de Judith pentru că, ei bine, nu putea să se hotărască pentru ce motiv. Chelneriţa schimbă subiectul:

— Cum te simţi după spectacolul de aseară?

— Bine.

Fata se miră.

— Cu siguranţă că te-a făcut să-ţi dai aere pe aici. Chicoti. Pentru moment, am crezut că are de gând să te facă să-ţi dai jos pantalonii.

Marriott zâmbi, ceva mai evaziv de data asta, şi îi dădu comanda. Rămase posac după ce ea plecă, rememorând spectacolul ultimului supravieţuitor al familiei Marriott dându-se în stambă în faţa unui public despre care descoperise că apreciază mai mult decât el scăpătarea familiei Marriott. Se opusese să urce, dar un grup de tineri zgomotoşi insistaseră. Tocmai i se aduse micul dejun când un bărbat intră în braserie şi îl salută din cap, iar Marriott îl salută şi el la rândul lui prietenos, spunând:

— Bună Greg.

Tânărul solid mormăi în timp ce se aşeză în separeul de vizavi de Marriott. Îşi trâmbiţă comanda către chelneriţă şi

apoi se întoarse către Marriott.

— Sistemul nervos uman este negreşit un lucru ciudat, nu-i aşa?

Marriott dădu din cap afirmativ.

— Ai văzut cu adevărat căţeluşul ăla pe care pretindeai că-l mângâi? stărui Greg.

Marriott ridică din umeri.

— Nu-mi aduc aminte.

— Chiar deloc? întrebă Greg uimit.

— Mi-aduc aminte vag că Blandar m-a rugat să mă uit la ochiul lui drept şi apoi el mi-a atins mâinile – cred.

— Exact. Şi ţi-a explicat că doar unul din cinci se poate scufunda atât pentru prima oară.

— Bănuiesc că sunt unul dintre ei – spuse Marriott.

Acum era dornic să plece. Bău dintr-o înghiţitură cafeaua şi mormăi ceva despre întârzierea la serviciu. Ajunse la magazinul de galanterie bărbătească Clayton la nouă fără cinci, descuie uşa şi începu să mătură. La nouă şi zece sosi tânărul Pete Clayton, şi atunci intrară câţiva fermieri. La nouă şi jumătate bătrânul Pete Clayton dădu buzna în biroul din spate şi rămase acolo toată dimineaţa examinând registrele. Absenţa bătrânului a fost o adevărată uşurare pentru Marriott; era îngrijorat în privinţa lui Judith şi nu dorea ca simpla prezentă a lui Pete să-l deranjeze. Asta nu că i-ar plăcea – îşi spunea – să-şi facă griji. Totuşi, simţea nevoia să poată reflecta la anumite lucruri.

Oare ce vroia să spună chelneriţa de la braseria Mătuşii Mary – se întreba el – când susţinea că ştiu că Judith nu mai mănâncă acolo? Până atunci nu-i trecuse prin minte că nu ştie motivul. Se simţea la un pas de descoperire. Chiar înainte de ora unsprezece, neţinând seama de privirea tăioasă a tânărului Clayton, şi-a luat o pauză de un minut ca să o sune pe Judith la librărie. A răspuns tatăl ei şi Marriott a fost uimit când i s-a răspuns cu o tăcere neobişnuită, după care a auzit în receptor – A, tu eşti, Paul?

— Da, domnule Garson. Ciudat că am fost îngrijorat din pricina ei toată dimineaţa – este cumva plecată?

Tăcere. În final – Uite ce e, Paul, ce-ar fi să treci pe la mine pe la librărie? Aş vrea să-ţi vorbesc.

Vocea bătrânului părea deosebit de gravă. Paul dădu din umeri şi spuse:

— Desigur, domnule. Am să trec în pauza de prânz.

Restul dimineţii a simţit un gol bizar în cap. Şi-a mâncat prânzul fără nici o poftă, simţindu-se neaşteptat de istovit. Probabil că în dimineaţa asta am muncit mai mult decât mi-am dat seama – a conchis el.

Toată după-amiaza a fost o adevărată forfotă de fermieri prin magazin. Marriott a cinat cu ceva mai multă poftă şi s-a dus la un spectacol ca să se mai relaxeze. De abia în jurul orei zece seara, tocmai când urca treptele casei, şi-a amintit că nu se dusese să-l vadă pe domnul Garson.

„Trebuie neapărat să-l vizitez mâine” – şi-a spus în sinea lui.

Înăuntru, a aprins lumina din hol şi întâmplător a aruncat o privire spre uşa de la camera de zi. Pe loc, gândul i-a zburat la ceea ce văzuse cu o seară înainte. Marriott s-a scuturat supărat. Era într-adevăr timpul să arunce o privire în camera aceea.

Camera de zi era la fel ca şi în seara trecută. De mai bine de patru ani fusese la fel de goală ca şi restul casei. Acum, era complet mobilată. Un om în vârstă şi o femeie în vârstă stăteau nemişcaţi pe scaune, în capetele opuse ale camerei. Femeia ţinea o carte, iar bărbatul şedea pur şi simplu. Timp de un minut, Marriott a stat acolo uitându-se fix la ei. Iar ei nici măcar n-au mişcat un deget şi nici nu s-au uitat la el. În cele din urmă, neştiind ce să mai facă, Marriott a închis uşa şi s-a retras în bucătărie.

A aprins focul, s-a dezbrăcat şi s-a întins în pat, spunându-şi că s-ar cuveni să cheme poliţia, dar avea senzaţia stranie că îi mai văzuse pe oamenii aceia din cameră. Dacă s-ar fi

uitat mai bine, ar fi recunoscut în femeie pe Judith pe la patruzeci şi cinci de ani, iar în ce priveşte bărbatul…

Mult după miezul nopţii, Marriott s-a deşteptat deodată dându-şi seama că adormise tocmai când se gândea că bărbatul semăna izbitor de mult cu el, aşa cum ar putea să arate peste vreo douăzeci de ani.

S-a dat jos din pat, a aprins luminile şi s-a dus în camera de zi. Aproape că se aştepta s-o găsească goală, când colo, erau de faţă, neschimbaţi, bărbatul şi femeia ocupau aceleaşi locuri ca mai înainte. Doar sentimentele lui nu mai erau aceleaşi. Pur şi simplu, fără teamă, ştia că trebuie să intre şi să privească la cei doi.

Fără ezitare, trecu pragul.

Marriott se mişcă în scaun şi privi spre Judith. Îşi amintea în mod bizar că intrase în cameră în acel moment, dar ştia că stătuse lângă fereastră aproape o oră. Alungă gândul îndoielii ce-l încercă din nou.

— Ei bine, să fiu al naibii – explodă el cu voce tare.

Judith îşi ridică privirea din carte:

— Ce s-a întâmplat, dragă?

Marriott ezită. Amintirea din mintea lui începea să-l deranjeze, iar gândul la acea amintire semăna cu o tracasare personală.

— Ah, nimic – mormăi el. Cred că o să mă plimb înainte de culcare până la magazin – adăugă apoi. Vezi dacă totul e în regulă.

Judith părea că acceptă explicaţia şi scopul ei ca pe ceva normal, din moment ce se întoarse la cartea ei. Marriott ieşi în hol, îşi puse pălăria şi apoi zăbovi în faţa oglinzii. Imaginea din oglindă era a unui bărbat spilcuit, cam de cincizeci de ani. Găsi imaginea aceea mai interesantă ca de obicei, pentru că se studia cu o râvnă care, pe neaşteptate, îl sperie până în adâncul sufletului.

Ce dracu, se gândi el, un om bătrân ca mine să mai caute frumuseţea.

Afară, constată cu uimire că transpira. Era o noapte caldă, aşa că-şi şterse sudoarea de pe faţă cu batista şi dădu din cap întrebător. Oare o să mi se facă rău? Dar se îndreptă spre poartă fără nici o senzaţie de greaţă şi mult mai interesat faţă de cele din jur decât fusese în mulţi ani. Vechea casă Marriott se afla acum într-adevăr în interiorul oraşului. Pe ambele laturi ale străzii, în ambele direcţii, vitrinele scânteiau cu o varietate de lumini profund strălucitoare. Strada strălucea de culori, iar cele două şiruri ale lampadarelor curbate înaintau departe, spre vest, ţesute într-un abur de lumină.

Marriott era încântat de efectul produs. Era plăcut să trăieşti în centrul oraşului, deşi fusese un timp, îşi aminti, când îi era ruşine de asta. Ideea lui Judith de a cultiva un gard viu, izolase casa de exterior, transformând-o într-un refugiu extraordinar, chiar în inima sectorului comercial. Stând acolo la poartă, Marriott încerca o senzaţie plăcută de recunoştinţă faţă de Judith. Ea decorase vechea casă Marriott, reconstruise o parte din ea şi amenajase grădina. Era ciudat să te gândeşti că, într-o vreme, el n-o considerase destul de bună drept nevastă pentru un Marriott. Zâmbi şi dădu din cap uşor. Câteodată oamenii au idei bizare despre propria lor valoare.

Închise poarta încet şi se îndreptă spre centrul oraşului. I se aşternuse o linişte în suflet, un sentiment de bunăstare, de justeţe a lucrurilor, aşa cum erau ele atunci. Căsătoria lui cu Judith îndepărtase îndoiala pe care o avea faţă de ea de mult timp, iar succesul deplin al căsătoriei îi dădu în seara aceea un sentiment extraordinar de plenitudine fizică şi psihică.

Încă sub impresia acestui gând, zăbovi la centrala atomică şi privi atent prin ferestrele înalte de plexiglas. Centrala se afla într-o adâncitură sub nivelul străzii, şi acum o privea de sus. Era un monstru cubic din oţel şi plumb şi, cu excepţia dimensiunii lui, total lipsit de farmec. De departe, cele mai interesante elemente auxiliare ale centralei electrice erau

turbinele, care iradiau, din cubul central al maşinii, în patru linii de demarcaţie separate, fiecare urmată de o serie mică de dinamuri. În acea lume a monştrilor gigantici, oamenii păreau nişte păpuşi.

Marriott îşi continuă plimbarea. Când ajunse la magazinul de galanterie bărbătească Clayton, acum o clădire de două etaje din sticlă profilată şi cu iluminare fină, se opri brusc.

E ciudat – gândi el. O clipă am avut impresia că am lucrat acolo mai de mult.

Noaptea şi plimbarea erau asemănătoare. Amintirea lucrurilor pe jumătate uitate şi închipuirile care pentru scurt timp păreau nişte amintiri, se suprapuneau, până ce el le respingea cu uimire, ca neavând absolut nici o legătură cu viaţa lui. Se căsătorise cu Judith în 1969, după întoarcerea lui din Vietnam, şi duseseră o viaţă conjugală ideală. În 1974 tatăl ei murise şi imediat ideile lui Judith despre librărie fuseseră puse în practică. Era acum un magazin mare, cu şase angajaţi, şi un venit de 90 000 de dolari pe an. Înainte, magazinul avusese norocul să obţină un venit de 20 000 de dolari. Judith fusese un om de afaceri admirabil, o soţie şi o femeie minunată.

Se afla acum în curte. Zăbovi să închidă poarta după el cu degetele tremurânde şi urcă în grabă scările până la uşă. Încă tremurând, introduse cheia în broască. Îl mistuia graba, convingerea că trebuia să intre cât mai grabnic cu putinţă. Pe măsură ce uşa se închidea uşor în urma lui, văzu că ceasul din hol arăta că trecuse de miezul nopţii. Hoinărise mai mult decât avusese de gând.

Luminile din camera de zi erau încă aprinse dar Judith se dusese la culcare. Marriott aruncă o privire prin cameră, zăpăcit de familiaritatea ei. Ce se aştepta să găsească, în clipa când îl cuprinsese înfrigurarea aceea? Acum, când ajunsese la destinaţie, faptul era şi mai puţin limpede. Fără tragere de inimă, stinse luminile şi se duse sus. Când trecu pe lângă camera lui Judith, care se afla în capul scării principale, ea îi strigă:

— Poţi să intri şi să-mi dai un sărut de noapte bună, dragă. Sunt încă trează.

Marriott ezită. „Ce se întâmplă cu mine?” se întrebă ca într-un fel de coşmar. „Ce-ar trebui să fac?”

Gândul acela l-a frapat. Era o idee nouă, ca şi cum ar fi urmărit un scop în seara aceea. Că era ceva… ceva în subconştient, de care îşi dădea seama. Dar nu putea descâlci despre ce anume era vorba.

Deschise uşa cu prudenţa omului care intră în dormitorul unei femei pentru prima oară. Judith avea obiceiul să doarmă fără cămaşă de noapte şi nu voi să o ia prin surprindere.

O privire spre pat îi calmă neliniştea înainte ca aceasta să-i inunde conştientul. Judith purta un neglijeu albastru. Marriott răsuflă uşurat, dar primele ei cuvinte îl alarmară.

— Întinde-te lângă mine o clipă – spuse ea.

Marriott îşi scoase pantofii ca un automat şi se întinse pe partea cealaltă a patului. Prin minte i se perindau frânturi de gânduri din care se închegă întrebarea: De ce mă aflu aici – în această lume viitoare? întrebarea era atât de tăioasă încât se înfipse în coridorul ascuns al memoriei. Ceva îl făcea nefericit. O cerceta pe Judith cu coada ochiului.

Faţa îşi trăda vârsta, dar corpul şi silueta rămăseseră tinere. Pielea ei era netedă şi bronzată, atât cât putea să se vadă; era corpul unei fete tinere care se contura sub aşternutul ce-o acoperea. Distrat, Marriott caută cicatricea de deasupra inimii dar cămaşa, deşi îţi îngăduia să ghiceşti formele de sub ea, nu era dintr-un material transparent şi ascundea acea parte a inimii.

Marriott era dezamăgit. Dorise să vadă cicatricea, dorise din răsputeri să o vadă. Cu degetele tremurând, se întinse, făcu să alunece breteaua de pe umărul stâng şi trase cămaşa de noapte de pe porţiunea cu cicatricea.

Nu era nici o cicatrice.

Mintea îi fremăta de îndoieli. Intenţionat se aplecă peste ea, şi probabil că Judith aştepta un sărut, pentru că se ridică aşteptând. Dar el se trase înapoi, sări din pat şi se îndreptă spre uşă.

— Sunt îngrozitor de obosit – spuse. Cred că am să mă duc la culcare.

În timp ce se îndrepta spre uşă să iasă din dormitorul ei, se împiedică de covor. Căzu cu un bubuit.

Paul Marriott, în vârstă de treizeci şi unu de ani, tresări şi deschise ochii. Zăcea cu faţa aplecată pe pragul dormitorului din capul scărilor. Era un frig aspru ce-l pătrunse prin halat şi pijama. Îşi simţea corpul înţepenit.

Şi cum stătea aşa acolo, văzu că era în plină zi. Oare am stat aici toată noaptea?

Pe când se ridică în picioare şi privi la dormitorul mohorât şi nemobilat, îşi aminti de vis. Coborî încet scările, înciudat de unele amănunte. De ce oi fi vrut să văd dacă are o cicatrice deasupra inimii? Acum se afla jos şi remarcă intrigat că uşa de la camera de zi era deschisă.

Savură cu uşurare pustietatea desăvârşită a camerei, până ce aerul rece ca gheaţa îl conduse spre bucătărie, unde aprinse în grabă focul de la aragaz şi se încălzi în sfârşit. O privire aruncată pe fereastră îi aduse o nouă surpriză. Ninsese în timpul nopţii.

La braseria Mătuşii Mary, medită asupra problemei lui. În visul cu cei doi bătrâni fusese conştient de existenţa unui scop. Probabil că scopul se împlinise căci cuplul şi mobilele din vremea lor dispăruseră.

După ce mâncă se plimbă pe străzile cu zloată încercând să-şi aducă aminte ce învăţase la cursul de psihologie individuală de la universitate, ceva ce i-ar putea fi de folos acum. Era o amintire confuză. Câteva cuvinte îi jucau prin minte: nevroză, schizofrenie, demenţă precoce – greu de imaginat că i s-ar potrivi ceva de acest fel. Fusese prost, dar în nici un caz nebun, zâmbi el dezaprobator. Fusese prost atunci când descoperise că se construiau fabrici pe terenul

de lângă casa lui. El îl concesionase pe o sumă mică, pentru amenajarea unui spaţiu verde. Această sumă se dovedise a fi sub nivelul pieţii. O prostie? Nu chiar. Mai degrabă o lipsă de experienţă.

Marriott ajunse în locul unde văzuse centrala din vis. Totul îi era atât de viu în minte încât se opri şi se zgâi la o duzină sau cam aşa ceva de case amărâte, ajunse în paragină, care acum ocupau zona – fiecare casă cu jumătatea sa de acru de teren. Era uşor să-ţi imaginezi aceste semi-gherete dărâmate şi în locul lor ridicându-se complexul atomic transparent, de o strălucire orbitoare. Rememoră scena aşa cum o observase: turbinele şi dinamurile, ieşind ca spiţele unei roţi bătute în nestemate din cubul gigantic de plumb şi oţel care era partea vizibilă a reactorului. Structura care se vedea părea deci un pic cam neobişnuită; nutrea impresia confuză că toată materia atomică era ţinută departe de aşezările mari şi mici. În vis, problemele de aşezare fuseseră fie rezolvate, fie neglijate.

O privire aruncată la ceas îl smulse din reverie. Nouă fără trei minute. Ar face bine să se grăbească dacă intenţiona să măture magazinul înainte de sosirea tânărului Pete.

Făcuse câţiva paşi buni pe stradă când se gândi: Dacă avea de gând să… ce? Ca un om bolnav, încetini pasul târându-şi picioarele, năucit. Amintirea aceea îngrozitoare i se derula în minte: Paul Marriott care mătura magazinul Clayton de patru ani. Dar de ce? De ce? Ce se întâmplase?

Marriott se poticni şi se sprijini de stâlpul felinarului. Memoria, atât cât era, era necruţătoare. La sfârşitul lui 1969, Paul Marriott, ultimul vlăstar al importantei şi prosperei familii Marriott de altădată, îşi pierduse brusc elanul şi încrederea în viaţă; începuse degringolada spirituală şi căzuse în abisul în care încă se mai afla, ca într-o ceaţă. În nebunia dăruirii de sine se lăsase escrocat de terenul valoros al familiei, îşi întinase numele şi persoana devenind măturător şi vânzător în magazinul de galanterie bărbătească al lui Clayton.

Dar ce se întâmplase cu Judith? Marriott dădu din cap cu o senzaţie paralizantă de iminentă revelaţie. Îşi aminti că el şi Judith se logodiseră. Apoi…

Creierul înregistra inegal, ca şi când gândul aflat la hotarul dintre conştient şi inconştient ar fi făcut un efort prea mare pentru asta. Îşi aminti de întrebarea pe care i-o pusese în ajun tatăl lui Judith… „Ce te-a apucat să te gândeşti la el, Paul?”

Hipnotizatorul! Marriott recunoscuse fără urmă de îndoială. Omul acela îl supusese unei şedinţe şi îi stimulase subconştientul… Trebuie să-l văd…

Căutarea era ca un vis, mintea îi zbura totdeauna mai repede decât picioarele şi-l smulgea violent din conversaţiile terminate pe jumătate. Avea amintiri în legătură cu agenţi ai biroului de transporturi, şoferi de autobuz, impresari şi slujbaşi de hotel care se uitau ţintă la el cu ochi revoltaţi şi chipuri întunecate. Omul nu avea timp de politeţuri, dar memoria nebuniei lui era compătimitor de confuză, aşa că nu mai conta. La ora două după-amiază, când cerul mohorât era mai luminos decât fusese mai devreme, intră într-un hotel, puse întrebarea şi găsi omul.

În culise, Blandar magnificul nu era chiar aşa cum şi-l amintea Marriott. Arăta mai mic în costumul lui albastru clasic, modest. În alte împrejurări, Marriott ar fi putut să-l ia drept comis-voiajor.

— Nu vrei să-mi oferi ceva de băut? – spuse Blandar.

Ideea asta nici nu-i trecuse prin cap lui Marriott, dar o luă acum drept a lui. Cum intră în bar, se pomeni explicând greutăţile cu care se luptase. Călătorise uşor, o sută de mile de când plecase din Hampden.

Văzu că Blandar nu avea de gând să-şi ceară scuze pentru că fusese evaziv. Aşteptă cu nerăbdare să li se pregătească băuturile. Blandar goli paharul dintr-o înghiţitură.

— Altul – îi spuse barmanului. Sorbi încă unul mai încet, iar Marriott, care începea să ghicească greutăţile lui

Blandar, lăsase cu discreţie restul de la bancnota de zece dolari pe tejghea.

— Acum parcă îmi aduc aminte de tine – spuse Blandar când Marriott îi explică problema lui. Te-ai cam codit să vii, dar tinerii nu te-au slăbit deloc. Am surprins o reţinere – ţinea capul sus şi ezita – din dorinţa inconştientă să te umilesc. Eram un psiholog practicant până ce am descoperit că aş putea face mai mulţi bani ca hipnotizator ambulant aşa că i-am lăsat baltă cu nevrozele lor – adăugă el.

Marriott încuviinţă, dând din cap.

— În aparenţă, toţi se poartă drăguţ cu mine. Presupun că oamenilor le place întotdeauna să vadă cum e pus la punct cineva pe care ei îl invidiază. Dar ceea ce nu înţeleg este de ce am consimţit la degradare?

— Vinovăţie.

Marriott simţea cum face feţe-feţe.

— Ce vrei să spui?

Părea că se afla într-un hău, privind fix în lumină, spre celălalt bărbat. Ochii hipnotizatorului erau vigilenţi.

— Această fată, Judith – spuse el – când ai văzut-o ultima dată?

— De ce? – nu-mi aduc aminte.

Se legăna. Ciudat, mă simt ca şi cum aş fi gata să leşin.

— Tipul halucinaţiei tale – spuse Blandar – deschide noi orizonturi hipnotismului. Personal, trebuie încă să găsesc cheia mai multor posibilităţi. Majoritatea oamenilor îşi găsesc scăparea în amnezie, sau în trecut, atunci când se confruntă cu o situaţie pe care nu pot s-o înfrunte. Prima ta manifestare a fost amnezia, dar când ai început să ieşi din ea, te-ai confruntat cu altă problemă. În mintea ta, trecutul a fost important. Nu am putut să-ţi rezolv sentimentul de vinovăţie. Aşa că ai căutat răspunsul în viitor – Blandar se încruntă.

— Spune-mi încă o dată partea aceea. Sună ireal pentru mine, dar tot nu pot descoperi punctul nevralgic.

Era ca şi cum ar fi tras de o draperie într-o cameră secretă, ca şi cum devenea îngrozitor de suspicios în sinea lui, iar acest sentiment se infiltra până în străfunduri. Blandar sorbi două înghiţituri în timp ce asculta şi apoi încă una, în timp ce reflecta asupra celor spuse.

— Am un obicei – vorbi în sfârşit – să spun subiectului aflat în transă că, data viitoare când îmi va permite să-l hipnotizez, se va cufunda în somn când voi pocni din degete şi voi spune Dormi! Nu-mi aduc aminte să-ţi fi făcut şi ţie la fel, dar ar trebui. Pot să te hipnotizez?

— Ce ai de gând să faci? Era o senzaţie de groază în vocea lui Marriott.

— Vreau să aflu ce s-a întâmplat.

— Poţi să faci asta prin hipnoză?

— Fiecare detaliu va ieşi la iveală.

Marriott se lupta cu dorinţa de a fugi.

— Aici? – spuse el cu sfială. Şedeau pe taburetele de la bar.

— Hai să mergem până la separeul din capăt – spuse Blandar. O clipă mai târziu Marriott spuse cu greu, ameţit de somn:

— Da, poţi să mă hipnotizezi.

— Dormi! – spuse Blandar şi pocni din degete.

Ochii lui Marriott se închiseră bine de tot şi aşteptă. În sfârşit, încurcat, deschise ochii.

— Nu pare să fi mers – începu el. S-a oprit uimit. Nici urmă de Blandar. În faţa lui, pe masă, era un bilet. L-a luat şi a citit:

Dragă Marriott, Respectul tău deosebit pentru Judith, din halucinaţia aceea „din viitor”, m-a făcut să cred că ceva nu e în regulă. Se potriveşte cu faptul că ai recunoscut (tot în acel vis) că ai considerat-o cândva nedemnă de a fi o Marriott. Dintr-un anume motiv, erai nerăbdător să te împaci cu ea; datorită acelui considerent chiar prea nerăbdător, socot că gândul tău trebuie să fi fost totdeauna secret. Dar admiraţia ta vădită pentru ea m-a făcut să bănuiesc adevărul. De asemenea, interesant a fost şi modul

în care ai îndrăznit să cauţi cicatricea, ceea ce te-a împins cu douăzeci de ani înainte, şi nici atunci nu ai recunoscut existenţa acesteia.

Nu pretind să explic viziunea ta despre o lume atomică. Sună foarte real pentru mine şi îţi propun să-ţi aduci aminte de cât mai multe detalii posibile.

Şi acum, ceva despre final. Îţi va reveni memoria când vei deschide poarta în seara asta. În clipa în care vei vedea ceea ce am vrut eu să vezi, du-te… şi aici mă opresc. Raţiunea mea spune că te duci la şerif (presupun că a fost prieten cu tatăl tău). Din nefericire, nu există alt factor. Celălalt bărbat. Niciodată nu a fost găsit sau văzut. Dar când ai fost sub hipnoză, el mi-a vorbit mie din subconştientul tău. Vocea ta s-a schimbat, a devenit cântec şi acest străin a spus: „Blandar, lasă totul să se întâmple de la sine. În momentul în care îşi va da seama, promit să mă dezvălui lui Paul Marriott… ca să ne eliberăm amândoi”.

Ce zici de o sugestie ca asta de la un subiect sub hipnoză? Am făcut câteva eforturi să obţin o explicaţie. Dar nu am obţinut nimic mai mult.

Ei bine, domnule Marriott, am făcut tot ce am putut pentru tine. Ca să mă protejez, ţi-am ordonat să distrugi acest bilet, la zece minute după ce l-ai citit.

Noroc!

B.

Marriott s-a oprit în faţa porţii. Era aproape întuneric şi umbrele frunzişului se întindeau lungi şi negre peste strada umedă. Casa se întrezărea ciudat în amurg. În zilele ei bune fusese frumoasă şi (Marriott îşi spunea în sinea lui) va avea grijă să fie din nou la fel, dar mai întâi ar trebui să treacă prin purgatoriul unei pensiuni. Pentru asta îi trebuiau bani. Ceea ce vroia să cumpere era o proprietate unde, într-un viitor nu prea îndepărtat, avea să fie construită o centrală atomică. Şi trebuia să încerce să-şi amintească numai despre acele afaceri care prosperau în viziunea lui despre viitor.

De asemenea, i se părea că un bun avocat l-ar putea ajuta să obţină contravaloarea corespunzătoare pentru terenul pe care îl vânduse cu credinţa că doar îl concesiona. Cu siguranţă că un om bolnav trebuie să aibă anumite drepturi.

Planurile îi clocoteau în minte, în ciuda spuselor lui Blandar. Ce se poate întâmpla când voi deschide poarta? Aşa gândea.

Totuşi, cu degetele pe poartă, încă mai ezită. Amurgul se adâncea treptat. Prinse curaj – şi împinse. Poarta se deschise cu un scârţâit. Marriott păşi, în aşteptare. Orice ar fi, – îşi spuse – o să fie doar în mintea mea.

Mai făcu vreo doisprezece paşi spre treptele verandei, şi atunci zăbovi dezamăgit. Oare nu-i de vină sugestia post-hipnoză pe care mi-a dat-o?

Se întoarse pe jumătate şi ridică uşor un picior. Şi înţepeni în poziţia aceea. Un corp gol de femeie zăcea sub tufe, lângă poartă. Judith.

În semiîntuneric, silueta ei se profila ciudat, fiecare parte din corpul ei apărea clar. Faţa îi scânteia de o lumină lăuntrică. Un obiect metalic, ieşind din inimă, sclipea vizibil.

Bărbatul care zăcuse lângă ea se ridică brusc, cu o mişcare agilă, ca şi când ar fi fost mai uşor decât greutatea corpului său. Mult mai uşor sau mult mai puternic. Sări către Marriott, părând să se ridice brusc în picioare, ca o pisică. Se legănă până se opri cu graţie pe vârfuri. Apoi, Marriott întrezări ochii de un albastru luminos, strălucitor şi chipul lui, lung şi îngust, asemeni corpului său. Toate astea dădeau impresia cuiva plin de însufleţire.

Felinarul din apropiere al străzii îşi revărsa lumina asupra străinului. Şi asta îi dădu posibilitatea lui Marriott să ştie că ceea ce se petrecea alături era… ireal.

Cuvintele veneau dinspre bărbat, dar gura lui nu se deschidea, iar buzele nu i se mişcau.

— Prin sinucidere, ea a creat un câmp de energie care m-a afectat şi pe mine. Şi aşa am fost toţi trei – tu, ea şi eu –

prinşi într-un timp suspendat.

Marriott nu zise nimic, nu putea. Întregul dialog părea fără sens. Mai rău, brusc îşi dădu seama că nu auzise nici un sunet. Noaptea era liniştită. Numai câteva slabe ecouri veneau către el şi toate de la distanţă; o maşină îndepărtată, ciripitul unei păsări de noapte; o adiere stârnită prin copaci în capătul îndepărtat al curţii.

— De obicei – spuneau gândurile bărbatului în mintea lui – datorită marii capacităţi de control mental, o femeie mă accepta pe loc. E cu atât mai adevărat cu cât aceste tipuri umane străvechi nu sunt conştiente de procesele nervoase implicate. Judith începuse să mă accepte dar la momentul critic a avut o reacţie adversă profundă. Deodată, în mintea ei acest moment a căpătat imaginea unui viol. Mi-a smuls acul temporal şi s-a înjunghiat cu el. Fireşte că se gândea la tine când a murit, şi astfel eu sunt prins în capcană de două ori. Am încercat să o salvez proiectând-o înainte în timp, i-am recreat literalmente trupul într-o lume paralelă.

Gândul din mintea lui Marriott era că el ştia de ce se sinucisese Judith. Atitudinea lui. Descoperise în el sentimentul unui Marriott mai bun. În consecinţă, îşi fixă un etalon special pentru ea, şi în momentul violului îşi dădu seama că valoarea ei decăzuse sub nivelul lui Marriott şi-şi dădu lovitura mortală într-o tresărire de disperare.

Intuiţia lui se împlinise şi dispăru. Ulterior şi-a dat seama că n-a fost la înălţimea comunicării ce i se aruncase în faţă. Dar înţelesese un lucru: Acesta era bărbatul vinovat de moartea lui Judith!

În timp ce îşi dădu seama de asta, sări şi înşfăcă.

Prinse un vârtej!

Degetele se agăţară de trupul gol pe care îl simţea tare, ca şi cum muşchii de sub piele ar fi fost din metal. Cum încerca să-l ţină, mâinile lui, care erau tari ca piatra, îl loviră la încheietură de parcă i-ar fi rupt oasele. Marriott scoase un urlet de durere dar impulsul îngrozitor de a lovi, distruge şi schilodi, rămase ca un nod în el.

Violenţă dezlănţuită! Se năpusti înainte şi lovi cu toată forţa la faţă; îşi simţi pumnul gol pocnind în ea. Străinul ţipă şi se retrase, făcând un salt înapoi.

— Prostule! Gândul izbi puternic creierul lui Marriott. Am încercat să rămân aici destul de mult pentru a te elibera de acea lume complementară. Acum e prea târziu.

Bărbatul se retrase în întunericul de lângă casă. Se opri. Era puţin vizibil dar exista un reflex ce juca în faţa ochilor lui Marriott. A strâns tare din ochi, iar când i-a deschis, celălalt bărbat dispăruse.

Marriott se îndrepta clătinându-se spre locul gol, refuzând să creadă că nu era nimic acolo. Se agăţă de întuneric ca şi când acesta ar fi avut consistenţă, îşi pierdu echilibrul şi ajunse târându-se în genunchi şi cu mâinile adânc înfipte în iarbă.

Încet, fără tragere de inimă, acceptând plecarea şi începutul unei vagi conştiinţe încărcate de multe sensuri, care se treziseră în el, se ridică în picioare şi se îndreptă nehotărât spre uşa din faţă.

Cum o deschise şi păşi înăuntru, vocea lui Judith se auzi din camera de zi.

— Tu eşti, dragă?

Marriott simţi cum se relaxează… Desigur, gândi el, aici mă aflu şi aici voi fi de acum înainte, mulţumesc lui Dumnezeu.

— Da, draga mea, strigă. Eu sunt.

Păşi înăuntru, închizând uşa după el.

ŞOBOLANUL ŞI ŞARPELE.

Unica plăcere în viaţa lui Mark Gray era să-i dea pitonului său favorit să mănânce şobolani. Ţinea pitonul într-o cameră blocată, din vechea casă în care trăia singur. La fiecare masă, punea şobolanul într-un tunel îngust pe care îl construise. La capătul tunelului era o deschizătură. Şobolanul trecea prin spaţiul strâmt în încăperea de

dincolo, declanşând automat o uşiţă cu arc de-a curmezişul deschizăturii.

Şobolanul se trezea apoi în camera cu pitonul fără nici o şansă de scăpare.

Lui Mark îi plăcea să asculte chiţăiturile şobolanului pe măsură ce devenea conştient de pericol şi apoi îl auzea gonind nebuneşte să scape de redutabilul duşman. Câteodată urmărea scena palpitantă prin ochiul unei ferestruici, dar de fapt prefera sunetul în locul luptei, evocându-şi propriile imagini delectabile, totdeauna din punctul de vedere al pitonului.

În timpul celui de-al doilea război mondial, oficiul pentru controlul preţurilor uitase să fixeze un plafon pentru preţul şobolanilor. Prinderea şobolanilor nu căpătase nici o prioritate specială. Vânătorii de şobolani erau recrutaţi în forţele armate tot aşa de repede ca şi ceilalţi. S-a micşorat numărul şobolanilor. Mark s-a văzut nevoit să prindă el singur şobolanii, dar trebuia să-şi câştige existenţa muncind în timpurile de lipsuri ale războiului, astfel că existau perioade de timp când pitonul era hrănit neregulat.

Apoi, într-o zi, Mark, căutând mereu, a zărit prin fereastra unei clădiri vechi, în stil comercial, câţiva şoareci albi. Privea lacom înăuntru şi deşi camera era slab luminată cu becuri după regulile camuflajului, putea distinge că era o cameră mare, cu sute de cuşti în ea şi fiecare din ele conţinea şobolani.

O luă la sănătoasa spre partea din faţă a clădirii şi ajunse acolo istovit. În timp ce zăbovea să-şi tragă sufletul, observă cuvintele de pe uşă: LABORATOARELE CARON, Cercetare.

S-a trezit numaidecât într-un hol întunecos al unui birou comercial. Deoarece fiecare om de acolo lucra de două ori mai mult datorită războiului, i-a luat ceva timp până să atragă atenţia uneia dintre angajate, căci puteai să aştepţi mult şi bine, de să ţi se pară că ai fost uitat cu desăvârşire. Dar după toate acele minute, de aşteptare, îl duseră în sfârşit în biroul unui bărbat mic cu faţa înţepată, care îi fu

prezentat drept Eric Plode şi care îi ascultă ruga şi motivul ei.

Atunci când Mark descrise sărmanul şi înfometatul său piton, omuleţul izbucni într-un râs brusc şi exploziv. Dar ochii îi rămaseră reci. Câteva clipe mai târziu îi respingea cererea tăios, reacţionând ca la un afront personal.

— Şi să nu-ţi faci iluzii – mârâi el. Nu te apropia de şobolanii noştri. Dacă te prindem şterpelind ceva de pe aici, o să te dăm pe mâna poliţiei.

Până la acele cuvinte, Mark nu s-ar fi gândit defel să devină un hoţ de şobolani. Cu excepţia dragostei lui deosebite pentru pitonul său, era un om necertat cu legea care n-avea de dat socoteală nimănui.

În timp ce Mark pleca, Plode trimise în grabă un om ca să-l urmărească. Apoi, zâmbind macabru, păşi într-un birou pe a cărui uşă scria: HENRY CARON, Cabinet particular.

— Ei bine, Hank, – spuse vesel – cred că avem un subiect.

Caron spuse:

— Ar fi de dorit să fie bun, din moment ce nu-i putem pune pe prizonierii de război să facă o asemenea treabă.

Remarca îl făcu pe Plode să se încrunte puţin. Avea tendinţa spre ironie şi, în ultimul timp, se gândea adesea: „Doamne, oficialităţile au de gând să folosească metoda pe milioane de oameni din rândurile duşmanului încrezător, după ce vom testa, dar n-o să ne dea uşor o policlinică pentru testări, datorită unei anume convenţii referitoare la prizonierii de război”.

Cu voce tare, spuse, îngâmfat:

— Presupun că printr-un efort de imaginaţie ai putea să-l numeşti uman.

— Aşa de rău?

Plode i-l descrise pe Mark şi pasiunea lui apoi conchise:

— Presupun că-i o simplă chestiune de optică. Dar nu vreau să am vreo vină, în special dacă s-o furişa în noaptea asta cu intenţii criminale, încercând să fure câţiva dintre şobolanii noştri. Rânji posac:

— Te poţi gândi la ceva mai josnic decât la un hoţ de şobolani?

Henry Caron ezită, dar numai pentru câteva clipe. Milioane de oameni muriseră, sau erau pe moarte, şi trebuia neapărat să se facă un test pe o fiinţă umană. Fiindcă dacă ceva nu era în regulă pe câmpul de bătălie, s-ar fi pierdut efectul de surpriză în ceea ce priveşte persoana care ar cunoaşte repercusiunile.

— Un lucru e sigur – dădu din cap – nu există probe împotriva noastră. Aşa că mergem înainte.

Lui Mark i se părea – pe când se strecura pe furiş în clădirea cea veche – că oamenii aceia, cu miile lor de şobolani, nu vor duce niciodată dorul unuia dintre animale timp de aproximativ o săptămână. Fu mulţumit în mod deosebit când descoperi că fereastra era descuiată şi cuştile nepăzite. Fără îndoială, se gândi cu umor, că cei care aveau grijă de şobolani erau cam puţini datorită penuriei de forţă de muncă din timpul războiului. A doua zi se emoţionă din nou la sunetul familiar al unui şobolan chiţăind de frica pitonului. Către seară sună telefonul. Era Eric Plode.

— Te-am avertizat – spuse omuleţul pe un ton ranchiunos. Acum trebuie să plăteşti prostia pe care ai făcut-o.

Plode se simţea mai bine, o dată ce-l avertizase.

— Să-i fie de suflet – spuse prefăcut – dacă era acolo.

Mark închise dispreţuitor. N-au decât să încerce să dovedească.

În timpul somnului, în noaptea aceea, părea că se sufocă. Se trezi şi, în loc să fie în pat, era jos, pe podea. Orbecăi după comutator, dar nu-l găsi. Un dreptunghi clar de lumină se afla cam la douăzeci de picioare mai încolo. Se îndreptă spre el.

O izbitură! O uşă se închise, trântindu-se în spatele lui de cum ieşi.

Se afla într-o cameră mare, mai mare decât tot ce văzuse până atunci. Totuşi camera îi era vag familiară. Cu excepţia dimensiunii ei, semăna cu camera în care îşi ţinea pitonul.

Pe podea, în faţa lui, un obiect pe care îl observase şi îl socotise un soi de covor din piele, mai gros decât era el de înalt, se mişca şi se îndrepta spre el. Cu groază, îşi dădu limpede seama ce se întâmplă.

El avea mărimea unui şobolan. Iar acela era pitonul, târându-se pe podea cu fălcile umflate.

Scoţând un ţipăt strident, îngrozitor, Mark Gray încerca cei de pe urmă fiori ai unei metode ciudate, prin care se bucurase de viaţă atâţia ani…

Trecu prin experienţa asta singur şi pentru ultima dată, din punctul de vedere al şobolanului.

BARBARUL.

În adresa iniţială către patronat, după întoarcerea de pe Venus, Tews spusese printre altele: „E dificil pentru noi să ne dăm seama, dar oraşul Linn a rămas acum fără un duşman redutabil. Adversarii noştri de pe Marte şi Venus, fiind învinşi decisiv de armatele noastre în ultimele două decenii, ne aflăm acum într-o poziţie istorică unică: suntem singura mare putere din lumea oamenilor. Pare inevitabilă o perioadă nelimitată de pace şi reconstrucţie creatoare”.

S-a întors la palat având încă în urechi ovaţiile patronilor şi într-o dispoziţie de profund triumf. Spionii lui îi raportaseră că patronii îi atribuiseră mari merite în victoria de pe Venus. La drept vorbind, războiul se desfăşurase cu mult înainte de venirea lui. Şi apoi, brusc, se sfârşise aproape peste noapte.

Concluzia a fost că o contribuţie hotărâtoare la aceasta avusese şi conducerea lui ilustră. Tews nu avea nevoie de perspicacitate ca să-şi dea seama că, în asemenea împrejurări, ar putea pune în mod generos triumful pe seama lui Jerrin, şi nu s-ar ştirbi cu nimic bunul renume al altora. În ciuda propriilor cuvinte către patronat, se trezi, în timp ce săptămânile curgeau liniştit, din ce în ce mai uluit de realitatea celor spuse: nici un duşman. Nimic de care să se teamă. Chiar şi acum, i se părea greu de crezut că

universul aparţinea oraşului Linn şi că, în calitate de lord consilier, dispunea de propriul său domeniu, într-o funcţie de mare autoritate asupra mai multor supuşi decât orice alt om.

Era un conducător devotat, desigur, s-a liniştit el grăbit, renegând mândria de moment. Vedea în mod clar marile fapte bune care ar reflecta gloria Linn-ului şi epoca de aur a lui Tews. Viziunea era atât de nobilă şi inspirată încât, pentru mult timp, se mulţumi numai să se joace cu planurile măreţe, nebuloase şi nu întreprinse absolut nimic.

A fost informat imediat ce Clane s-a întors de pe Venus. Curând a primit un mesaj de la el:

Excelenţei sale, Lord consilier Tews, Stimate unchi, As vrea să te vizitez şi să-ţi descriu rezultatul câtorva convorbiri între fratele meu Jerrin şi mine, legate de pericolele potenţiale pentru imperiu. Ele nu par grave, dar noi suntem deopotrivă de preocupaţi de preponderenţa sclavilor faţă de cetăţenii de pe Pământ şi suntem supăraţi datorită nerecunoaşterii situaţiei prezente de către popoarele de pe lunile Jupiter şi Saturn.

Din moment ce acestea sunt singurele pericole pe care le întrevedem, cu cât mai repede vom analiza fiecare aspect al problemei, cu atât mai siguri vom putea fi că soarta Linn-ului se va afla sub controlul unei acţiuni inteligente şi că acesta nu va mai fi guvernat pe viitor de oportunism, care a fost pentru atât de multe generaţii principalul element de guvernare.

Nepotul tău ascultător, Clane.

Scrisoarea l-a iritat pe Tews. I s-a părut intrigantă. I-a adus aminte de controlul asupra oraşului Linn şi că viitorul glorios pe care îl preconiza pentru imperiu nu era împlinit, că de fapt nepoţii lui ar putea să ceară compromisuri care ar umbri frumuseţea unei victorii pe care numai el o putea bănui. Totuşi, răspunsul lui a fost diplomatic.

Dragul meu Clane, A fost o plăcere să primesc veşti de la tine şi, de îndată ce mă voi întoarce de la munte, voi fi

încântat să te primesc şi să discutăm toate aceste chestiuni, până la capăt, fără compromisuri. Am dat instrucţiuni diferitelor departamente să adune date, ca atunci când ne vom vedea să putem discuta pe baza faptelor.

Tews, lord consilier.

În realitate, dăduse instrucţiuni şi ascultase efectiv o prezentare sumară a unui înalt funcţionar care era expert în ce priveşte situaţia de pe lunile lui Jupiter şi Saturn. Acestea erau locuite de triburi în variate stadii de cultură primitivă. Rapoartele recente, spicuite din interogatoriile primitivilor (barbarilor) şi de la negustorii din Linn, care vizitaseră anumite porturi de intrare, indicau că vechiul joc al intrigii şi crimei printre şefii de trib care urmăreau puterea, continuau încă.

Liniştit, în ciuda convingerii sale anterioare, că situaţia era exact cum fusese descrisă, Tews plecă în vacanţă la munte cu o suită de trei sute de curteni şi cinci sute de sclavi. După o lună, era încă acolo când veni al doilea mesaj de la Clane.

Milostive lord consilier Tews, Răspunsul la mesajul meu a fost o mare uşurare pentru mine. Mă întreb dacă aş putea şi în continuare să abuzez de bunele tale oficii şi să-i pun pe şefii de departament să determine câţi sunt încă aici şi unde sunt concentraţi. Motivul pentru această anchetă este că am descoperit executarea subită a câtorva dintre agenţii mei de pe Europa – marea lună a lui Jupiter, executaţi acum mai bine de un an, şi că de fapt toate informaţiile mele din teritoriu se bazează pe rapoarte mai vechi de doi ani şi extrem de neclare. Se pare că acum aproape cinci ani un nou lider a început să unifice Europa; şi rapoartele agenţilor mei – acum când analizez datele furnizate de ei – devin mai puţin clare pe lună ce trece. Bănuiesc că am căzut victimă unei propagande pregătite cu atenţie. Dacă aşa stau lucrurile, faptul că cineva a fost destul de perspicace să-mi intercepteze canalele de informare, mă îngrijorează.

Desigur, acestea sunt numai bănuieli, dar pare indicat să-i punem pe oamenii tăi să facă cercetări, ţinând cont permanent că este posibil ca sursele informaţiilor actuale să fie îndoielnice.

Al dumitale servitor şi nepot credincios, Clane.

Referirile la agenţii „mutaţiei” i-au trezit amintiri neplăcute lui Tews, care trăia într-o lume de spioni. Presupun – se gândea el posomorât – că şi acum se face propagandă împotriva mea, deoarece sunt în vacanţă. Oamenii nu-şi pot da seama ce planuri măreţe punem la cale pentru stat în timpul aşa-numitei mele călătorii de plăcere.

Se întrebă dacă, dând publicităţii o serie de declaraţii despre un viitor grandios, nu ar putea să le reteze criticele.

Iritarea lui dură o zi, apoi reciti scrisoarea lui Clane şi se hotărî că era de dorit să abordeze totul în mod diplomatic şi cu calm. Era necesar să se afle în situaţia de a spune că luase fără excepţie măsurile de prevedere cele mai ferme, împotriva oricărei eventualităţi.

Dădu instrucţiunile necesare, îl informă pe Clane că făcuse întocmai şi apoi începu să analizeze serios situaţia care ar apărea când Jarrin s-ar întoarce de pe Venus, după şase sau opt luni, pentru a-şi primi triumful. Propria lui întoarcere de pe Venus nu-l mai mulţumea. Nepoţii lui intenţionau să se amestece în afacerile statului şi, într-adevăr, ambii aveau dreptul legal să fie consilieri ai guvernului. Fiecare, în conformitate cu legea, avea un vot în consiliu în ce priveşte afacerile de pe Linn, deşi niciunul nu putea să se amestece în mod direct în administraţie.

Presupun – Tews recunoştea în sinea lui cu părere de rău – că nepotul meu Clane se află în deplinătatea drepturilor sale; dar îşi aminti de-o vorbă de-a mamei lui:

— Este un bărbat neînţelept acela care îşi exercită drepturile. Râse schimonosit.

În acea seară, exact înainte de a se duce la culcare, Tews avu o sclipire de fină intuiţie: Iar alunec pe panta

suspiciunii – aceleaşi temeri care m-au tulburat când mă aflam pe Venus. Mă aflu sub influenţa atmosferei acestui palat detestabil.

Personal se simţea incapabil de gânduri mârşave şi accepta prezenţa lor la alţii – îşi spuse – cu cel mai mare dezgust, şi numai datorită intereselor statului.

Sentimentul datoriei – iată adevăratul imperativ sub care acţiona – era lucru cert. Recurgea la motivaţia aceasta – era nevoit s-o recunoască – în intrigi şi comploturi, chiar dacă cel mai mărunt indiciu de intrigă îl revolta.

Conştiinţa propriei sale integrităţi îl linişti din nou pe Tews. La urma urmei, se gândi el, pot fi indus în eroare câteodată, dar nu mă pot înşela dacă rămân veşnic vigilent la pericolele din alte surse. Iar o mutaţie care se bazează pe cunoştinţe şi arme ştiinţifice este o chestiune despre care eu, ca apărător al statului, trebuie să iau act.

Acordase o atenţie considerabilă armelor de care văzuse că făcea uz Clane pe Venus. Şi, în timpul zilelor care urmară, ajunse la concluzia că trebuie să treacă la acţiune. Continua să-şi spună cât de revoltător era să facă asta, dar în final îl înştiinţă pe Clane:

Dragul meu nepot, Deşi nu te-ai simţit cu adevărat îndreptăţit să ceri protecţia la care rangul şi valoarea activităţii tale îţi dau dreptul, sunt sigur că vei fi fericit să auzi că statul este pregătit să asigure protecţia materialului pe care l-ai recuperat din subteranele zeilor şi din alte surse antice.

Locul cel mai sigur pentru tot acest material se află la reşedinţa ta din Linn. În consecinţă, voi asigura fonduri pentru a transporta în oraş orice asemenea echipamente de care dispui, de pe proprietatea ta de la ţară. O unitate de pază va sosi acolo într-o săptămână, cu transport adecvat, şi o altă unitate de pază va începe serviciul chiar azi la reşedinţa ta din oraş.

Căpitanul gărzii, răspunzător desigur în faţa mea, îţi va garanta bineînţeles toate facilităţile pentru desfăşurarea

muncii tale.

Este o plăcere pentru mine, dragul meu Clane, să-ţi asigur această protecţie preţioasă dar binemeritată.

Cândva, dar într-un viitor nu prea îndepărtat, aş vrea să am privilegiul unui turneu personal, ca să pot vedea cu ochii mei ce bogăţii se află în colecţia ta, cu scopul de a le găsi utilizări ulterioare, spre bunăstarea generală.

Cu cele mai cordiale urări, Tews, lord consilier.

Cel puţin, se gândi Tews, după ce expedie mesajul şi dădu ordinele necesare forţelor armate, pentru moment materialul va fi adunat într-un singur loc. Ulterior, un control mult mai riguros este oricând posibil – nu că n-ar fi vreodată necesar, desigur.

Pur şi simplu conducătorul înţelept elabora planul pentru orice eventualitate. Până şi acţiunile celor mai dragi rude pot fi examinate obiectiv.

Imediat află că nepotul său Clane nu se opusese planului său şi că materialul fusese transportat la Linn fără incidente.

Se afla încă la palatul din munţi al familiei Linn când sosi a treia scrisoare de la Clane. Deşi scurtă, era un document social important. Introducerea preciza:

Unchiului nostru, lord consilier:

Ţinând seamă de opinia lordului Jerrin şi a lui Clane Linn că există în Linn o preponderenţă periculoasă a sclavilor şi că într-adevăr starea de sclavie este cu totul indezirabilă într-un stat sănătos, se propune prin urmare ca lordul consilier Tews, în timpul guvernării sale, să stabilească, drept regulă de urmat pentru generaţia viitoare, următoarele principii:

1. Toate fiinţele umane care respectă legile au dreptul la un control neîngrădit al propriilor lor persoane.

2. Acolo unde nu se obţine controlul neîngrădit, acesta va fi atribuit individului în mod progresiv, primele două măsuri intrând în vigoare imediat.

3. Prima măsură prevede că nici un sclav nu va fi pedepsit fizic, pe viitor, decât printr-un ordin al tribunalului.

4. A doua măsură prevede ca pe viitor ziua de muncă a sclavului să nu depăşească zece ore.

Celelalte măsuri schiţau o metodă de eliberare treptată a sclavilor, urmând ca până în douăzeci de ani numai incorigibilii să nu fie „liberi”, şi toţi aceştia să fie controlaţi de statul însuşi în conformitate cu legile prin care fiecare este tratat „ca individ”.

Tews citi documentul cu uimire şi amuzament. Îşi aminti de o altă vorbă de-a mamei lui: „Nu-ţi face griji din cauza idealiştilor. Mulţimea le va tăia beregăţile la momentul potrivit”. Starea de amuzament dispăru repede. Băieţii ăştia se amestecă cu adevărat în afacerile statului chiar în Linn, care este izolat în provincia lor. Fiindcă vara era pe sfârşite, se pregăti să se întoarcă în oraş. Tews, încruntat, analiză ameninţarea „pentru stat” care – i se părea – se înălţa cu viteză alarmantă.

În cea de-a doua zi după întoarcerea lui în Linn, primi o altă scrisoare de la Clane. Acesta îi solicita o audienţă pentru a discuta „acele probleme legate de apărarea imperiului, despre care departamentele tale au strâns informaţii”.

Ce l-a înfuriat pe Tews în privinţa scrisorii a fost că mutaţia nu-i dădea nici măcar răgazul să se aranjeze după întoarcere. Era adevărat că activitatea de reculegere nu-l angaja – dar era o chestiune de politeţe faţă de funcţia pe care o deţinea. Tews hotărî într-un acces de mânie rece că îndârjirea lui Clane purta toate semnele unei insulte întreţinute, intenţionate.

Trimise o notă tăioasă, ca răspuns, ce declara pur şi simplu:

Dragul meu Clane, Te voi înştiinţa de îndată ce mă voi elibera de problemele presante ale administraţiei. Te rog aşteaptă veşti de la mine.

Tews.

În noaptea aceea dormi convins că luase în sfârşit o atitudine fermă şi că sosise timpul pentru aşa ceva.

Se trezi la ştirea dezastrului.

Singurul avertisment a fost o licărire de metal oţelită pe cerul dimineţii, devreme. Invadatorii se năpustiseră asupra oraşului Linn în trei sute de navete spaţiale. Trebuie să fi spionat dinainte locurile, pentru că au aterizat în forţă, în părţile care erau înţesate cu gărzi şi la principalele cazărmi ale escadroanelor de artilerie din interiorul oraşului. Din fiecare navă debarcară două sute şi ceva de bărbaţi.

— Şaizeci de mii de soldaţi! – spuse lordul consilier Tews după ce studie rapoartele. Dădu instrucţiuni pentru apărarea palatului şi trimise un porumbel voiajor la cele trei legiuni cantonate în taberele din afara oraşului, ordonând ca două dintre ele să atace când vor fi pregătite. Şi apoi se aşeză palid, dar potolit, urmărind spectacolul de la fereastra care dădea în întinderea înceţoşată a oraşului Linn propriu-zis.

Totul era confuz şi ireal. Majoritatea navelor invadatoare dispăruseră în spatele marilor clădiri. Câteva stăteau în câmp, dar păreau moarte. Era greu să desluşeşti ce lupte aprige se dădeau în vecinătate. La ora nouă sosi un mesager din partea lady-ei Lydia:

Dragă fiule, Ai vreo veste? Cine ne atacă? Este un atac restrâns, sau o invazie a imperiului? L-ai contactat pe Clane?

L.

A fost adus primul prizonier, în timp ce Tews privea încruntat la propunerea dezagreabilă de a cere sfatul rudei sale. Era ultima persoană pe care dorea să o vadă. Prizonierul, un uriaş cu barbă, a mărturisit cu mândrie că era de pe Europa, una din lunile lui Jupiter, şi că nu-i era teamă nici de oameni, nici de zei. Dimensiunile bărbatului şi curajul fizic evident l-au înfiorat pe Tews. Dar concepţia lui naivă despre viaţă l-a consolat. Următorii prizonieri aveau trăsături fizice şi psihice asemănătoare. Şi astfel, cu mult

înainte de amiază, Tews avea o imagine rezonabil de clară asupra situaţiei.

Era vorba despre o invazie barbară de pe Europa. Scopul ei era evident, numai jaful. Dar dacă nu acţiona cu repeziciune, Linn ar fi fost în câteva zile jefuit de bogăţiile adunate de-a lungul veacurilor. Comenzi sângeroase ieşeau de pe buzele lui Tews. Treceţi pe toţi prizonierii prin sabie. Distrugeţi-le navele, armele şi hainele. Nu lăsaţi nici o urmă a prezenţei lor, ce a poluat oraşul etern.

Dimineaţa îşi urma cursul ei lent. Tews se gândi să facă un tur de orizont al oraşului, escortat de cavaleria palatului. A abandonat planul când şi-a dat seama că ar fi fost imposibil să trimită rapoarte dacă erau în marş. Din acelaşi motiv nu-şi putu transfera cartierul general într-o clădire mai puţin vizibilă. Chiar înainte de amiază ajunse raportul de ieşire din încercuire, care preciza că două din cele trei legiuni, cantonate în tabere, atacau în forţă la porţile principale. Veştile l-au calmat. Începu să gândească în termenii unor informaţii mai largi şi mai importante despre ceea ce se întâmpla. Şi-a amintit cu neplăcere că departamentele lui erau probabil în posesia unor informaţii pe care – zorit de Clane – le solicitase cu câteva luni în urmă. În grabă, chemă câţiva experţi şi se aşează posomorât, în timp ce fiecare din oameni spunea ce aflase.

De fapt, existau o groază de date. Europa, marea lună a lui Jupiter, fusese locuită din timpuri legendare de triburi care se certau fioros. Atmosfera sa vastă se spune că a fost creată artificial, cu ajutorul zeilor atomului de către oamenii de ştiinţă din epoca de aur. Ca orice atmosferă artificială, ea conţine o mare proporţie de gaz, teneol, care primeşte lumina solară dar nu permite degajarea unei cantităţi mari de căldură în spaţiu.

Începând cu aproximativ cinci ani în urmă, călătorii începuseră să întocmească rapoarte despre un conducător, numit Czinezar, care unifica, fără milă, toate facţiunile rivale ale planetei într-o singură naţiune. Pentru un timp a

fost un teritoriu atât de periculos, că negustorii aterizau numai în porturile de intrare specificate. Informaţia pe care o primiseră era că încercarea lui Czinezar de unificare eşuase. După aceea, contactul devenise din ce în ce mai confuz, şi era clar pentru Tews, care asculta, că noul conducător reuşise de fapt în cuceririle lui şi orice cuvânt care contrazicea acea afirmaţie era propagandă. Vicleanul Czinezar pusese stăpânire pe mijloacele de comunicaţie şi manipulare, în timp ce îşi consolida poziţia printre forţele barbare ale planetei.

Czinezar. Numele avea o cadenţă sinistră, un inel de violenţă dezlănţuită, un zăngănit aspru, metalic. Dacă un asemenea bărbat şi adepţii lui ar scăpa cu măcar o parte din averea care se putea strânge din Linn, sistemul solar locuit s-ar face ecoul acestei isprăvi. Guvernul lordului consilier Tews s-ar prăbuşi ca un castel din cărţi de joc.

Tews ezita. Avea un plan care ar fi avut mai mulţi sorţi de izbândă dacă era aplicat în mijlocul nopţii. Dar asta însemna să dea atacatorilor un răgaz suplimentar de câteva ore, pentru jaf. Hotărât să nu mai aştepte, expedie un ordin către a treia legiune, încă neangajată în luptă, să pătrundă în tunelul care duce în centrul palatului.

Ca măsură de prevedere, şi cu scopul de a distrage atenţia conducătorului duşman, trimise un mesaj lui Czinezar printr-un ofiţer barbar capturat. În el menţiona despre nebunia unui atac care ar avea ca rezultat numai represalii sângeroase asupra Europei însăşi şi sugera că încă mai era timp pentru o retragere onorabilă. Toate acele intrigi erau o greşeală. Czinezar concentrase o armată mare în scopul capturării detaşamentului imperial. Şi aşteptase, în speranţa că va afla dacă lordul consilier se afla sau nu în interiorul palatului. Prizonierul eliberat, care transmisese mesajul lui Tews, îi confirmase prezenţa înăuntru.

Atacul în forţă, care a urmat, a dus la capturarea palatului central şi a tuturor celor dinăuntru şi i-a surprins pe legionarii care începuseră să apară din coridorul secret.

Oamenii lui Czinezar au turnat tot petrolul, din rezervoarele mari ale palatului, în coridorul înclinat şi i-au dat foc.

Astfel a murit o întreagă legiune de oameni.

În noaptea aceea, o sută de nave de rezervă ale barbarilor au aterizat în spatele soldaţilor linneeni care asediau porţile. Şi dimineaţa, când barbarii din interiorul oraşului au lansat atacul, cele două legiuni rămase erau distruse.

Lordul consilier Tews nu ştia nimic din toate astea.

Craniul său fusese predat cu o zi înainte bijutierului favorit al lui Czinezar pentru a fi placat în aur linnean şi transformat într-un pocal, slujind astfel la sărbătoarea celei mai mari victorii a secolului.

Vestea căderii oraşului Linn fusese un adevărat şoc pentru lordul Clane Linn, care analiza registrele proprietăţii sale de la ţară. Cu excepţii nesemnificative, tot materialul său atomic era la Linn. Îi dădu drumul mesagerului care, nesăbuit, rostise cu voce tare vestea în timp ce intra pe uşa direcţiei de contabilitate. Apoi se aşează la birou şi îşi dădu seama că ar fi mai bine să accepte pentru moment cifrele contabililor sclavi privind proprietatea.

În timp ce aruncă o privire prin cameră, după anunţarea amânării, i se păru că cel puţin unul din sclavi manifesta o uşurare vădită. Porunci ca omul să i se înfăţişeze neîntârziat. Avea un sistem fără greş de a se purta cu sclavii, un sistem moştenit odată cu proprietatea de la mentorul său Joquin, mort de mult.

Dacă sclavii se dovedeau a fi integri, harnici, loiali, manifestând în general o atitudine pozitivă, aceasta le dădea dreptul la condiţii mai bune, un program de lucru mai scurt, mai multă libertate de acţiune, după treizeci de ani dreptul de a se căsători, iar după patruzeci de ani libertatea legală. Lenea şi alte atitudini negative, cum ar fi înşelăciunea, erau pedepsite prin pierderea unor drepturi. Lipsit de posibilitatea de a modifica legile Pământului, Clane nu putea în momentul de faţă să imagineze un sistem mai

bun în privinţa sclaviei. Şi acum, în ciuda neliniştii lui personale, îşi dădea seama de valabilitatea preceptelor lui Joquin, aşa cum se aplicau ele la o situaţie în care nu dispuneai de nici o dovadă imediată. Îi vorbi lui Oorag, bărbatul ce-i stârnise suspiciunea, întrebându-l dacă aceasta era justificată.

— Dacă eşti vinovat şi mărturiseşti – spuse el – vei fi degradat cu o treaptă. Dacă nu recunoşti şi ulterior eşti descoperit vinovat, vei fi degradat cu trei trepte, ceea ce înseamnă munca fizică, după cum bine ştii.

Sclavul – un om masiv – dădu din umeri şi spuse în batjocură:

— Din momentul în care Czinezar va fi terminat cu voi, linneenii, vei lucra pentru mine.

— La munca câmpului – spuse tăios Clane – pentru trei luni, zece ore pe zi.

Nu era momentul să se arate milos. Un imperiu atacat nu se dă în lături de la cele mai aspre acţiuni. Orice slăbiciune se poate dovedi dezastruoasă.

În timp ce sclavul fu condus afară de către gărzi, acesta strigă o ultimă insultă peste umăr.

— Nenorocitule – spuse el – o să ajungi acolo unde îţi este locul când Czinezar va veni aici.

Clane nu răspunse. Găsea drept îndoielnică ideea că noul cuceritor ar fi fost ales de soartă pentru a pedepsi pe toţi răufăcătorii din Linn după cum merită. Ar dura prea mult. Şi-a alungat gândul şi s-a îndreptat spre uşă. Acolo zăbovi şi dădu cu ochii de sclavii credincioşi care stăteau la birourile lor.

— Nu vă grăbiţi – spuse încet, pe un ton clar. Dacă nutriţi emoţii asemănătoare cu cele exprimate de Oorag, e bine să vă struniţi. Căderea unui oraş, într-un atac prin surprindere, nu e semnificativă.

A ezitat. El apela, şi-a dat seama, la prudenţă, dar raţiunea îi spunea că în situaţiile de mare criză oamenii nu iau în consideraţie toate posibilităţile.

— Sunt conştient de asta – spuse în final – nu e o plăcere prea mare să fii sclav, deşi situaţia prezintă şi unele avantaje – securitate materială, calificare gratuită. Dar cuvintele dure ale lui Oorag sunt o dovadă că slavii tineri ar fi liberi să facă ce poftesc, iar asta ar constitui un motiv de discordie, dacă nu chiar un factor revoluţionar pentru comunitate. Din nefericire, e adevărat că oamenii de rase diferite pot învăţa treptat să trăiască împreună.

Ieşi, mulţumit că făcuse tot ce-i stătuse în putinţă în împrejurările date. Nu avea nici o îndoială că în sfidarea lui Oorag, întreaga problemă a unui imperiu de sclavi ieşise la lumină. Dacă Czinezar ar cuceri orice poziţie importantă pe Pământ, ar urma automat o revoltă a sclavilor. Erau prea mulţi sclavi, mult prea mulţi pentru securitatea imperiului linnean.

Afară văzu primii refugiaţi. Veneau lângă principalele hambare într-o varietate de scutere aeriene colorate. Pentru moment Clane le urmărea, încercând să-şi imagineze plecarea lor din Linn. Era uluitor faptul că ei aşteptaseră până în după amiaza celei de-a doua zile. Pur şi simplu, oamenii vor fi refuzat să creadă că oraşul era în pericol, deşi, desigur, primii fugari ar fi putut pleca în toate direcţiile şi nici să nu se mai apropie de proprietate.

Clane îşi reveni hotărât din reverie. Chemă un sclav şi îl expedie la locul de sosire, cu ordine către gărzile personale.

— Spune-le acestor oameni, care au mijloace de transport rapid, să se mişte iute. Aici, la optzeci de mile de Linn, vom avea grijă numai de cei care nu sunt sprinteni.

Pătrunse apoi grabnic în reşedinţa oficială şi-l chemă pe ofiţerul comandant al trupelor sale.

— Vreau voluntari – explică el – mai ales bărbaţi profund credincioşi, care în cea de-a doua noapte după invazie vor fi dispuşi să zboare spre Linn şi să aducă de acolo tot echipamentul transportabil din laboratorul meu.

Planul său, aşa cum îl schiţase singur în final în faţa a patruzeci de voluntari, era simplitatea întruchipată. În

confuzia inerentă cuceririi unui mare oraş, probabil că ar dura câteva zile înainte ca armata barbară să ocupe într-adevăr toate reşedinţele importante. În primele zile mai ales, duşmanii n-ar putea nimeri o casă situată, cum era a lui, în spatele unei bariere de copaci.

Dacă printr-o întâmplare nefericită, casa era ocupată, probabil ar fi fost păzită atât de slab, încât nişte oameni curajoşi ar putea ucide cu uşurinţă orice străin din incintă şi astfel şi-ar atinge scopul.

— Vreau să vă dezvălui – a continuat Clane – importanţa acestei sarcini. După cum ştiţi cu toţii, sunt membru al ierarhiei templului. Mi s-au încredinţat metalele sacre ale zeilor şi echipamentul sacru, inclusiv materialul luat chiar din casele zeilor. Ar fi un dezastru dacă aceste preţioase vestigii ar cădea pe mâini necurate. Deci, eu vă cer, de cumva printr-o întâmplare nefericită aţi fi capturaţi, să nu dezvăluiţi scopul adevărat al prezenţei voastre acolo. Să spuneţi că aţi venit să salvaţi proprietatea particulară a proprietarului, chiar admiţând că ar fi o nesăbuinţă să vă sacrificaţi pentru o asemenea cauză.

Grijuliu faţă de gărzile lui Tews, îşi încheie instrucţiunile astfel:

— S-ar putea ca soldaţii linneeni să păzească echipamentul, în care caz, daţi ofiţerului care are comanda unităţii această scrisoare.

Înmână documentul căpitanului voluntarilor. Era o autorizaţie semnată de Clane, cu pecetea rangului său. De la moartea lui Tews, o asemenea autorizaţie n-ar fi fost trecută cu vederea.

Când au plecat să se pregătească pentru misiune, Clane expedie una dintre navele particulare în oraşul din preajmă, Goram, şi-l întrebă pe comandantul de acolo, un prieten de-al lui, ce fel de contraacţiune se pregătea împotriva invadatorului.

— Se află oare autorităţi în oraş – a întrebat – care să indice că ele înţeleg acţiunile care sunt cerute din partea

lor în caz de forţă majoră? Sau trebuie ca vechea lege să le fie aplicată pentru început?

Răspunsul sosi în cel mai scurt timp posibil, în mai puţin de patruzeci de minute. Generalul îşi trecu forţele sub comanda lui Clane şi-l înştiinţă că îşi expediase mesajul în fiecare oraş important de pe Pământ, în numele „excelenţei sale” lord Clane Linn, supravieţuitorul, cel mai de vază de pe Pământ, al nobilului Tews, răposatul lord consilier care se prăpădise în fruntea trupelor sale, apărând oraşul Linn în faţa mârşavului şi criminalului atac prin surprindere, lansat de o hoardă barbară de oameni bestiali care urmau să distrugă cea mai minunată civilizaţie care a existat vreodată.

Se înscria cu atât mai inspirat în aceeaşi notă, dar nu excesiva pălăvrăgeală îl uimea pe Clane, ci oferta în sine şi implicaţiile ei. În numele lui, o armată se organiza.

După recitirea mesajului, se îndreptă spre oglinda în mărime naturală din baia vecină şi se uită fix la propria imagine. Era îmbrăcat într-o robă prezentabilă, a unui om de ştiinţă al templului. Ca toate celelalte haine, stofa cădea pe umăr ascunzând „deosebirile” neoficiale. Un observator ar fi trebuit să fie foarte perspicace ca să observe cât de atent era trasă pelerina în jurul gâtului, cât de bine era croită pentru a ascunde înclinarea corpului de la gât în jos şi cât de strâns erau legate de încheieturi capetele mânecilor.

I-ar lua trei luni pentru a-l înştiinţa pe lord Jerrin de pe Venus şi patru luni pentru a ajunge la lord Draid de pe Marte, ambele planete fiind de cealaltă parte a soarelui, faţă de Pământ. I-ar trebui aproape de două ori pe atât, să primească mesajul de la ei. Numai un membru al familiei conducătoare ar putea obţine sprijinul diverselor elemente ale imperiului. Nu se auzea încă nimic despre soarta rudelor apropiate ale lordului consilier. Pe lângă asta, mai erau şi femei. Rămânea lordul Clane, cel mai mic frate al lui Jerrin, nepotul răposatului conducător. În consecinţă,

pentru cel puţin şase luni, va fi conducătorul în exerciţiu în Linn.

După-amiaza celei de-a doua zile a invaziei era pe sfârşite. Nave mari începură să vină aducând soldaţi. Pe la apusul soarelui, peste o mie de oameni erau încartiruiţi într-o tabără de-a lungul şoselei spre oraşul Linn şi pe malul râului. Aviaţia uşoară, lansatoare de săgeţi, şi navetele spaţiale de război pluteau pe deasupra capului iar patrulele de pedestraşi erau în misiune, păzind de orice încercare de-a pătrunde pe proprietate.

Drumurile erau efectiv pustii. Era prea devreme pentru gloatele din Linn care, aşa cum raportau scuterele aeriene cercetaşe, fugeau din oraşul capturat pe porţile care în plină după-amiază erau încă deschise.

În timpul ultimei zile dinaintea lăsării întunericului, patrulele aeriene au raportat că porţile se închideau una câte una şi că valul de refugiaţi se împuţina treptat în apropierea oraşului care se întuneca. Până în ultimul moment, pe cer nu se mai zărea nici un scuter aerian care transporta refugiaţi. Părea clar că oamenii care puteau să-şi permită maşinile costisitoare erau fie în siguranţă, fie aşteptaseră prea mult timp, poate în speranţa de a ajuta un membru absent al familiei.

La miezul nopţii voluntarii plecară în misiunea lor periculoasă, în zece scutere şi o navetă spaţială. Ca un prim gest al noii autorităţi, Clane le-a sporit efectivele cu încă o sută de soldaţi din armată. El supraveghe plecarea navetelor, apoi se grăbi să participe la întâlnirea cu ofiţerii care avuseseră timp să sosească. O duzină de bărbaţi se ridică în picioare în timp ce el intra. Salutară, apoi luară poziţie de drepţi.

Clane se opri brusc. De fapt, intenţionase să fie calm, spunându-şi lui însuşi că ceea ce se întâmpla era firesc. Sentimentele însă reacţionau diferit. Surveni o emoţie familiară, terifiantă. Putea simţi cum emoţia deştepta reflexe îndepărtate ale sistemului său nervos, ca pe un

început vechi al unei panici periculoase copilăreşti, un produs al zilelor lui oribile anterioare, când era o fiinţă chinuită. I se zbăteau muşchii feţei. De trei ori înghiţi în sec. Apoi, cu un gest rigid, salută şi el. Se aşeză după ce se îndreptă în grabă spre capul mesei.

Clane aşteptă până când se aşezară şi ei, apoi ceru rapoarte scurte despre trupele disponibile. Îşi notă cifrele date de fiecare bărbat pentru domeniul său şi la sfârşit adună coloanele.

— În afara celor patru provincii de la care nu avem date finale – anunţă – dispunem de un total de optsprezece mii de soldaţi instruiţi, şase mii de rezerve parţial instruite şi cinci sute de mii de civili zdraveni.

— Excelenţa voastră, – spuse prietenul Morkid – imperiul linnean îşi menţine, în mod normal, o armată permanentă de un milion de oameni. Pe Pământ, cele mai mari forţe erau staţionate în sau în apropiere de oraşul Linn, şi ele au fost anihilate. Patru sute de mii de oameni sunt încă pe Venus şi puţin mai mult de două sute de mii pe Marte.

Clane, care adunase în minte cifrele date, spuse rapid:

— Asta nu însumează un milion de oameni.

Morkid dădu din cap cu gravitate.

— Pentru prima dată în aceşti ani, armata se află sub număr. Cucerirea planetei Venus părea să elimine pe toţi duşmanii potenţiali ai oraşului Linn, iar lordul consilier Tews a considerat asta un moment prielnic pentru a face economii.

— Înţeleg – spuse Clane. Se simţi palid şi sleit de puteri, ca un om care descoperă brusc că nu poate merge pe propriile picioare.

Lydia se ridică greoi din lectica ei, conştientă cât de bătrână şi neatrăgătoare trebuia să pară bărbaţilor care rânjeau în curte. Nu se lăsă prea mult copleşită din această cauză. Era de mult bătrână, şi imaginea din oglindă încetase s-o mai şocheze. Lucrul cel mai important era că cererea ei de a i se acorda o întrevedere fusese satisfăcută

de Czinezar după ce, la insistenţa lui, ea retrăsese clauza contractuală de a i se oferi un bilet de liberă trecere.

Bătrâna femeie zâmbi posomorit. Nu-şi prea mai preţuia combinaţia de piele şi oase care reprezentau propriul trup. Dar nu privea cu voioşie faptul că se îndrepta probabil spre moarte. În ciuda vârstei şi a dezgustului de sine, nu se simţea dispusă să accepte uitarea. Dar Clane o rugase să rişte. O amuza vag faptul că, acum, conducătorul nu o mai îngrozea. Avea propriile ei motive pentru a-l crede pe Clane un om capabil. Se plimba încet pe culoarele familiare, printre arcade strălucitoare şi prin camere ce scânteiau de bogăţiile familiei Linn. Peste tot erau bărbaţi masivi, cu barbă, care veneau de pe îndepărtata Europă pentru a cuceri un imperiu despre care aflaseră din auzite. Uitându-se la ei, se simţea îndreptăţită în toate acţiunile necruţătoare pe care le întreprinsese la vremea ei. Erau, aşa cum i se păreau unei bătrâne femei posace, personificările vii ale haosului, împotriva căruia luptase toată viaţa.

În timp ce intra în camera tronului, gândurile negre îi dispărură din minte. Se uita în jur cu ochi ageri, pentru a-l zări pe conducătorul misterios. Nu era niciunul pe, sau lângă, tron. Grupuri de bărbaţi stăteau în jur vorbind. Într-unul din grupuri se afla un tânăr înalt, graţios, diferit de toţi cei din încăpere. Ei aveau barbă. El era proaspăt ras.

A văzut-o şi a încetat să asculte ceea ce spunea unul din însoţitorii săi, atât de vizibil că s-a aşternut tăcerea. Tăcerea vorbea de la sine grupului. După mai bine de un minut, bărbaţii din camera plină s-au întors spre ea, privind-o fix, aşteptându-şi comandantul să vorbească. Şi Lydia aştepta, examinându-l rapid. Czinezar nu era un bărbat frumos, dar emana forţă şi dădea impresia unui tip bine. Şi totuşi, nu era de ajuns. Această lume barbară era plină de bărbaţi cu aspect viguros. Lydia, care se aşteptase la calităţi deosebite, era nedumerită.

Chipul lui Czinezar părea mai degrabă sensibil decât brutal, ceea ce era un fapt neobişnuit. Dar încă insuficient pentru a explica faptul că era stăpân absolut al unei hoarde imense, indisciplinate.

Marele om făcu un pas în faţă.

— Doamnă, – spuse el – ai cerut să mă vezi.

Astfel ea îi cunoscu puterea. În întreaga şi lunga ei viaţă, nu auzise nici o voce de bariton atât de vibrantă, atât de minunat de frumoasă, atât de sigură pe autoritatea ei. Şi dintr-o dată l-a văzut într-o lumină diferită. Şi-a dat seama că se înşelase în privinţa modului în care arăta. Căutase o distincţie firească, bine definită. Bărbatul însă, era de-a dreptul frumos.

O cuprinse teama. O voce ca aceasta, o personalitate ca asta…

Şi-l închipui convingând imperiul linnean să-i împlinească voia. Mulţimile hipnotizate. Cei mai importanţi bărbaţi vrăjiţi. Rupse vraja cu un efort de voinţă. Spuse:

— Sunteţi Czinezar?

— Sunt Czinezar.

Identificarea aceea limpede i-a oferit Lydiei un alt răgaz, deşi mai scurt. Dar de data asta şi-a revenit mai repede. Şi complet. Ochii i s-au îngustat. S-a uitat la marele bărbat cu o ostilitate care sporea.

— Înţeleg – spuse ea – că scopul venirii mele aici va eşua.

— Normal – Czinezar a înclinat din cap, dând din umeri. Nu a întrebat-o de scop. Nu părea curios. Ci doar stătea politicos, aşteptând ca ea să termine ceea ce avea de spus.

— Până ce te-am văzut – a spus Lydia cumplit – am luat drept bun că eşti un general ager. Acum văd că te consideri un bărbat al destinului. Te şi văd cum te coboară în mormânt.

Un murmur supărat al celorlalţi bărbaţi din încăpere îi întâmpină spusele. Czinezar îi potoli printr-un gest al mâinii.

— Doamnă, – spuse el – asemenea remarci stârnesc mânia ofiţerilor mei. Prezentaţi-vă cazul şi voi decide ce voi face cu dumneavoastră.

Lydia a dat din cap dar observă că nu spusese că era ofensat. Răsuflă uşurată în sinea ei. În mintea ei se conturase acum imaginea acestui bărbat şi asta a deprimat-o. De-a lungul întregii istorii, aceşti conducători naturali fuseseră scuipaţi de masele mute. Ei aveau voinţa să conducă sau să moară. Dar faptul că au murit tineri nu avea nici o importanţă. Impactul asupra epocii lor era colosal. Un asemenea bărbat, ar putea, chiar, în agonia morţii, târî după el dinastii de mult stabilite. Îl şi ucisese pe conducătorul de drept al oraşului Linn şi dăduse imperiului o lovitură în inimă ce-l făcuse să se clatine. Dintr-un moft militar, ce-i drept, dar istoria accepta asemenea accidente fără crize.

Lydia spuse liniştit:

— Voi fi scurtă, din moment ce fără îndoială vă gândiţi la o politică înaltă şi campanii militare viitoare. Am venit aici la cererea nepotului meu, lord Clane Linn.

— Mutaţia – Czinezar dădu din cap. Remarca lui a fost evazivă, o identificare nu un comentariu.

Lydia simţi un şoc la gândul că cele ştiute de Czinezar despre fracţiunea conducătoare vor trebui să se extindă şi asupra lui Clane, care încercase să se ţină în umbra vieţii linneene. Nu îndrăzni să se oprească pentru a analiza consecinţele. Continuă încet.

— Lord Clane este un om de ştiinţă al templului şi, ca atare, a fost angajat mulţi ani în experienţe umanitare ştiinţifice. Majoritatea echipamentelor, din păcate, se află aici, în Linn. Lydia dădu din umeri. Este fără valoare pentru tine şi pentru oamenii tăi, dar ar fi o mare pierdere pentru civilizaţie dacă acestea ar fi îndepărtate sau distruse accidental. Dacă lordul Clane ţi-ar cere permisiunea să trimită sclavii în oraş, pentru a scoate instrumentele

ştiinţifice şi a le transfera la proprietatea de la ţară. În schimb…

— Da – răspunse ca un ecou Czinezar – în schimb… Tonul lui fusese uşor ironic şi Lydia îşi dădu brusc seama că se juca cu ea. Trebuia să se prefacă a nu da atenţie acestui fapt.

— În schimb – spuse ea – te va plăti în metale preţioase şi bijuterii, la un preţ rezonabil, pe care să-l indici chiar tu. După ce termină, respiră adânc.

Pe chipul conducătorului barbar se aşternu o expresie gânditoare.

— Am auzit – spuse – de experienţele lordului Clane cu aşa-numitele – ezită – metale ale zeului din Linn. Poveşti foarte curioase, câteva dintre ele; şi îndată ce mă voi fi eliberat de sarcinile militare, intenţionez să examinez acest laborator cu ochii mei. Poţi să-i spui nepotului tău – continuă pe un ton tranşant – că micul său plan de a răscumpăra cele mai mari bogăţii din întregul imperiu linnean a fost fără speranţă de la bun început. Cinci nave au coborât în primele câteva minute ale atacului, pe proprietatea lordului Clane, pentru a se asigura că armele misterioase nu erau utilizate împotriva flotei invadatoare, iar eu consider drept o adevărată nenorocire faptul că el însuşi a lipsit din ţară în acel moment. Poţi să-i spui că nu am fost surprinşi de încercarea de la miezul nopţii, cu două zile în urmă, pentru a sustrage echipamentul, şi că temerile lui cele mai cumplite în ceea ce priveşte soarta acestuia sunt justificate. Conchise:

— E o mare uşurare să ştiu că cea mai mare parte a echipamentului său se află cu siguranţă în mâinile noastre.

Lydia nu spuse nimic. Propoziţia „poţi să-i spui” declanşă o adevărată reacţie chimică în trupul ei.

Nu-şi dăduse seama că era atât de încordată. I se părea că dacă ar vorbi, i-ar dezvălui propria sa uşurare, formidabilă. Poţi să-i spui – ar putea exista o singură explicaţie. Urma să i se permită să plece. Dar mai aşteptă.

Czinezar păşi înainte până ce a ajuns chiar în faţa ei. Ceva din originea lui barbară, atât de atent înăbuşită până atunci, se strecură în comportamentul lui. Insinuarea unei batjocuri, dispreţul unui bărbat puternic fizic faţă de decrepitudine, o senzaţie de superioritate autentică faţă de o persoană atât de rafinată precum era Lydia. Când vorbi, dovedi că era perfect conştient că acordă milă.

— Bătrâno – spuse – te las să pleci pentru că mi-ai făcut o mare favoare când l-ai manevrat pe fiul tău, lord Tews, să devină – cum îşi spunea – lord consilier. Mişcarea aceea şi numai ea singură mi-a dat şansa de care aveam nevoie ca să atac vastul imperiu linnean.

Zâmbi.

— Poţi să pleci, luând acest gând cu tine.

De câtva timp, Lydia condamnase acţiunea care-l propulsase pe Tews în funcţia supremă. Dar era cu totul altceva să realizeze că, departe în spaţiul interplanetar, un om receptase mişcarea aceea ca pe un adevărat dezastru linnean. Ieşi fără a mai rosti vreun cuvânt.

Czinezar urcă încet dealul care ducea la gardul urât şi scund ce se afla în faţa casei lordului Clane din oraş. Zăbovi la gard, recunoscu materialul de construcţie al templului şi merse în continuare gânditor. Cu acelaşi interes, câteva minute mai târziu, se uită fix la fântânile ţâşnitoare de apă fierbinte. Îi făcu un semn inginerului care se ocupase de construcţia navelor ce aduseseră armata lui pe Pământ.

— Cum funcţionează? întrebă. Proiectantul examină baza fântânii. Nu se grăbea, era un om masiv, durduliu, cu reputaţia că spune glume atât de vulgare încât până şi bărbaţii în toată firea se înfiorau de ruşine când le auzeau. Tocmai îşi stabilise domiciliul într-unul din marile palate, cu trei fete linneene ca amante şi o sută de bărbaţi şi femei din Linn drept sclavi. Era un om fericit, cu prea puţină vanitate şi mândrie încât să-i poată îngrădi mişcările. Localiză deschiderea uneia din fântâni şi îngenunche în noroi ca orice muncitor. Totuşi, nu era singurul care să facă acest

lucru. Czinezar îngenunche lângă el, dându-şi seama cum acţiunile lui şocau pe linneenii de neam mare, care făceau parte din suita lui personală de sclavi. Cei doi străpungeau bezna cu privirea.

— Material de construcţie pentru templu, spuse Meewan, proiectantul.

Czinezar dădu din cap. Se ridică în picioare fără vreun alt comentariu, deoarece cele ce aveau de spus trebuiau discutate pe larg, pe o perioadă de ani întregi. La casă, câteva minute mai târziu, conducătorul şi scutierii ridicaseră draperiile grele care acopereau pereţii coridorului ce ducea la laboratorul principal. Precum gardul din afară, pereţii erau calzi, ca şi când ar fi fost încălziţi din interior.

Material de construcţie pentru templu! Încă o dată, nu făcură nici un comentariu. Intraseră în laboratorul propriu-zis şi acum se uitau unul la altul cu uimire. Camera fusese mărită considerabil faţă de dimensiunile ei iniţiale, deşi ei nu ştiau aceasta. O porţiune mare din perete fusese decupată, iar breşa, deşi complet înghiţită, era încă nefinisată şi crestată. Asta cât priveşte pereţii. Pe aproape fiecare iard pătrat de pardoseală, imensă şi nouă, erau maşini opace şi maşini transparente, mari şi mici, câteva părând complete, iar altele neîndoios doar simple fragmente.

Pentru moment, totul i se părea prea încărcat. Czinezar înaintă gânditor, privi la câteva dintre mecanismele transparente cu un ochi ce încerca să surprindă rapid elementele esenţiale ale formei, ca şi alcătuirea interioară. În primele momente nu avu intenţia să se oprească pentru o examinare atentă. Dar apoi, surprinse o mişcare cu coada ochiului.

O lumină. Se aplecă şi se uită atent la o cutie lungă de metal, parţial transparentă, imitând grosolan forma unui coşciug, până şi în privinţa căptuşelii colorate şi aparent costisitoare. Interiorul era uşor curbat pentru a forma un

canal îngust. De-a lungul canalului se rostogolea o bilă de lumină. Se răsturna încet, trecând aproximativ un minut până să parcurgă distanţa până în partea cealaltă. În acelaşi ritm lent zăbovea, părând că meditează la ce va face mai apoi şi, cu o enormă chibzuinţă, îşi începea călătoria înapoi.

Tocmai această mişcare fără noimă îl fascina pe Czinezar. Îşi apropie mâna grijuliu cam la un ţol de bilă. Nu se întâmplă nimic. Se dădu înapoi şi-şi ţuguie buzele. În ciuda atacului asupra oraşului Linn, nu era el omul care să rişte. Făcu un semn către gardian.

— Adu-mi un sclav – spuse. La indicaţia sa, un fost nobil linnean, transpirând din toţi porii, îşi întinse degetul şi atinse bila care era în mişcare. Degetul îi pătrunse ca şi când nu era nimic acolo.

Se dădu înapoi, uimit. Dar neînduplecatul Czinezar nu terminase cu el. Încă o dată, degetul şovăitor, dar nu chiar aşa de temător cum fusese, trecu prin bila în mişcare. Bila se rostogoli în el, prin el şi peste el. Czinezar îl dădu la o parte pe sclav şi stătu privind gânditor. Trebuie să i se fi citit, pe chip, ceva din scopurile lui, căci bărbatul scoase un ţipăt înăbuşit de groază.

— Stăpâne, eu nu înţeleg nimic din ceea ce am văzut. Nimic. Nimic.

— Ucideţi-l – spuse Czinezar.

Se întoarse, uitându-se încruntat înapoi la maşină.

— Trebuie să fie – spuse, şi era o notă încăpăţânată în vocea lui admirabilă, – un motiv pentru mişcările şi pentru existenta ei.

O jumătate de oră mai târziu, încă o mai examina.

— Numai de aş putea… – îşi spuse Clane în gând de mai multe ori. Şi ştia că nu îndrăzneşte. Nu încă.

Le permisese cu un anume cinism soldaţilor trimişi de lord Tews să mute echipamentul la Linn. Inclusiv premiul pentru toate descoperirile lui, o bilă care se rostogolea într-un du-te-vino neobosit într-un container ca un coşciug; o

descoperire a epocii de aur care îi zdruncinase certitudinea până în adâncul fiinţei.

Datorită bilei de energie nu ezitase să-l lase pe Tews să preia controlul tuturor obiectelor de artă ale unei culturi vechi şi minunate.

Trebuia doar să intre în posesia bilei şi, datorită cunoaşterii funcţiei acesteia, ar putea să se acordeze ritmului ei.

Ar putea fi apoi controlată mental de la distanţă: toată ciudata ei putere disponibilă – timp de aproape trei zile. La un moment nedeterminat, în a treia zi, ar înceta „să vină” când o „chema” el.

Apoi ar trebui s-o viziteze în timp ce ea se va afla în container şi, printr-un contact direct, să restabilească raportul.

Păruse evident, din acţiunile lui Tews, că lordul consilier nu intenţionase să-l împiedice să ajungă la echipament. Aşa că amplasarea bilei în propria sa reşedinţă din Linn, sub pază, nu conta.

În ciuda îngrijorării, nu anticipase un atac major ce-ar fi putut cuceri Linn-ul printr-un asalt rapid.

Aşa se face că arma ce-ar putea pune capăt războiului nu se afla la îndemână, numai de n-ar putea ajunge la ea prin mijloace necinstite.

Încă nu se simţea atât de disperat.

De fapt, nici forţele de care dispunea nu erau destul de puternice pentru a profita de miracol.

Chiar dacă se întreba, ca într-o agonie, cum ar putea intra în Linn şi în casă, începu să se dedice cu înverşunare instrucţiei de război a armatei.

Circula o veche zicală în armata linneană, care spunea că în timpul primei luni, un recrut, dacă era aruncat în bătălie, putea provoca moartea camarazilor lui instruiţi. În timpul celei de-a doua luni, soldatul împiedica retragerile, provocate de prezenţa sa. Iar în timpul celei de-a treia luni, era numai bun să se lase omorât, de cum se angaja în luptă.

Clane, urmărind un grup de recruţi după câteva săptămâni de exerciţii, trecu prin toţi fiorii spaimei, într-atât de adevărate erau vorbele din bătrâni. A învăţa să tragi cu arcul cerea efectiv o mobilizare complexă a minţii şi corpului Lupta cu spada trebuia să includă capacitatea de colaborare cu camarazii. Lupta cu suliţa era o adevărată artă în sine.

Planul pe care îl schiţase în noaptea aceea în faţa plenului statului major fusese o încercare de a se feri de orice slăbiciuni. Era o hotărâre sinceră de a utiliza oameni nepotriviţi pe linia de apărare. Puse o vorbă bună pentru cei necorespunzători.

— Nu-i suprasolicitaţi. Scoateţi-i în aer liber şi pur şi simplu învăţaţi-i primele elemente ale folosirii armelor. Întâi arcurile, săgeţile, apoi suliţele şi apoi spada.

După întâlnire, târziu în noapte, examină rapoartele privind oraşele Nouris şi Gulf care căzuseră, practic, fără luptă. Deoarece barbarii atacaseră, sclavii se ridicaseră pur şi simplu şi îşi omorâseră stăpânii. Un raport suplimentar al statului major recomanda execuţia în masă pentru toţi sclavii bărbaţi, apţi de luptă.

Clane expedie mesagerii să adune şefii comerciali şi industriali pentru o conferinţă matinală. Apoi, după ce se culcă, se gândi la problema sclavilor, cu neplăcere.

La ora zece convocă şedinţa pentru ordine şi le spuse celor o sută şi ceva de negustori adunaţi că armata recomandase pedeapsa capitală pentru sclavii bărbaţi. Declaraţia sa stârni tărăboi numaidecât.

— Excelenţa voastră, este imposibil. Nu putem distruge atâta proprietate valoroasă – spuse unul dintre bărbaţi.

Cu două excepţii, aceasta părea să fie atitudinea generală. Ambele excepţii le constituiau doi bărbaţi tineri, unul dintre ei argumentând:

— Domnilor, este o acţiune necesară.

Celălalt zise:

— Senzaţia mea este că această criză face posibilă o acţiune radicală – sfârşitul sclaviei în Linn.

Comercianţii, scoşi din sărite, ţipau la cei doi bărbaţi.

Clane înaintă şi ridică mâna. Când se făcu linişte, începu:

— Nu e timp pentru jumătăţi de măsură. Trebuie să abordăm una sau alta dintre alternative.

Urmă o serie de discuţii printre grupurile de negustori, în final, un vorbitor prietenos spuse:

— Excelenţă, negustorii prezenţi aici sunt în favoarea eliberării sclavilor.

Un moment îndelung, Clane se uită la publicul care rânjea şi deodată întoarse spatele şi părăsi încăperea. În după-amiaza aceea pregăti un document special:

LIBERTATE SPECIALĂ PENTRU SERVITORII LOIALI.

Din ordinul excelenţei sale, lord Clane Linn, conducătorul oraşului Linn, om de ştiinţă al templului, preaiubit de înşişi zeii atomului, se dispune prin aceasta şi aşa va rămâne veşnic:

SALUTĂRI tuturor acelor bărbaţi şi femei buni care au slujit în linişte şi eficient imperiul pentru a ispăşi păcatele conducătorilor care i-au condus în războaie fără speranţă împotriva imperiului Linn protejat de zei – aceasta este şansa unei libertăţi totale pe care aţi câştigat-o prin acţiunile şi atitudinea voastră din timpul ultimilor ani.

Imperiul a fost atacat de un invadator barbar şi crud. Domnia lui de teroare nu poate fi decât temporară, căci forţe invincibile se adună împotrivă-i. O armată de un milion de oameni se află pe drum dinspre Marte şi Venus, şi aici, pe Pământ, forţe invincibile totalizând mai mult de două milioane de oameni se organizează pentru bătălie.

Numărul duşmanului este mai mic de şaizeci de mii de soldaţi. În această armată puţin numeroasă, care a câştigat victoria iniţială prin surprindere şi atac, câţiva bărbaţi şi femei nesăbuiţi s-au înrolat grabnic. Toate femeile, afară de cazul în care sunt condamnate pentru delicte majore, vor fi iertate. Pentru bărbaţii care au trecut la duşman, există o

singură speranţă. Scăpaţi imediat de duşmanul barbar şi PREZENTAŢI-VĂ LA TABERELE DE CONCENTRARE indicate la sfârşitul acestei proclamaţii. NU vor fi gărzi în aceste tabere dar se vor face apeluri de prezenţă săptămânal. Fiecărui bărbat al cărui nume apare regulat pe aceste liste de prezenţă, i se va oferi libertate deplină atunci când duşmanul va fi învins.

Pentru recalcitranţi pedeapsa este moartea.

Pentru bărbaţii şi femeile care îşi îndeplinesc cu loialitate sarcinile încredinţate, eu, lord Clane, lord conducător în exerciţiu din Linn, dispun următoarele:

Toate femeile şi copiii vor rămâne la reşedinţele prezente, continuând să servească la fel ca în trecut.

Toţi bărbaţii vor raporta stăpânilor lor, spunând:

— Este în intenţia mea să profit de oferta lordului Clane. Daţi-mi raţia de mâncare pe o săptămână, ca să mă pot înscrie şi eu într-o tabără de concentrare.

Acestea fiind realizate şi după primirea mâncării, plecaţi imediat. NU ÎNTÂRZIAŢI NICI O SINGURĂ ORĂ.

Dacă din anumite motive stăpânul vostru nu este acasă, luaţi mâncare şi plecaţi fără permisiunea lui. Nimeni nu vă va împiedica să părăsiţi oraşul.

Orice bărbat căruia i se aplică acest ordin şi care este găsit ascunzându-se în orice oraş, douăzeci şi patru de ore după ce această proclamaţie va fi trimisă prin poştă, va fi suspectat de intenţie trădătoare.

Pedeapsa este moartea.

Orice bărbat care după o săptămână este găsit pe raza de cincizeci de mile a unui oraş, va fi suspectat de intenţii trădătoare.

Pedeapsa este moartea.

Pentru a te salva, mergi până la tabăra de concentrare şi fă-ţi regulat apariţia pentru apel. Dacă barbarii atacă tabăra, răspândiţi-vă în păduri, pe dealuri, şi ascundeţi-vă sau mergeţi la altă tabără. Se vor asigura raţii potrivite de mâncare pentru toate taberele.

Toţi cei a căror loialitate va fi dovedită, vor fi eliberaţi când războiul se va sfârşi. Ei vor avea imediat dreptul să se căsătorească. Se va institui colonizarea. După expirarea celor cinci ani de reşedinţă, emigranţilor li se va acorda cetăţenia pe bază de cerere.

Acesta este sfârşitul sclaviei în imperiul linnean.

FIŢI ÎNŢELEPŢI – FIŢI PRUDENŢI – FIŢI LIBERI.

Era un document care avea punctele lui slabe. Înainte de emitere, Clane petrecu nu puţin timp argumentându-i meritele în faţa unui grup de ofiţeri dubioşi – pe negustori îi ignoră, erau prea venali pentru a fi luaţi în consideraţie. A scos în evidenţă că va fi imposibil să ţină secretă o comandă generală pentru execuţia în masă. Majoritatea sclavilor vor scăpa şi apoi vor deveni periculoşi. A recunoscut că proclamaţia, deşi orice promisiune era adevărată, era plină de minciuni. Un milion de sclavi numai din Linn trecuseră la Czinezar, mulţi dintre ei fiind soldaţi instruiţi. Czinezar i-ar putea folosi la garnizoana fiecărui oraş ce-l putea captura, şi astfel să pregătească armata pentru bătălie. Morkid, un tip sarcastic şi caustic, pusese capăt certei târziu după-amiază.

— Domnilor – spuse el – nu pare să fim conştienţi de faptul că comandantul şef a eliminat dintr-o dată toate iluziile şi falsele noastre speranţe şi a pătruns direct la rădăcina situaţiei în care ne aflăm. Ce este clar prin chiar natura discuţiei noastre este că nu avem de ales. Ridică vocea: – în această perioadă când dezastrul s-a declanşat, suntem fericiţi să avem drept conducător un geniu, care ne-a îndreptat pe singura cale, cea militară, care să ne scoată la liman.

— Domnilor – vocea răsuna cu omagiu – vi-l dăruiesc pe lordul Clane Linn, lordul conducător în exerciţiu al Linn-ului.

Au bătut din palme timp de cinci minute.

Clane urmări bătălia pentru Goran de pe un avion patrulă care ţâşnise de pe o poziţie întărită. Escadroanele inamice

încercară din nou să se apropie, să strângă rândurile în jurul lui, dar propria sa maşină era mai rapidă şi mai uşor de manevrat.

Trucul cunoscut de a trece deasupra lui a fost încercat, era o stratagemă veche a avionului patrulă şi se folosea în lupta navelor. Dar fluxul de energie aşteptat, îndreptat în sus, nu avu loc. Nava lui mică nici măcar nu se înclina, deşi aceasta era reacţia minimă atunci când două surse de energie atomică operau pe o linie de gravitaţie.

Eforturile apărătorilor îl îngrijorau pe Clane. Czinezar era, desigur, conştient, de data asta, că duşmanul lui ştia mai mult despre metalele zeilor decât el sau tehnicienii lui. Dar ar fi fost regretabil dacă ar fi tras concluzia, din acţiunile acestei singure nave, că înăuntru se afla Clane. Dorise să vadă această bătălie. În ciuda a tot şi toate, o văzuse minut cu minut.

Apărarea era dură, mai dură decât anticipase din faptul că patru oraşe căzuseră în ultimele patru săptămâni. Neinstruiţii luptară înverşunat pentru vieţile lor. Săgeţile au făcut o mulţime de victime printre atacatori. Lănci, manipulate stângaci dar cu disperare, au provocat răni şi chiar moartea. Momentul luptei cu lancea a fost cel mai greu. Barbarii, musculoşi şi puternici, odată ce au scăpat de armele care puteau să-i atace de la distanţă, i-au împuţinat pe adversarii mai slabi.

Prima linie era la pământ, nimicită, învinsă. Începu bătălia din linia a doua. Rezervele de barbari înaintau şi erau atinse de valuri de săgeţi ce întunecau cerul şi-şi luau tributul când loveau grupurile de bărbaţi care înaintau. Ţipete răguşite de durere, blesteme, ţipetele stridente ale răniţilor disperaţi, groaza muribunzilor, a linneenilor osândiţi şi răpuşi brusc ajungeau la urechile celor din mica navă învingătoare. Apărătorii se chinuiau să stea laolaltă. Aceasta făcea parte din instrucţiunile lor. Să se retragă încet spre pieţele centrale, care erau apărate împotriva unui atac surpriză pe la spate.

Să se retragă şi, în ultimul moment, navele ar ateriza şi ar salva armata încolţită, dar teoretic încă intactă, a celor care fuseseră cândva nişte civili zdraveni. După o lună şi jumătate de instrucţie, erau prea valoroşi pentru a se sacrifica într-o luptă eroică.

Aşa cum era, rezistenţa lor dârză imprima caracterul bătăliei. Desigur, Czinezar, numărându-şi oamenii în fiecare bătălie, avea propriile sale îndoieli. Armata lui, sporită prin sclavii care încă nu se căiau, creştea zilnic. Dar cu cât armata creştea, şansele de a o putea controla scădeau.

Totuşi nu existau îndoieli asupra rezultatului acelei bătălii. Pe măsură ce noaptea se lăsa dinspre est, focurile victoriei începeau să ardă pe toate străzile importante. Fumul se ridica în rotocoale spre cer şi flăcările roşii ca sângele mistuiau întunericul. Linneenii de jos, chiar în acel moment îndurând începutul ocupaţiei barbare, nu ar fi fost dispuşi să admită că înfrângerea acceptată în silă reprezenta un posibil moment de cotitură al războiului.

Venise timpul să se decidă când, unde şi în ce condiţii principala forţă linneenă va fi aruncată în bătălia decisivă pentru controlul planetei. Şi mai trebuia luată încă o decizie, ce implica, de asemeni, o încercare deosebit de riscantă: aceea de a se apropia de bila de lumină.

Clane se mişcă greu şi-şi strânse pelerina în jurul umerilor lui slabi.

Încă analiza mijloacele şi căile de intervenţie, când i se aduse un mesaj printr-un nobil linneen eliberat, care fusese capturat de barbari.

Mesajul era format dintr-o singură propoziţie interogativă din partea lui Czinezar.

„Te-ai întrebat oare – dragul meu lord Clane, cum a fost distrusă complet civilizaţia vârstei de aur?”

Era o problemă asupra căreia Clane meditase de multe ori. Dar nu-i trecuse prin cap că răspunsul ar putea fi cunoscut unui barbar de pe luna îndepărtată a planetei Jupiter.

Îl întrebă pe nobilul eliberat, un cavaler în vârstă al imperiului, despre condiţiile din Linn. Răspunsurile nu erau plăcute. Mulţi sclavi îşi luaseră revanşa asupra foştilor stăpâni. Numeroase femei de neam mare din Linn fuseseră reduse la statutul de prostituate.

Punându-i omului întrebări în legătură cu reşedinţa din Linn, află că Czinezar i-a invitat public pe oamenii de ştiinţă ai templului să aibă grijă de anumite vestigii care se aflaseră anterior în posesia lordului Clane.

În acest moment Clane spuse:

— El a menţionat de fapt numele meu.

— Mesajul a fost expediat prin poştă – veni răspunsul, şi omul înălţă din umeri.

— L-am citit în timpul uneia dintre misiunile mele pe terenurile palatului.

Mult după ce întrevederea luase sfârşit, Clane analiză faptul. Bănuia că era o cursă, şi totuşi, Czinezar nu putea şti cât de valoroasă era acea sferă.

Dacă conducătorul barbar ar fi examinat-o prin tubul gol, ar fi fost uimit de ceea ce era în interior. Totuşi, asta nu-l putea ajuta la nimic.

Cu toate acestea, presupunea că era o capcană.

Tot nu avea importanţă. Pentru obiectivul lui, vecinătatea momentană a bilei reprezenta tot ceea ce ar fi fost necesar, îndrăznea să rişte?

Încă cântărea şansele când un alt nobil eliberat aduse un al doilea mesaj de la Czinezar: „Aş vrea să am o conversaţie cu dumneata şi să-ţi arăt un obiect pe care – pariez – nu l-ai văzut niciodată. Te poţi gândi la un mod în care s-ar putea ajunge la o asemenea întâlnire?”

Lord Clane arătă mesajul statului major la şedinţa de a doua zi dimineaţa. Interziseră cu toţii o asemenea întâlnire dar fură de acord că aveau şansa să trimită un mesaj oficial conducătorului barbar.

Clane, care avea propriile sale motive de a se arăta ferm, scrisese deja comunicarea. O citise ofiţerilor adunaţi:

Şefului barbar Czinezar!

Încercarea laşă de a câştiga îndurare pentru crimele tale împotriva umanităţii, printr-un apel personal către mine, este zadarnică. Părăseşte această planetă, împreună cu armata ta barbară. Numai o strictă supunere te poate salva pe tine şi Europa de la distrugere. Ia seama!

Clane, lord conducător în exerciţiu.

Mesajul a fost aprobat şi expediat prin grija ofiţerului barbar capturat. Clane începu imediat să finalizeze pregătirile pentru lansarea unui atac împotriva oraşului Linn. Acesta a fost discutat de câteva ori cu personalul militar şi s-a căzut cu greu de acord să fie un atac simulat. Generalii simţeau că o debarcare ar putea provoca o confuzie în rândul apărătorilor oraşului şi astfel să împiedice armata linneenă să captureze oraşele periferice, care ar fi putut într-adevăr fi ţinta adevărată a misiunii lor. Au convenit ca armata de asalt să se retragă din Linn în timpul nopţii dinaintea atacului.

Clane era mulţumit de hotărârea aceasta. Plecă spre oraşul Linn în ziua dinaintea atacului, făcând partea iniţială a călătoriei într-un scuter aerian. De aici, într-un loc izolat, descărcă un măgar şi o căruţă cu legume şi merse cu greu pe lângă ea ultimele douăsprezece mile în veşminte mohorâte, de lucru, ale unui iniţiat al templului, era unul din mulţii căruţaşi, încât nu era nici o problemă. Atât de vastă era armata de sclavi ţinută în Linn, că forţele lui Czinezar au căutat rapid să stabilească un flux normal de alimente din satele din împrejurimi către oraş pentru a preveni foamea.

Cercetaşii linneeni raportaseră de mult că porţile erau deschise.

Clane intră fără intervenţia forţelor sclavilor care păzeau poarta. Odată înăuntru, era încă şi mai puţin suspectat, şi nimeni nu i-a pus la îndoială dreptul de a merge pe stradă către reşedinţa din oraş. Urcă dealul spre intrarea comercianţilor şi i se îngădui să intre cu căruţa prin

deschizătura din gardul scund, de către un singur soldat barbar care păzea acea porţiune.

Supus, ca şi când ar fi fost trimis cu o afacere juridică, se îndreptă spre intrarea casei comerciale şi răsturnă legumele în faţa a două femei, zicând:

— Cine răspunde astăzi aici?

I s-a dat un nume barbar: Gleedon!

— Şi unde se află? Întrebă Clane.

— În birou, desigur – pe acolo. Femeia mai bătrână arătă spre holul principal, unde, ca să ajungi, trebuia să treci prin încăperea mare, centrală, în care erau depozitate majoritatea maşinăriilor şi echipamentelor preţioase.

În timp ce intra în camera mare, observă că se aflau vreo duzină de soldaţi barbari pe la diverse intrări. Văzu că recipientul cu bila de lumină era în centrul camerei.

. O sferă nebuloasă, care scânteia nedesluşit, ca mistuită de o flacără interioară, rostogolindu-se încoace şi încolo…

Putea să treacă pe lângă ea şi s-o atingă în trecere.

Fără să pară prea grăbit, înaintă, puse degetul pe suprafaţa subţire a sferei şi, fără să se oprească, continuă să meargă spre birou.

În acest punct, era grozav de tentat să nu-şi mai asume nici un risc. Dacă acţiona imediat şi captura casa, atunci ar fi deţinut controlul şi asupra cutiei.

Dar dacă îşi ducea până la capăt planul său iniţial, apoi cutia era îndepărtată, astfel ca să nu poată fi găsită în timpul celor trei zile în care bila nu va fi activată? Dădu din umeri şi refuză să se gândească la o asemenea eventualitate.

Fusese impresionat de mesajele lui Czinezar. Şeful barbar avea de dat o informaţie importantă. Într-un fel, undeva, făcuse rost de un obiect atât de valoros încât îşi riscase propria reputaţie, din dorinţa de-a intra în contact cu el.

Dacă se acţiona pripit, cunoştinţele acelea se puteau pierde.

Pe măsură ce se plimba prin cameră, Clane îşi reafirmă încet scopul. Un moment mai târziu intră în birou şi-l informă pe ofiţerul barbar de acolo că venise pentru a avea grijă de moaştele zeilor atomului.

Bărbatul masiv se ridică în picioare şi se uită cu coada ochiului la el, îi dădu de înţeles că îl recunoscuse şi chemă doi soldaţi de pe hol. Apoi spuse:

— Lord Clane Linn, sunteţi arestat.

Ordonă unuia dintre soldaţi:

— Aduceţi frânghii. Legaţi-l!

Cu umilinţă, Clane consimţi să fie legat.

În momentul anunţării veştilor, Czinezar se îndrepta spre Linn. Meewan l-a întâlnit pe acoperişul palatului central. Bărbatul cel masiv avea întipărit un zâmbet pe faţa lui dolofană de om cumsecade.

— Teoria ta a fost corectă – spuse admirativ. Ai crezut că ar putea risca într-o perioadă critică a invaziei. A venit azi dimineaţă.

— Spune-mi exact cum i-ai acceptat serviciile. Vocea sa, unică prin frumuseţea ei, era liniştită. Chipul lui ciudat era gânditor, pe măsură ce celălalt povestea amănunţit. Manifesta un interes neţărmurit. Când povestea se termină, puse întrebare după întrebare. Fiecare răspuns părea mai degrabă să nască noi întrebări. Meewan spuse în cele din urmă, pe un ton plângăreţ:

— Excelenţa voastră, n-am nici o îndoială că oamenii noştri au dat o aparenţă cât se poate de bună capturii pentru a apărea mai buni în propriii lor ochi. Ei revendică dreptul de a-l fi capturat în timp ce intra în clădire, înainte de a putea face ceva sau să atingă ceva. Dar nu sunt decât o şleahtă slabă de pungaşi, aşa că le pun dorinţa sub semnul întrebării. Dar ce importanţă are? Te îndoieşti cumva?

Cele aflate îi dădură un răgaz lui Czinezar; nu-şi dăduse seama cât de încordat era. În ultimă instanţă, îşi spusese, situaţia era destul de simplă. Adresase o invitaţie deschisă oamenilor de ştiinţă ai templului să vină şi să aibă grijă de

„câteva vestigii metalice ale zeilor”, care căzuseră în mâna cuceritorilor. Fusese o cerere inteligent formulată, menită să câştige aprobarea generală din partea înfrânţilor, chiar dacă atrăgea pe oamenii de ştiinţă ai templului spre propria lor ruină. Se stipula doar, formulat foarte precaut, că în schimbul privilegiului de a împărţi paza vestigiilor, experienţele ar trebui continuate ca şi când nu s-ar fi dus nici un război.

„Zeii – spusese Czinezar cu făţărnicie în invitaţie – sunt deasupra unor certuri meschine ale omenirii.”

Aparent, se realizase cel puţin unul din scopuri. Clane însuşi făcuse cerere pentru slujbă. Czinezar medită prudent asupra tacticii.

— Adu-l aici – spuse în final. Nu putem risca să stabilească controlul asupra tuturor lucrurilor din casa lui. Ştiu prea puţin şi el prea mult.

În timp ce aştepta, examină bagheta de forţă, unul din puţinele instrumente funcţionabile care fuseseră găsite în casă. Nu era el omul care să accepte adevărurile trecute drept definitive. Faptul că bagheta funcţionase cu o săptămână în urmă nu însemna că funcţionează şi acum. O testă de la o fereastră mare, îndreptând-o spre frunzişul de sus al copacului din preajmă.

Nici un sunet, nici o lumină vizibilă nu se revărsă, dar partea superioară a copacului se prăbuşi la pământ, pe poteca de jos.

Czinezar simţi satisfacţia unui om a cărui logică s-a dovedit corectă. Nu era o satisfacţie neobişnuită. Din primele zile, când fusese un copist de mesaje dintr-un ţinut îndepărtat, până în ziua când ajunsese la putere, riscase atât cât i se păruse necesar, nici mai mult nici mai puţin. Nici acum nu putea fi sigur că vrăjitorul atomic, lord Clane, nu l-ar putea înfrânge printr-un tertip bine pus la punct.

Medită o vreme apoi dădu ordin să i se aducă cutia din camera frigorifică a palatului. Indicase sclavilor unde să

aşeze cutia, când un ofiţer dădu buzna, cu sufletul la gură, în încăperea tronului.

— Excelenţă – strigă el. Sute de nave. Un atac!

Stând la fereastră o clipă mai târziu, urmărind aterizarea navelor, Czinezar îşi dădu seama că vagile sale bănuieli fuseseră corecte. Apariţia lui Clane în oraş făcea parte dintr-o manevră planificată, care putea să-şi urmeze cursul fatal. Era o plăcere să ştii că lordul Clane însuşi fusese prins în capcană.

Nu irosea nici un moment urmărind o bătălie pe care nici nu sperase s-o vadă, în detaliile ei, din palat. Nici nu avea senzaţia pe care o avusese Tews, cu câteva luni mai devreme, că era necesar pentru comandanţi să ştie unde se afla el, în primele momente ale luptei. Dădu instrucţiuni rapide, poruncind ca acea cutie împachetată în gheaţă să fie trimisă după el şi-i scrise un bilet lui Meewan. Apoi porni călare, însoţit de o escortă puternică, la sediul armatei de rezervă din mijlocul oraşului. Rezerva era formată dintr-un nucleu de barbari, dar apărarea principală a oraşului era alcătuită, în proporţie covârşitoare, din sclavi. Sosirea lui Czinezar a fost întâmpinată cu urlete de izbândă. Ovaţiile nu conteniră mult timp după ce intrase în clădire.

Vorbi despre situaţie cu câţiva dintre ofiţerii sclavi şi constată că erau calmi şi încrezători. Conform estimărilor, şaizeci de mii de soldaţi linneeni aterizaseră în primul val. Faptul că acesta era exact numărul de barbari care invadaseră iniţial oraşul nu părea să aibă vreun sens simbolic. Această posibilitate îl făcu sardonic. Nu simbolurile, ci săbiile vorbeau limbajul victoriei.

Pe măsură ce trecea după-amiaza, atacul linnean se manifesta peste tot. Cutia, încă aburindă, a fost expediată din palat pe la trei. Din moment ce nu exista un pericol imediat, Czinezar trimise un mesager la Meewan. La trei jumătate Meewan veni rânjind cu gura până la urechi. Era urmat de sclavul linnean care purta lectica. În scaun, legat de mâini şi de picioare, se afla lordul conducător al Linn-

ului. S-a aşternut o linişte deplină în momentul în care sclavii au pus jos lectica apoi s-au retras.

Clane îl cercetă pe conducătorul barbar cu un interes vădit. Opinia lui lady Lydia, despre barbar, îl impresionă mai mult decât i-ar fi plăcut s-o recunoască. Întrebarea era, putea oare acest geniu militar puternic, frumos, să intre în panică la gândul că zeii atomului există? Intra în panică în timpul următoarei jumătăţi de oră? Din fericire, pentru prima dată în cariera sa de om de ştiinţă în domeniul atomic, avea în spate cea mai mare putere dezvoltată vreodată de vrăjitorii din glorioasele zile legendare. Vedea că expresia impersonală de pe chipul celuilalt se transformase într-un început de dispreţ.

— Pe zei.

— Spuse Czinezar cu dezgust – voi linneenii sunteţi cu toţii la fel – nişte oameni slabi.

Clane nu scoase o vorbă. Deseori se uitase cu regret la oglinzile care îl arătau exact aşa cum îl vedea Czinezar. Un tânăr zvelt, cu un chip alb şi efeminat şi ei bine... nu avea ce-i face.

Czinezar se schimbă din nou la faţă. Brusc, i se putu citi ironia pe chip.

— Vorbesc – întrebă politicos – cu lord Clane Linn? Nu e nici o greşeală?

Clane nu putu ignora introducerea.

— Nu e nici o greşeală la mijloc – spuse liniştit. Am intrat în Linn pentru simplul motiv de a-ţi vorbi, în timp ce se desfăşoară bătălia. Şi iată-mă.

Trebuie să fi părut ridicol faptul că replica venea din partea unui om legat aşa, cum era el. Gărzile din apropiere izbucniră în hohote de râs şi Meewan chicoti. Numai Czinezar nu se manifestă prin nimic. Şi vocea lui minunată era tare ca oţelul când spuse:

— Nu am timp să cochetez cu cuvintele şi nici înclinaţia s-o fac. Văd că te bazezi pe ceva care să te salveze şi presupun că are de-a face cu cunoştinţele mele de energie atomică.

Arătă sugestiv cu degetul spre bara de forţă.

— Din câte pot să văd, te vom putea omorî în mai puţin de o secundă, când vom pofti.

Clane clătină din cap.

— Greşeşti. E de-a dreptul imposibil să mă omorâţi.

Un sunet se auzi dinspre Meewan. Inginerul înainta.

— Czinezar.

— Spuse el ameninţător – omul ăsta e insuportabil. Îngăduie-mi să-l pălmuiesc şi vom vedea dacă zeii atomului îl vor proteja de infamie.

Czinezar îi făcu semn să treacă deoparte. Dar privi fix la prizonier, cu ochi anormal de strălucitori. Rapiditatea cu care tensiunea pătrunse în cameră, îl uimi. Şi, incredibil, prizonierul profită de avantaj.

— Imposibil să mă ucideţi – printr-o propoziţie îndrăznise să-i pună la încercare.

Sprâncenele se încruntau pe fruntea lui Czinezar. Fusese atent la manevra lui Clane, ca la o chestiune de bun simţ, anticipase de fapt dezastrul. Dar acum, foarte sincer, recunoscu în sinea lui că omul nu reacţiona normal. Cuvintele pe care le spusese îi dădeau de gândit – o convingere pe care nu o mai poţi ignora. Scopul invaziei sale asupra imperiului linnean ar putea fi în pericol.

Spuse cu grabă:

— Am să-ţi arăt ceva ce nu suferă amânare. Nu se vor face încercări de a te ucide până nu vei fi văzut. În ce te priveşte, nu întreprinde nimic pripit, nu acţiona, de oricâtă putere ai dispune, până nu vei privi cu înţelegere.

Era conştient că Meewan îi aruncase o privire atentă.

— Putere! Exclamă proiectantul, şi a fost ca un blestem. El are puterea.

Czinezar nu-i dădu atenţie. Era vorba de propriul său secret şi nu mai putea fi vorba de nici o întârziere.

— Gărzi.

— Spuse el – aduceţi cutia acolo.

Era udă leoarcă când au adus-o. Lăsa o dâră murdară de apă pe covorul nepreţuit şi începuse să se formeze o băltoacă în locul unde fusese pusă. Se vedea că avusese loc o întârziere, în timp ce bărbaţii asudaţi forţau capacul. Până şi gărzile de la uşile îndepărtate se uitau atent, să vadă conţinutul. Un acces de groază întrerupse tensiunea aşteptării.

Ceea ce se afla înăuntru era de opt picioare lungime. Lăţimea era indeterminabilă, pentru că părea să aibă cute pe corp, care dădeau impresia unei dimensiuni mari. Evident, murise numai cu puţin timp înainte de a fi împachetat în gheaţă. Arăta proaspăt, aproape viu, acolo în învelişul de gheaţă, inuman, zgâindu-se cu ochi orbi la tavanul ornat.

— De unde l-ai luat? Întrebă Clane în fine.

— A fost găsit pe una din luni – câteva ore după ce a fost reperată o navă ciudată.

— De când? Vorbi pe un ton calm Clane.

— De doi ani, timp terestru.

— S-ar părea că oricine a fost în navă va fi plecat până acum.

Czinezar dădu din cap.

— Minerii au găsit acum şapte luni pe un meteorit al doilea corp, exact ca acesta, îmbrăcat în costum de astronaut.

Clane privi fix, îndelung, la creatură. În cele din urmă înălţă capul şi ochii i-au întâlnit privirea întrebătoare a lui Czinezar. Spuse încet:

— Care e teoria ta?

— O rasă neumană, capabilă de mari realizări ştiinţifice. Neîndurătoare, neprietenoasă – căci există rapoarte de distrugere instantanee în zonele periferice ale Europei, care m-au uimit, până ce a fost găsit corpul. Intenţionez să-mi pun întrebarea dacă aceasta ar putea să fie o a doua vizitare a sistemului solar. Nu pot să-ţi ofer pe scurt toate relaţiile logice pe care le-am imaginat, dar senzaţia mea

este că civilizaţia epocii de aur a fost distrusă în timpul primei vizitări.

Clane spuse.

— Mă bucur că mi-ai arătat asta, dar care e scopul unei asemenea acţiuni?

Czinezar răsuflă adânc. Şi făcu o a doua mişcare, pentru a para catastrofa sugerată de fiecare acţiune şi purtare ale acestui prizonier neobişnuit.

Spuse:

— Ar fi o gravă eroare, pentru fiecare dintre noi, să ne distrugem armatele.

— Ceri îndurare?

Asta era prea de tot. Barbarul îşi arătă dinţii într-un rânjet:

— Îţi cer bun simţ – spuse el.

— Imposibil – răspunse Clane. Oamenii trebuie să se răzbune. În victorie, nu vor accepta nimic altceva decât moartea ta.

Cuvintele lui Meewan izbucniră ca un blestem obscen.

— Czinezar.

— Ţipă el – ce-i prostia asta? Nu te-am văzut niciodată aşa. Nu urmez nici un om care acceptă înfrângerea dinainte. O să-ţi arăt eu ce vom face cu ăsta… Se întrerupse. Gărzi, străpungeţi-l cu lancea!

Nimeni nu făcea nici o mişcare. Soldaţii se uitau alarmaţi la Czinezar, care dădu din cap cu răceală.

— Executaţi – spuse. Aş vrea să ştiu dacă poate fi ucis.

Tot nu se simţea nici o mişcare. Era pe cât se vede un ordin prea moale, sau ceva din tensiunea conducătorului se transmisese oamenilor. Aceştia se uitau unul la altul şi stăteau acolo nehotărâţi, când Meewan smulse sabia de la unul, îndreptând-o spre bărbatul legat.

Doar acolo putea ajunge. Acolo unde fusese o bilă de lumină.

— Încearcă – se auzi vocea lui Clane – să utilizezi o baghetă de forţă împotriva mea. O pauză profetică.

Încearcă. Nu te va omorî.

Czinezar ridică bagheta de forţă şi apăsă pe activator. Nu se întâmplă nimic – Aşteptă! Bila de lumină se aprindea. Vocea lui Clane străpunse liniştea chinuitor:

— Încă nu crezi în zei?

— Sunt uimit – spuse Czinezar – că nu ţi-e teamă de răspândirea superstiţiei mai mult decât de răspândirea cunoştinţelor. Noi, aşa-numiţii barbari.

— Spuse cu mândrie – te dispreţuim pentru încercarea ta de a îngrădi spiritul uman. Noi suntem liber-cugetători şi toată energia atomică nu ne va întemniţa.

Dădu din umeri.

— În ce priveşte controlul asupra bilei, nu am pretenţia că-l înţeleg.

În cele din urmă, îl impresionase pe Clane prin comportarea sa rece ca gheaţa.

— Tu de fapt – întrebă Clane neîncrezător – nu crezi în zeii atomului?

— Gărzi.

— Ţipă Czinezar ascuţit – atacaţi-l din ambele părţi!

Bila de lumină sclipi dar nu părea să se mişte. Nu existau gărzi.

— Acum mă crezi?

— Întrebă Clane.

Barbarul părea tras la faţă şi bătrân. Dar încuviinţă din cap.

— Am pierdut războiul – murmură el. Numai că eu recunosc. Depinde de tine să iei mantaua care a căzut de pe umerii mei. Izbucni:

— Ce este bila aceea, în numele zeilor?

— Conţine întregul univers sideral.

Czinezar se încruntă şi se înclină înainte, ca şi când ar fi încercat să înţeleagă.

— Care univers?

— Întrebă în sfârşit.

— Atunci când te uiţi în interior printr-un tub gol, explică cu răbdare Clane, vezi stelele. E ca o fereastră în spaţiu – numai că nu e o fereastră. E universul însuşi.

Şeful barbar arăta cu adevărat stânjenit.

— Acest univers? Spuse absent.

Clane dădu din cap, dar nu făcu nici un comentariu. Nu fusese uşor de înţeles o asemenea idee vastă, chiar cu explicaţiile scrise pe care le găsise.

Czinezar încuviinţă.

— Vrei să spui că Pământul este înăuntru? Şi îndreptă degetul spre sfera strălucitoare.

— E o idee în patru dimensiuni – spuse Clane şi continuă să rămână răbdător. Putea recunoaşte un om năucit, mai ales când îl avea în faţa ochilor. Nu era momentul să insiste asupra vreunei alte idei. Barbarul îşi îngustă ochii şi spuse în sfârşit:

— Cum se poate face dintr-un obiect mare unul mic? Tonul lui impunea o explicaţie logică.

Clane înălţă din umeri.

— Când mărimea este rezultatul unei iluzii a punctului de vedere, problema nu există.

Czinezar se încruntă şi ridică privirea.

— Aş fi presupus – spuse el – că la acest punct din relaţiile noastre n-o să spui decât adevărul. Evident, nu eşti pregătit să-mi spui ceva valabil despre arma ta. Fireşte, resping această istorie fantezistă.

Clane dădu din cap, dar nu spuse nimic. Oferise singura explicaţie de care dispunea şi întâlnise întâmplător realismul uimitor al celuilalt. Nu că l-ar fi învinuit pe barbar. El însuşi numai treptat fusese în stare să accepte ideea că materia şi energia erau diferite de ceea ce păreau pentru percepţiile şi senzaţiile corpului nostru.

Dar acum era momentul să acţioneze, să forţeze, să convingă. Legăturile căzură, ca şi când n-ar fi existat. Se ridică în picioare şi coroana, cel mai desăvârşit dintre toate

giuvaerurile epocilor trecute, pluti deasupra capului său într-un ritm perfect, unic, cu mişcările lui.

Czinezar spuse cu încăpăţânare:

— Ar fi o greşeală să ucizi un bărbat zdravăn, fie el sclav sau nu.

Clane răspunse:

— Zeii cer capitularea.

Czinezar continuă cu furie:

— Prostule, îţi ofer sistemul solar! Monstrul din cutie nu ţi-a schimbat părerea câtuşi de puţin?

— Mi-a schimbat-o.

— Dar atunci…

— Nu cred – spuse Clane – în aranjamentele de conducere comună.

Urmă o pauză. Apoi Czinezar spuse:

— Ai ajuns departe – tu care ai utilizat cândva energia atomică numai pentru a rămâne în viaţă.

— Da – spuse Clane. Am ajuns departe.

Czinezar privi încruntat la lucrul din cutie.

— Adevărata ameninţare pentru Linn este acolo. Îmi promiţi că vei încerca pentru lordul conducător?

— Eu – spuse Clane – nu-ţi pot promite nimic.

Se uitară unul la altul, doi oameni care aproape se înţelegeau unul pe altul. Czinezar fu cel care rupse tăcerea:

— Capitulez – spuse cu uşurare – numai în faţa ta, cu toate forţele, în credinţa că ai curajul şi dreapta judecată să nu te eschivezi de la vreuna din noile sarcini în calitate de protector al sistemului solar. E un rol – conchise în mod inutil şi dintr-o dată posomorit – pe care am intenţionat iniţial să mi-l atribui.

Într-o încăpere bine păzită, dintr-o suburbie îndepărtată din Linn, un miez de energie se rostogolea încoace şi încolo de-a lungul unei poteci înguste. În tot sistemul solar nu exista nimic asemănător cu acel miez. Părea mic, dar asta era o iluzie a senzaţiilor omului. Cărţile care îl descriau şi

oamenii care scriseseră cărţile ştiau doar o parte din secretele lui.

Ei ştiau că macrouniversul din interior pulsa cu o formă multiplă de forţe minus. Reacţiona la razele cosmice şi la energia atomică precum un burete nesăţios. Nici o energie submoleculară descărcată în prezenţa lui nu-i putea scăpa. Şi în momentul când atingea propria sa variaţie, a masei critice, putea porni o reacţie în lanţ la orice atingere.

Avea o slăbiciune, şi oamenii şi-o însuşiseră, în felul lor lacom. Imita gândul. Sau aşa părea. Aşa părea.

Marea întrebare pe care Clane, şi înaintea lui anticii, şi-o puseseră observând această remarcabilă caracteristică era: Să fi însemnat oare că omul controla universul sau că universul îl controla pe om?

SUROGAT ETERN.

Grayson îndepărtă cătuşele de la mâinile şi picioarele celuilalt.

— Hart!

— Spuse el tăios.

Tânărul de pe patul de campanie nu se mişcă. Grayson ezită şi apoi îi dădu un şut cu bună-ştiinţă.

— Afurisit să fii, Hart, ascultă-mă! Îţi dau drumul, pentru cazul că nu mă întorc.

John Hart nici nu deschise ochii, nici nu arătă că e conştient de lovitura primită. Zăcea inert; şi singura dovadă că era în viaţă era faptul că nu înţepenise. Era moale. Nu avea nici un pic de culoare în obraji. Părul negru era umed şi lipicios.

Grayson spuse cu toată seriozitatea:

— Hart, ies să-l caut pe Malkins. Ţii minte, a plecat acum patru zile, cu intenţia de a lipsi doar douăzeci şi patru de ore.

Deoarece nu primi nici un răspuns, Grayson vru să-i întoarcă tânărului spatele, dar ezită şi spuse:

— Hart, dacă nu mă întorc, trebuie să ştii unde ne aflăm. Asta e o planetă nouă, înţelegi. Nu am mai fost pe aici până acum. Nava noastră a naufragiat şi trei dintre noi am coborât într-o navă de salvare. Avem nevoie de combustibil. De aceea a ieşit Malkins, şi acum plec să-l caut.

Silueta de pe pat rămase la fel de inertă. Grayson ieşi pe uşă fără nici o tragere de inimă şi se îndreptă spre dealuri. Nu avea nici o speranţă.

Trei oameni se aflau pe o planetă – Dumnezeu ştie unde – şi unul dintre ei era dement. În timp ce se plimba, aruncă o privire în jur, plin de-o uimire neprevăzută. Peisajul era extrem de pământesc; copaci, arbuşti, iarbă şi munţi în depărtare, învăluiţi într-un abur albastru. Era totuşi puţin cam ciudat, pentru că atunci când aterizaseră el şi Malkins avuseseră impresia clară că debarcaseră într-o lume stearpă, fără atmosferă şi viaţă. O briză uşoară îi atingea obrajii. Parfumul florilor se simţea în aer. Văzu păsări zburând dintr-un loc într-altul, printre copaci şi la un moment dat auzi un cântec care semăna izbitor cu cel al unei ciocârlii de fâneaţă.

Merse toată ziua şi nu dădu de urma lui Malkins. Nici nu întâlni vreo aşezare care să indice că există viaţă inteligentă pe planetă. Chiar înainte de apusul soarelui, auzi o femeie chemându-l pe nume.

Grayson se întoarse tresărind: era mama lui, care arăta mult mai tânără decât şi-o amintea, în sicriu, cu opt ani în urmă. Veni spre el şi-i spuse sever:

— Billie, nu-ţi uita galoşii!

Grayson o privea fix, cu ochii clipind a neîncredere. Apoi, deliberat, merse spre ea şi o atinse. Ea îl prinse de mână; degetele ei erau calde şi pline de viaţă.

Spuse:

— Vreau să te duci să-i spui tatălui tău că cina e gata.

Grayson se eliberă din strânsoarea ei, făcu un pas înapoi şi privi în jur. Amândoi stăteau pe un câmp gol. Departe licărea un râu argintiu.

Îi întoarse spatele şi se îndepărtă de ea, cu paşi mari, în lumina amurgului.

Când se uită înapoi, nu mai era nimeni. Peste scurt timp un băiat mergea alături, în pas cu el.

Grayson nu-i acordă nici o atenţie la început, dar în curând îşi privi pe furiş însoţitorul.

Era el însuşi la vârstă de cincisprezece ani.

Înainte ca noaptea să poată estompa orice şansă de recunoaştere, văzu că un al doilea băiat mergea alături de primul. El însuşi la unsprezece ani.

Trei Bill Grayson – gândea omul. Începu să râdă frenetic. O luă la fugă. Când se uită în urmă, era singur. Gâfâind, încetini pasul şi aproape imediat auzi râsul copiilor în întunericul calm: sunete familiare, totuşi efectul lor era năucitor. Grayson bolborosi:

— Toţi… eu la vârste diferite. Pieriţi din faţa mea! Ştiu că sunteţi doar nişte halucinaţii.

Istovise şi nu mai rămăsese nimic din vocea lui decât o şoaptă discordantă; se gândi: Numai halucinaţii? Sunt oare sigur?

Se simţi inexplicabil de deprimat şi istovit.

— Eu şi Hart – spuse dezgustat – suntem la fel de nebuni.

Zorii veneau reci; şi speranţa lui era ca răsăritul soarelui să pună capăt nebuniei din timpul nopţii. Fiindcă lumina lentă se lungea peste pământ, Grayson se uită zăpăcit în jur. Se afla pe un deal şi jos, la poale, se întindea oraşul lui natal, Calypso, din Ohio.

Se holba în jos la el, necrezându-şi ochilor şi, pentru că arăta exact ca în realitate, începu să fugă spre el.

Era Calypso, dar aşa cum fusese în vremea copilăriei. Se uită după propria casă. El însuşi se afla acolo; cunoştea băiatul acela de zece ani oriunde s-ar fi aflat. Strigă la puştiul care-l privi şi care apoi se întoarse şi fugi în casă.

Grayson se întinse pe iarbă şi-şi acoperi ochii.

— Cineva – îşi spuse – ceva ia imagini din mintea mea şi mă face să le văd.

Dacă voia să rămână în toate minţile şi în viaţă trebuia să păstreze gândul acela.

Era a şasea zi de la plecarea lui Grayson. La bordul navei de salvare, John Hart se trezi şi deschise ochii.

— Mi-e foame – spuse tare, nimănui anume.

Aşteptă, nu ştia de ce, apoi se ridică în şezut cu un aer obosit, se dădu jos din patul de campanie şi se îndreptă spre bucătărie. După ce termină de mâncat, porni spre uşă cu gândul să iasă, dar se opri acolo privind îndelung scena pământească ce se desfăşura în faţa lui. Îl făcu să se simtă cumva, mai bine.

Brusc, sări pe pământ şi se îndreptă spre cel mai apropiat deal. Se întuneca repede dar nu-i trecu prin minte să se întoarcă.

Curând, nava se pierdu, în urma lui, în noapte.

O prietenă din tinereţe ieşi din negură venind spre el şi-i vorbi. Avură o lungă convorbire. În final au decis să se căsătorească.

Ceremonia a fost oficiată de un pastor care sosise la volanul unei maşini şi care găsise ambele familii reunite într-o casă frumoasă, la periferia oraşului Pittsburgh. Prelatul era un bătrân pe care Hart îl cunoştea din copilărie.

Tânărul cuplu plecă să-şi petreacă luna de miere la New York şi la cascada Niagara, după care se îndreptă cu un aerotaxi spre California, pentru a-şi stabili gospodăria. Pe neaşteptate se aflau trei copii acolo, şi aceştia stăpâneau o fermă de o sută de mii de hectare cu un milion de vite; şi mai erau acolo cowboys îmbrăcaţi ca vedetele de cinema.

Pentru Grayson, civilizaţia din jur, care atinsese un nivel de mare dezvoltare şi care fusese iniţial o planetă pustie, avea trăsături de coşmar. Oamenii pe care-i întâlnea aveau

o durată de viaţă mai mică de şaptezeci de ani. Copiii se năşteau la nouă luni şi zece zile de la concepţie.

Grayson îngropă şase generaţii ale familiei pe care o fondase. Apoi, într-o zi, în timp ce traversa bulevardul Broadway, din New York, îndârjirea, mersul şi comportamentul unui bărbat care venea din direcţie opusă îl făcu să se oprească.

— Henry – strigă el – Henry Malkins!

— Ei, să fiu… Bill Grayson!

Şi-au strâns mâinile tăcuţi, după primul salut emoţionant. Malkins vorbi primul:

— E un bar după colţ.

În mijlocul celei de-a doua înghiţituri, apăru numele lui John Hart.

— O făptură în căutare de forţă vitală i-a folosit mintea – spuse Grayson sec. Aparent nu are nici o expresie proprie. A încercat să se folosească şi de mine. Aruncă o privire întrebătoare către Malkins.

Celălalt dădu din cap.

— Şi de mine. Cred că noi am rezistat mai bine.

Malkins îşi şterse sudoarea de pe frunte şi continuă:

— Bill, totul e ca într-un vis. Mă căsătoresc şi divorţez la patruzeci de ani o dată. Mă căsătoresc cu o fată care pare de douăzeci de ani. În câteva decenii arată ca de cinci sute de ani.

— Crezi că totul se petrece în mintea noastră?

— Nu, nu – nimic din toate astea. Cred că toată această civilizaţie există – orice aş înţelege eu prin existenţă.

Malkins gemu şi continuă:

— Hai să nu intrăm în amănunte. Când citesc ceva din filosofia explicativă a vieţii, mă simt pe margine de prăpastie. Numai de-am putea scăpa de Hart, într-un fel.

Grayson zâmbi sinistru.

— Deci n-ai aflat încă?

— Ce vrei să spui?

— Ai vreo armă asupra ta?

Tăcut, Malkins scoase un lansator de raze aciforme. Grayson îl luă, îl îndreptă spre tâmpla dreaptă şi apăsă pe acul declanşator, în timp ce Malkins se repezi la el înnebunit; era prea târziu.

Fasciculul alb, subţire, păru că pătrunse în capul lui Grayson. Lăsă o gaură arsă, rotundă şi neagră. Grayson, nevătămat, îndreptă ţeava triunghiulară către însoţitorul său.

— Vrei s-o încerc pe tine? Întrebă jovial.

Prietenul mai în vârstă se înfioră şi înşfacă arma, spunând:

— Dă-mi-o!

Se calmă pe loc şi întrebă:

— Bill, ce ne facem? Am observat că nu îmbătrânesc.

— Cred că suntem ţinuţi în rezervă – răspunse Grayson.

Se ridică şi-i întinse mâna, spunând:

— Ei bine, Henry, mi-a părut bine că te-am văzut. Hai să ne întâlnim aici, în flecare an, ca să schimbăm impresii.

— Dar…

Grayson zâmbi forţat şi spuse:

— Fii tare, prietene! Nu înţelegi? E cea mai măreaţă realizare din univers. O să trăim veşnic Noi suntem eventualii înlocuitori, dacă ceva merge prost.

— Dar cine sau ce face acest lucru?

— Întreabă-mă peste un milion de ani. Poate o să-ţi răspund atunci.

Se întoarse şi ieşi din bar. Nu se mai uită înapoi.

UN RÂS NEBUN.

I.

Când a aflat despre accidentul soţului ei, mintea Mariei a fost străfulgerată de un aforism de-al lui, care o supărase întotdeauna cel puţin la fel de mult ca oricare din celelalte idei de-ale sale, la fel de nesuferite: „Prima reacţie a soţiei unui bărbat modern, când află despre moartea lui, este

uşurarea. În ziua de azi toate femeile consideră că s-au măritat cu bărbatul care nu trebuia şi că acum or să găsească unul mai bun…”

Aforismul continua. Dar fusese întotdeauna convinsă că scriind această parte a aforismului şi repetându-i-o mereu, Carl dorise să vadă ce ar fi simţit ea în cazul în care s-ar fi întâmplat aşa de-adevărat.

În picioare lângă telefon, în casa părinţilor ei, după ce pusese la loc receptorul, Mariei nu-i venea să creadă că el chiar fusese accidentat: Nu acest om cinic la superlativ!

Câştigător, împreună cu ea, al Premiului Nobel pentru fizică anul trecut, şef al propriului său laborator de producţie, preşedinte al Corporaţiei Non-Pareil, amant (după spusele lui) al unor duzini întregi de femei, autor al unei extrem de mecanistice filosofii a comportamentului feminin (scrisese fiecare comentariu cu mâna lui într-o carte nepublicată, intitulată Femeile sunt sortite pieirii – Aforismele doctorului Carl Hazzard)… practic nu păruse vreodată vulnerabil.

Mai târziu, pe când se pregătea să ia avionul spre New York înainte de a-şi continua drumul spre coasta de vest, a mai primit un telefon: doctorul Angus MacKerrie, chirurg şef la Fundaţia de Studii ale Creierului, reuşise să scoată creierul lui Carl din cutia craniană cu câteva minute înainte ca moartea să-i cuprindă corpul zdrobit.

Cu o tresărire, Marie îşi aminti.

Carl şi ea, şi mulţi alţi savanţi, semnaseră cu câţiva ani în urmă un acord cu Fundaţia, prin care îşi donau creierele. Scopul era menţinerea în funcţiune a capacităţii de a gândi, după moarte.

Marie nu prea-şi dădea seama ce ar trebui să simtă. Cu siguranţă nu durere.

Un al treilea telefon – de la dr. Walter Drexel, care vorbea cu o voce ciudat de încordată – a fost scurt. Obţinuse orarul avioanelor cu care călătorea ea. I-a spus: „Marie, ştiu că o

să ţi se pară ciudat, dar te aştept la New York. E foarte important.”

Şi într-adevăr l-a găsit acolo, pe aeroport, înalt, bine îmbrăcat, serios, un domn bine de patruzeci şi ceva de ani.

A anunţat-o că i-a închiriat o cameră într-un mic hotel de lux pe East 48th Street şi că rezervase o masă la un restaurant tot de lux în apropiere. Totul era foarte ciudat, într-adevăr, dar Walter fusese şeful compartimentului de fizică la Hazzard Laboratories, şi, dacă lucrurile îşi urmau cursul firesc, ar fi trebuit să fie promovat acum pe postul lui Carl. Marie se sui în taxi împreună cu el, nedumerită dar nu şi tulburată.

Au cinat în doi, într-un separeu. Imediat ce au ajuns la cocteiluri, Walter începu, cu voce joasă:

— După ce ai plecat – la sugestia lui Carl, după cum am înţeles…

Ea dădu din cap aprobator:

— Vroia să merg să-mi vizitez părinţii.

— Pe mine m-a chemat în biroul lui. Mi-a spus că văzuse un schimb de priviri între tine şi mine care-l făcuse să-şi dea imediat seama că avem o legătură.

Ceva se strânse în Marie. Vechea ruşine. Spuse, nefericită:

— Nu-ţi face probleme, Walter, am mai trecut prin asta.

Walter continuă:

— Mi-a dat preaviz o săptămână. A zis că m-ar da afară, dar că nu vrea să dea naştere la bănuieli că mă zboară din cauza ta. A zis că nu vrea ca reputaţia ta să fie ştirbită. Mi-a spus să caut un motiv oarecare şi suficient de plauzibil pentru plecarea mea.

Marie spuse:

— Din clipa asta ai postul înapoi.

— Mulţumesc, Marie – fizicianul era grav. Dar dacă n-ar fi fost decât asta aş fi stat la Los Angeles şi ţi-aş fi spus-o acolo. A crezut probabil că-mi bagă un cuţit în inimă spunându-mi că va vorbi presei despre numeroasele tale

aventuri amoroase, că o să descrie lumii întregi existenţa lui de coşmar, ca soţ al unei femei uşoare…

— A zis afemeiatul ăla aşa ceva!

Pe moment, revoltătoarea inversare a adevărului o înfurie pe Marie dar n-o surprinse. În chiar primul an de căsnicie Carl o anunţase că are o amantă, sau două, sau trei. Ea se mutase imediat puţin mai departe, pe acelaşi palier, în apartamentul propriu. La scurt timp după aceea, Carl îşi manifestase primele bănuieli în ceea ce o privea pe ea, prin ceea ce avea să fie probabil primul lui aforism: „Termenul de femeie „bună„ este incorect. Fiecare femelă umană s-a retras într-un colţ sigur din punct de vedere psihologic. A fi „bună„ nu este decât unul dintre aceste colţuri, deşi este probabil unul dintre cele mai sigure din moment ce majoritatea femeilor americane îl folosesc ca bază de operaţii.”

Carl argumentase că înfăţişarea ei exterioară de frigiditate nu era decât un aspect al „încolţirii”, „retragerii la colţ” îşi regăsi vocea:

— Bineînţeles că l-ai anunţat că eşti nevinovat.

Walter răspunse sincer:

— Marie, era ca şi cum ai vorbi cu un dement. Când spunea lucrurile acelea despre tine, ochii lui negri îi luceau, buzele îi tremurau şi avea picături de transpiraţie pe obraji…

Era descrierea vie a unui Carl pe care Marie îl cunoştea bine. Spuse:

— Fără îndoială că intra într-una din fazele lui periodice de gelozie. În trecut, angaja un detectiv şi-l punea să mă urmărească. Câteodată îl găseam în camera mea, adulmecând. Îmi spunea că miroase prezenţa unui bărbat – o minciună, pentru că nu era niciodată vreunul. În momentele acelea îi veneau în minte cele mai răutăcioase aforisme…

Se opri. O cuprinse vechiul sentiment de dezgust.

Walter spuse:

— Marie, operaţia asta pe creier schimbă totul. Îţi dai seama că Fundaţia de Studii ale Creierului aşteaptă să comunice cu Carl imediat ce dispare efectul anesteziei?

Marie nu se gândise la asta deloc.

Se gândi acum, dându-şi seama, amintindu-şi de lunile când undele ei cerebrale şi ale lui Carl fuseseră înregistrate şi corelate cu modul în care vorbeau. Fiecare silabă şi sunet pe care-l produceau fuseseră transformate în informaţie analogică introdusă într-un calculator.

Walter continuă cu o voce ternă:

— Marie, dacă-şi revine Carl şi e tot în starea asta de gelozie şi suspiciune extremă, s-ar putea să spună ceva împotriva noastră.

Marie îngheţă de frică. Ar fi fost suficientă o singură acuzaţie pentru a distruge şi reputaţia ei, şi a lui Walter.

Walter încheie pe un ton disperat:

— Marie, eşti soţia lui. Trimite o telegramă Fundaţiei să aştepte cu orice încercare de comunicare până ajungem acolo. Noi doi trebuie să fim primii care vorbim cu Carl. Foloseşte-ţi toate drepturile legale, indiferent ce ar putea crede unii şi alţii.

— Dar am semnat nişte convenţii, şopti ea, care…

— Trebuie! Vocea lui Walter era răguşită. N-ai de ales.

Cu o mână tremurândă, scoase două formulare de telegramă din buzunarul de la piept.

— Asta-i pentru avocatul tău – cum îl cheamă?

— Bob Lindley. Apoi îl corectă: avocatul lui Carl.

— Acum e avocatul tău, spuse Walter. Şi asta este adresată doctorului MacKerrie de la Fundaţie.

Îi citi mesajele. Erau practic la fel. Primul cerea avocatului să negocieze imediat cu Fundaţia şi să le interzică orice comunicare cu Carl fără permisiunea ei expresă. Al doilea adresa aceeaşi cerere urgentă doctorului MacKerrie.

Menţionarea numelui MacKerrie îi aminti Mariei că acesta era cel care făcuse numeroasele înregistrări encefalografice ale undelor ei cerebrale şi ale lui Carl. Şi îşi

mai aminti ceva. Carl întotdeauna considerase că „Mac” stătuse lângă ei mai mult decât era necesar, pentru că, după cum se exprimase el în maniera lui mecanicistă, „libidoul lui simte pe aici o femeie nefolosită – aceasta eşti tu, dulceaţă”.

O altă vorbă de-a lui Carl îi trecu prin minte: „Când o femeie descoperă că un bărbat o iubeşte, are un impuls foarte puternic să-l folosească. Nu întotdeauna e înţelept.”

O speranţă plină de tensiune încolţi în ea: Oare Carl a avut dreptate, dacă Mac într-adevăr mă place… îi va convinge pe ceilalţi…

Cu voce tare şi sigură, spuse:

— Anunţă-i cu ce avion sosim mâine. Şi trimite telegramele!

Walter o corectă:

— Cu ce avion soseşti mâine. Să nu ajungă cineva să mă suspecteze pe mine!

Şi o luă la picior, nerăbdător să trimită telegramele.

II.

Dimineaţa.

Marele avion cu reacţie decolase de o oră din New York, când sosi prima telegramă de răspuns, care-i fu înmânată lui Marie. Citi:

PREA TÂRZIU CA SĂ OPRIM PRIMUL INTERVIU. DEJA DISTRIBUIT TV ŞI RADIO. FUNDAŢIA PROMITE COOPERARE DEPLINĂ PE VIITOR. CU DRAGOSTE, MAC.

Marie îşi dădu seama că Walter se chinuia să se aplece din scaunul alăturat ca să citească şi el. Îi trânti telegrama în mână, şoptind:

— Carl nu pare să fi făcut vreo acuzaţie.

Avea un sentiment puternic de uşurare, sentimentul că fusese evitată o criză.

Îşi dădu seama că Walter scria furios pe spatele telegramei. Când acesta îi băgă hârtia în mână, văzu că are pupilele dilatate şi trăsăturile contorsionate. Îi şopti:

— Marie, trebuie să opreşti chestia asta cu radio-TV. Fii atentă.

Îi înşfăcă telegrama din mâini şi citi ce scrisese: „Dau în judecată Fundaţia, companiile de radio şi TV şi cer despăgubiri de milioane dacă se transmite programul fără permisiunea mea”.

Marie se gândi: Or să creadă – Mac o să creadă – că sunt o isterică.

Îşi aminti că unul din aforismele lui Carl descria reacţia bărbaţilor superiori în faţa unei femei isterice: „Se hotărăsc ori s-o plesnească ori să-i cânte în strună”.

Spuse cu voce nesigură:

— E necesar, Walter? E absolut necesar?

Îi răspunse într-o şoaptă răguşită:

— Pur şi simplu nu mai trebuie întârziat nici o secundă.

— Eşti sigur că nu-mi dai sfaturi aiurea din cauza fricii?

— Marie, nu trebuie să-l lăsăm pe Carl să fie auzit în eter până nu ştim ce are de spus.

Era o doză de adevăr în asta. Marie aprobă din cap şi spuse:

— Bine, trimite-o!

Stewardesa luă telegrama şi îndată se întoarse cu alta. Era de la avocat: „Început negocierile cu Fundaţia. Situaţie legală neclară datorită circumstanţei unice. Vizitaţi-mă la întoarcere. Multe aspecte urgente de discutat. Bob L.”

Cu o oră înainte de aterizare, lui Marie i se înmână o a treia telegramă. Era de la dr. MacKerrie: „OK, OK. Te aştept la aeroport. Cu drag, Mac.”

Marie citi mesajul, gândindu-se: S-au hotărât să-mi cânte-n strună.

Se simţea teribil de ruşinată.

„Mac” îi aştepta la piciorul scării de la avion: un bărbat de înălţime mijlocie, cu faţa netedă, chipeş, de vreo patruzeci şi ceva de ani, şi tot atât de cumsecade şi sensibil pe cât şi-l amintea.

Se părea că reporterii aşteptau în clădirea aeroportului, iar el conspirase cu oficialii liniei aeriene pentru a-i păcăli. Îi conduse pe amândoi la o limuzină pe care Marie o recunoscu ca aparţinând Laboratorului Hazzard. Şoferul era un funcţionar-tehnician care o întâmpină cu o expresie de regret şi înţelegere.

Află că planul lui Mac era ca ea să se ducă acasă şi, mai târziu, în cursul zilei, să vină la Fundaţia de Studii ale Creierului ca să vadă primul interviu cu creierul lui Carl, după care avea să poată vorbi direct cu acesta.

Totul era aranjat atât de prevenitor şi grijuliu, atât de lipsit de orice fel de ameninţare, încât Marie rămase cu gura căscată când Walter se aplecă peste ea şi spuse aspru:

— Imediat ce o conduc pe Dr. Marie acasă, mă întorc să stabilesc condiţiile în care trebuie făcută toată treaba asta, e clar?

Dacă MacKerrie fusese şocat de aceste cuvinte, nu o arătă deloc.

— Va fi aşa cum stabiliţi, Dr. Marie şi dumneavoastră, spuse el liniştit.

Era trecut de trei când Marie opri maşina în faţa uşii Fundaţiei.

Walter o aştepta, şi îi parcă maşina. Când se întoarse, îi povesti cu voce joasă:

— Sunt aici de la prânz şi am aranjat să avem întâi vizionarea, apoi vom merge în sala calculatorului, şi tu vei sta de vorbă cu Carl.

— Ai văzut filmul?

El dădu din cap că nu. În linişte, o conduse în sala de proiecţie.

Marie se aşează în sala semiobscură, simţindu-se puţin încordată, deconcertată şi neştiind la ce să se aştepte.

Când se lumină ecranul, văzu o cupolă transparentă de plastic, cu un diametru cam de un metru şi jumătate. Structura strălucea de nenumărate reflexe luminoase, astfel că trecură câteva secunde înainte ca Marie să-şi dea

seama că înăuntru se afla o structură curbă, cu suprafaţa ca o oglindă, care conţinea un lichid limpede. Parţial scufundat în acel lichid, se putea vedea un obiect roz şi gri. De dedesubt veneau să se ataşeze la acesta tuburi de diferite culori, dar aceste tuburi erau dificil de identificat.

Marie se tot uita la această încâlceală neobişnuită, fără să înţeleagă. Şi apoi…

Icni, închise ochii şi se lăsă să cadă pe scaun, simţindu-se în pragul leşinului.

Creierul lui Carl!

O voce începu să vorbească. Marie deschise ochii şi văzu că imaginea creierului fusese înlocuită de silueta familiară a doctorului Angus MacKerrie. Acesta stătea în picioare lângă o maşină pe care ochii ei experimentaţi o recunoscură îndată ca fiind un computer.

MacKerrie vorbi:

— Conversaţia pe care o veţi auzi vă va surprinde prin rapiditatea ei. O asemenea viteză este posibilă datorită faptului că mecanisme electronice detectează diferenţe de o sutime de milionime de unitate în înregistrarea grafică a undelor cerebrale şi pentru că am făcut cu mult timp în urmă voci analoge ale dr. Hazzard, adaptate la folosirea pe acest computer.

Se aplecă şi apăsă pe un buton.

— Dr. Carl, sunt dr. MacKerrie. Primiţi mesajul?

Dădu drumul butonului.

Răspunsul veni chiar prin vocea lui Carl. Fu un răspuns atât de firesc, atât de natural, încât Marie se ridică brusc, uimită. Vocea spuse:

— Da, întrebarea dumneavoastră este dacă vă pot înţelege.

— Corect. Vă înţelegeţi situaţia, domnule doctor?

— Chiar prea bine. Creierul meu a fost scos dintr-un corp acum mort şi se află într-o soluţie nutritivă.

— Şi ce reacţie vă produce aceasta?

— Par să fiu destul de vesel. Evident, nu am nici un fel de feed-back de anxietate de la echipamentul mecanic care are grijă de mine.

— Puteţi să vă descrieţi exact percepţiile senzoriale?

— E ca şi cum m-aş afla într-o cameră cufundată în beznă, dar îmi amintesc cum arată camera. Ceea ce pare să mă satisfacă pe moment.

— În afară de faptul că nu aveţi corp, vă simţiţi ca fiind normal?

— Aici e dificil de răspuns. Sentimentul meu este că da, mă simt normal, dar ştim amândoi cât de subtile sunt deficienţele care pot apărea în mecanismele cerebrale. Omul îşi primeşte informaţia din mediul înconjurător prin intermediul simţurilor. Eu acum nu am decât impulsuri cerebrale declanşate printr-o maşină, şi mai am o bază de date despre trecut. Va trebui pur şi simplu să aşteptăm şi să vedem ce se întâmplă. Unde e soţia mea?

Marie tresări la brusca schimbare de direcţie a conversaţiei.

Dr. MacKerrie răspunse liniştit:

— Vine spre casă de la New Hampshire. Trebuie să ajungă în câteva ore.

— Draga de Marie. Am avut o căsătorie atât de perfectă.

Marie inspiră şi expiră zgomotos auzind din nou o remarcă pe care Carl o mai făcuse de multe ori în trecut. Îşi aminti un aforism de-a lui: „O căsătorie este perfectă atunci când o soţie este legată de soţul ei prin legături emoţionale pe care nici măcar nu încearcă să le înţeleagă”.

Carl insistase întotdeauna că singurul lucru care lipsea mariajului lor era componenta sexuală, iar aceasta – explicase el – „se datorează ignoranţei mele, de început, în privinţa naturii femeii. În condiţii corecte, o soţie va accepta alte prezenţe feminine în viaţa soţului ei”. Credinţa lui era că ea înţelesese prea lent care erau acele „circumstanţe corecte”, dar o provocase de mai multe ori să-i răspundă: „Dacă-mi poţi explica de ce ai stat cu mine toţi anii aceştia,

mă voi schimba instantaneu şi voi deveni imaginea soţului pe care crezi că-l vrei”.

Lui Marie îi fusese întotdeauna lehamite să răspundă. Dezastrul survenit atât de devreme în căsnicia ei o amorţise, îi întorsese gândurile şi sentimentele spre tărâmul pur al ştiinţei. Şi pentru că nu apăruse niciodată alt bărbat, divorţul nu părea să aibă vreun sens.

În scaunul de lângă ea, Walter înţepeni brusc. O apucă convulsiv de braţ.

Când îşi întoarse privirea spre ecran, Marie îşi dădu seama că dr. MacKerrie tocmai pusese o întrebare foarte importantă:

— Doctore, persoana care v-a lovit cu maşina n-a fost încă prinsă. Aţi putea să daţi un indiciu poliţiei?

Marie îşi ţinu răsuflarea în timp ce Carl spunea:

— A fost un moment foarte confuz pentru mine. Am avut câteva impresii, dar îmi trebuie timp ca să le pun în ordine. Până atunci, vă ocupaţi dumneavoastră de protecţia mea?

— Poliţia a pus un paznic, aşa că nu aveţi nici un motiv de teamă.

Marie suspină şi putu respira din nou. Walter îi dădu drumul la braţ – iar dr. MacKerrie continuă:

— Care credeţi că ar trebui să fie activitatea dumneavoastră viitoare, dr. Carl?

— Ştiinţifică, bineînţeles. Capacitatea mea de raţionament nu pare să fi fost afectată de ceea ce s-a întâmplat.

Discuţia se încheie cu spusele dr. MacKerrie:

— Dr. Carl, vă mulţumesc. Aveţi câteva cuvinte de despărţire pentru publicul de dincolo?

— Da, sper să vă mai vorbesc curând.

— Aceasta se va întâmpla cu siguranţă, spuse MacKerrie din toată inima.

III.

Ecranul se stinse.

Se aprinse lumina.

Walter se ridică în picioare cu o mişcare rapidă, nervoasă, cu faţa schimonosită:

— Întreaga parte despre „cine l-a lovit cu maşina” trebuie scoasă, spuse el aspru.

Marie se uită la el uimită. Dar când îi văzu expresia atât de concentrată, de absorbită, de serioasă, se gândi îngrijorată: Oare nu realizez pericolul situaţiei?

De câteva minute bune chiar începuse să simtă o emoţie intensă în faţa minunatei realizări ştiinţifice la care fuseseră martori. Ezită, apoi spuse:

— Ai grijă să elimine şi referirea la întoarcerea mea spre casă. O datează, şi nu trebuie.

Walter se repezi în camera de proiecţie. Când se întoarse, spuse aproape vesel:

— Gata, s-a aranjat. O să mai verific o dată mai târziu. Ca să fiu sigur. Dar acum – o expresie de îngrijorare îi apăru pe faţă – Marie, cred că va trebui să-ţi aduni curajul.

— Pentru ce? Zise ea, surprinsă.

— Mergem să vedem creierul lui Carl.

Marie avu o mişcare de recul, amintindu-şi ce reacţie avusese la imaginea de pe ecran.

Walter continuă:

— MacKerrie s-a gândit că e mai bine să te obişnuieşti cu el de la bun început.

O conduse într-o încăpere care avea o cameră TV tipică în centru şi, la un capăt, computerul pe care-l văzuse în film. Walter îi făcu semn spre el:

— E un buton albastru, spuse.

În timp ce mergea spre calculator, Marie zări ceva dincolo de maşină: cupola de sticlă, cu creierul lui Carl dedesubt. Îşi luă privirea de la el iute şi, după ce văzu butonul, stătu cu spatele la cupolă şi privi direct în camera de luat vederi pe care acum Walter o îndrepta spre ea.

Walter explică degajat:

— Am fost de acord cu filmarea discuţiei, pentru că ar fi părut suspect dacă aş fi refuzat.

Marie, convinsă că întreaga afacere era deja suspectă în cel mai înalt grad, tăcu nemulţumită.

Walter continuă:

— Bineînţeles, mi-am dat acordul cu condiţia ca eu să manevrez camera şi să fim singuri cu Carl în timpul discuţiei. Au fost de acord. Poţi observa că poliţistul s-a retras afară, pe coridor.

Marie nu observase. Nu-şi amintea să fi observat nimic pe hol.

— Gata? Întrebă Walter.

Marie ezită. Voia să-i atragă atenţia asupra pericolului menţinerii secretului. Oamenii aveau să-şi pună întrebări.

Walter continuă:

— Aminteşte-ţi, computerul nu are analogi decât pentru vocea ta şi, bineînţeles, pentru cea a lui Carl, astfel încât Carl va primi mesajul când vei vorbi cu el, dar ceea ce voi spune eu nu va ajunge la el. Iar mesajul tău îl va primi când vei apăsa pe butonul de colo, nu înainte şi nu după. Dacă ţii minte aceste lucruri simple, putem spune sau face orice, şi nu va şti nimic dacă nu-i spui tu. E ceva neclar?

Marie spuse simplu:

— Pentru ce suntem aici?

Trupul suplu al lui Walter se aduse de spate. Vocea îi deveni brusc nesigură.

— Trebuie să ştim ce are în cap în privinţa acuzaţiei pe care a făcut-o. Ia-l în laboratorul tău unde îi putem controla toate comunicaţiile.

Marie înghiţi în sec, aprobă din cap. Dacă reuşea asta, atunci coşmarul apăsător s-ar putea să ia sfârşit la fel de brusc precum începuse.

Aşteptă cu speranţă semnalul.

Când se aprinse beculeţul roşu de sub obiectivul camerei, apăsă ferm pe butonul albastru, îl ţinu apăsat, şi spuse:

— Carl, sunt eu, Marie.

Răspunsul sosi cu aceeaşi viteză care o surprinsese şi când văzuse filmul.

— Marie, mă bucur aşa de mult că eşti aici. Am o nevoie acută să stau de vorbă cu tine.

— Eşti bine, dragul meu?

Termenul de afecţiune nu o costă nici un efort. Carl insistase întotdeauna ca ea să-i spună dragă sau iubitule, „de dragul formei, dulceaţa mea”. Nu însemna nimic nici atunci, nici acum.

— Iubito, spuse Carl, mi s-a întâmplat un lucru îngrozitor. Am devenit un nimic, o minte suspendată într-o mare noapte. Nu trebuie să mă părăseşti niciodată. Am nevoie de tine mai mult ca oricând.

Marie nu răspunse la emoţia din apelul lui. Spuse cu o voce fără intonaţii:

— Poate ar trebui să te iau acasă.

— De îndată ce e posibil, sosi răspunsul. Trebuie să fiu acolo cu tine.

— Am să vorbesc cu dr. MacKerrie, spuse Marie. Sunt sigură că se poate aranja, dacă vrei tu.

— Nici n-am cuvinte să-ţi spun cât de tare o doresc. Îşi dădu probabil seama că ea era de acord, şi continuă: Se pare că am dormit mult după operaţie, dar atunci când sunt treaz stau în bezna asta totală.

Marie făcu apel la tot curajul:

— Pot să fac ceva pentru tine acum, dragule? Întrebă ea.

Pauză.

— Marie, discuţia asta se transmite?

Ea se încordă brusc.

— Se înregistrează pe bandă şi se va transmite mai târziu.

— Vreau să-ţi spun ceva personal.

— Dă-i drumul.

— Poţi să opreşti camera şi să trimiţi operatorul afară?

Se uită la Walter, care dădu aprobator din cap. Punctuleţul roşu de pe cameră se stinse.

— Camera e oprită, Carl, şi operatorul a ieşit la o ţigară.

— Marie, totul e în regulă cu tine?

— Atât cât se poate.

— Nu te-ai băgat în vreo situaţie imposibilă?

Marie avu dintr-o dată un zâmbet chinuit. Recunoscu, în spatele întrebării, o veche atitudine de-a lui Carl, care o iritase întotdeauna: el avea convingerea că dacă era lăsată de capul ei, va intra imediat într-o încurcătură.

— Nu, nu mă aflu într-o situaţie imposibilă, spuse ea aspru.

— Nu fi supărată, draga mea. Dar mă deranjează să te ştiu acolo, singură, fără mine.

Marie descoperi, şocată, un fapt surprinzător: Carl avea aceeaşi capacitate, ca şi altădată, de a o înfuria. Era gata să-i mai trântească una când îşi dădu seama că Walter îi făcea semne disperate. Cu grijă, simţind sângele cum îi urca în obraji, luă degetul de pe buton şi-l privi întrebător.

Walter spuse:

— Întreabă-l ce fel de situaţie imposibilă?

Marie făcu un efort pentru a-şi reaminti ce încercau ea şi Walter să facă. Puse întrebarea.

Carl răspunse:

— Marie, situaţia asta are mult mai multă energie în ea decât îţi dai tu seama. Mă simt de parcă ar trebui să te salvez dintr-o situaţie în care eşti forţată să te implici, ceva fantastic, asemeni situaţiilor în care emoţiile târăsc o femeie. Îmi ştii teoriile…

Le ştia foarte bine şi le ura.

Walter îi făcu cu mâna:

— Întreabă-l ce înţelege prin energie.

Având în vedere că era unul din vechii termeni ai lui Carl, Marie îi explică ea însăşi.

Viziunea lui Carl asupra comportamentului uman era că acesta este în întregime mecanic. Oamenii făceau ceea ce erau obligaţi să facă de către procesele fizice şi chimice ale structurii lor interne şi de fluxurile electromagnetice din corp şi creier. Viziunea aceea, credea el, era adevărată chiar şi în circumstanţe normale, deşi nu era evidentă.

Era în schimb foarte adevărată când o ameninţare stimula sentimentul de frică…

Când factorii de ameninţare şi frică sporeau în intensitate, fluxurile de energie implicate erau atât de puternice încât dominau persoana. Treptat, această energie copleşea reţinerile, normalitatea, toate calităţile umane. În acel moment situaţia îşi găsea soluţia exactă, căreia toate părţile implicate i se supuneau, ca nişte păpuşi.

Marie trase concluzia, nerăbdătoare:

— Carl ţinea mereu expuneri despre. Josnicia fiinţelor umane, în timp ce el însuşi se comporta exact ca o fiinţă umană josnică.

Walter spuse cu o voce încordată:

— Întreabă-l ce energie crede că este implicată în această situaţie.

Cererea o scoase din nou pe Marie din sentimentele ei critice, subiective. Cu o voce potolită, transmise întrebarea.

Carl răspunse:

— Draga mea, gândeşte-te! Cineva m-a călcat cu maşina. L-au prins? Îmi pare foarte rău că-ţi spun asta, dar prima mea impresie este că a fost Walter. Evident, îmi dau seama cum poate să te afecteze o asemenea eventualitate având în vedere ceea ce este între voi. Bun, Marie, şi dacă este vinovat, să presupunem că poliţia îi dă de urmă. Marie, te rog mult, ai grijă! Energia e aproape nelimitată în termeni umani.

Se întrerupse.

— Ai stat de vorbă cu Walter?

Cuvintele lui aveau o încărcătură atât de mare încât Marie se uită neajutorată la Walter. Din spatele camerei, Walter spuse încet:

— Spune-i că da. Trebuie să ştim, Marie. Spune-i că ţi-am povestit despre cum m-a dat afară şi de ce.

Repede, ea apăsă butonul şi dădu răspunsul.

Carl răspunse:

— Cere-i lui Walter să rămână la serviciu. Şi, Marie, dacă eşti încurcată cu el, rupe-o. Ştii care este părerea mea în

legătură cu crima. Este cea mai mare energie, exercită cea mai mare presiune.

Marie îşi recăpătase controlul. Spuse calm:

— Carl, îţi aminteşti de geloziile tale trecute, cum vedeai lucruri care nu existau? Sunt sigură că undeva în mintea ta ştii foarte bine că şi asta e tot o absurditate de acelaşi fel cu celelalte. Impresia ta, aşa cum îi spui tu, că Walter este cel care te-a omorât, intră şi ea în această categorie, nu-i aşa?

Ascultă! Nu sunt încurcată cu el. Mai mult, nici nu voi fi încurcată cu el. M-ai distrus ca femeie, şi dacă vrei să capeţi bunăvoinţa mea în situaţia asta – şi o poţi căpăta – termină cu genul ăsta de gânduri şi vezi-ţi de tipul de raţionamente şi lucrări ştiinţifice care trebuie să-ţi ocupe atenţia de acum încolo.

După ce rosti toate acestea cât se poate de adevărate, dădu din cap întrebător spre Walter.

El îi făcu semn din nou să dea drumul la buton. După aceea, spuse înfrigurat:

— Marie, precis că are ceva de gând cu treaba asta.

Marie nu-şi dădea seama ce putea fi.

Walter continuă.

— Gândeşte-te, a făcut ceva vreodată ce ar putea să ne dea vreo idee despre scopurile lui? Furiile acelea de gelozie… ce mai făcea parte din tipic? După cum le descrii, trebuie să-şi fi ieşit din minţi de fiecare dată.

Marie scutură din cap, încurcată.

Tipicul fusese întotdeauna gelozie fără motiv, urmată de remuşcări imense.

De fiecare dată ea fusese total nevinovată, nu avusese de-a face cu nici un bărbat.

Spuse încet:

— Carl spunea mereu că fiecare om are propriul său fel de a face o depresiune nervoasă. Dar în afară de perioadele de gelozie nebună, nu l-am văzut niciodată în altă stare decât aceea de un cinism rece ca gheaţa, chiar şi când era bine dispus.

— Marie, spuse Carl, vreau să-mi promiţi că mă laşi să rămân cu tine. Dacă-mi promiţi, am să fac tot ce-mi spui. Nu vreau să stau cu toţi străinii ăştia. Ai să ţii minte, nu-i aşa, iubito?

— Bineînţeles că o să stai cu mine, dragule, spuse Marie uşurată.

Mai târziu, când părăsea clădirea împreună cu Walter, acesta spuse:

— Ce e chestia aia cu crima care e cea mai mare energie?

Marie îi explică. Crima şi criminalii îl fascinaseră întotdeauna pe Carl. Era convins că o crimă trebuie să fie ceva ascuns.

„Un criminal, draga mea, spusese Carl nu o dată, se află într-un pericol foarte mare, chiar dacă nu ştie decât el ce a făcut. Chiar şi atunci presiunea asupra lui e colosală. Pe de altă parte, dacă secretul mai este deţinut şi de altcineva, el este condamnat sau trebuie să ucidă acea persoană.”

Walter păru că se gândeşte la asta, pentru că nu spuse nimic. Într-un târziu, zise:

— Mi-am tot stors creierii încercând să găsesc un mod de a dovedi că nu a fost nimic între noi. De exemplu, eu am rămas impotent de când, la vârsta de douăzeci şi ceva de ani, am descoperit că nevastă-mea se culca cu toţi bărbaţii din facultatea unde predam.

Marie se gândi în acel moment, „ce destăinuire fantastică”, dar asta explica multe despre el.

Walter continuă cu sinceritate:

— Dar cum pot să dovedesc vreodată ceva atât de subiectiv? Dădu din cap. Nu, Marie mă tem că de-abia suntem la începutul şi nu la sfârşitul acestei afaceri.

Gândurile Mariei săriseră la altceva: comportamentul lui Walter. Şi i-o spuse în faţă:

— Walter, e cazul să-ţi vorbesc despre acţiunile tale, care trebuie să le fi părut foarte suspecte doctorului MacKerrie şi celorlalţi.

Walter scutură din cap, şi-apoi, dintr-o dată, expresia întunecată şi serioasă îi dispăru de pe chip. Zâmbi timid.

— Nu-ţi face griji, spuse el plin de încredere, vor crede că tu eşti în spatele acestor lucruri, şi toată lumea ştie că aşa sunt femeile.

— Cum, adică?

— Nechibzuite, iraţionale.

— Eu nu sunt iraţională, spuse Marie.

— Eu ştiu, dar ei nu ştiu, zise Walter. Nu văd nimic rău în a profita de părerea generală.

— Dar mă faci de râs, strigă ea.

O bătu uşor pe braţ.

— Uite ce e, Marie, nici o femeie nu poate să scape de părerea bărbaţilor pe această temă. Ţine minte, nimeni n-a obiectat vreodată.

Adăugă:

— Ai ceva împotrivă dacă-ţi dau un sfat?

Marie ezită. Îşi amintea un aforism de-al lui Carl: „încercarea de a controla văduva începe chiar din timpul înmormântării; de obicei, controlul este în plină desfăşurare pe când domnul şi stăpânul ei încă se mai chinuie să-şi tragă ultima răsuflare.”

Trebui să recunoască, după un moment, că exista o diferenţă: controlul pe care-l exercita Walter era necesar datorită autorului aforismului.

Era pe cale să-i accepte sfatul, când Walter zise grăbit:

— Nimeni nu obiectează când o văduvă vrea să stea izolată câteva zile. Profită de asta.

Sensul cuvântului, spus cu voce tare, o sperie pe Marie.

— Dar nu sunt văduvă, protestă ea.

Walter clipi cu o expresie concentrată, copilăroasă.

— Dacă nu eşti văduvă, ce eşti? Întrebă el uimit.

Marie nu avea un răspuns la această întrebare, dar spuse repede:

— Voi sta acasă, dacă asta vrei, dar mă voi vedea, totuşi, cu avocatul.

— Bun, zise Walter.

IV.

Întâlnirea era programată pentru ora două.

La fix, un tânăr intră în biroul în care aştepta Marie. Radia de bună dispoziţie şi se prezentă ca fiind Robert Lindley, fiul acţionarului principal al firmei.

Marie nu-l văzuse niciodată, dar îşi aminti că băiatul îi plăcuse lui Carl. „Genul meu!” spusese Carl laconic. Asta nu era o recomandare pentru ea, dar după prima privire aruncată figurii radioase a tânărului, se hotărî să aştepte cu aprecierile.

Tânărul avocat ţinea în mână un document. Marie presupuse că era testamentul. Bărbatul stătea acolo, în costumul său imaculat, impecabil călcat, la un birou strălucitor. În spate, se zărea o fereastră care dădea spre bulevard… Stătea acolo şi se uita la Marie, cu capul uşor înclinat şi ochii pe jumătate închişi, cântărind-o.

— Soţul dumneavoastră a fost foarte nechibzuit.

Dumneavoastră arătaţi mai bine decât ele…

Marie presupuse că „ele” erau amantele lui Carl. Folosirea pluralului o înmărmurise. Îşi închipuise totdeauna că soţul ei n-avea mai mult de o amantă o dată, şi niciuna pentru foarte mult timp, după ce lăsase în urmă o cohortă de „foste”, într-un deceniu şi jumătate de alergat după fuste.

Tânărul continuă:

— Din moment ce mi-aţi cerut să vă citesc conţinutul testamentului între patru ochi, presupun că aţi ajuns la concluzia că soţul dumneavoastră este mort, din punct de vedere legal.

Marie spuse:

— Nu vreau altceva decât să mă conformez legii.

— Nu există lege, spuse el cu o privire intensă. Aş vrea să stabilesc un precedent. Doctorul MacKerrie mi-a spus că numai creierul gândeşte; s-a stabilit că nici o altă parte a corpului nu joacă vreun rol important în comportament şi nu are nici un fel de contribuţie în procesul gândirii.

Marie îşi dădu seama că, aproape fără preliminarii, intraseră în miezul problemei.

Lindley se aşeză şi puse degetul pe testament.

— Acesta, spuse el, vă lasă dumneavoastră cea mai mare parte a averii, însă acordă rente altor trei femei, în cazul morţii sale.

— Trei! Exclamă Marie, fără să vrea.

Închise ochii şi i se strânse inima la gândul uriaşei publicităţi care avea să se stârnească în jurul acelor dispoziţii testamentare.

Când redeschise ochii, tânărul Lindley o privea serios, cu ochi strălucitori, spunând încetişor:

— Sunt trei foste secretare care au colaborat la nişte proiecte speciale. Dar de ce nu mergem să cerem unui tribunal să-l declare pe soţul dumneavoastră viu, din punct de vedere legal?

— Dar…

Se opri. Îl auzi apoi ca prin ceaţă explicându-i calm că celelalte beneficiare menţionate în testament nu se puteau aştepta să primească vreun ban înainte ca semnatarul testamentului să fie declarat mort, din punct de vedere legal.

— Dumneavoastră hotărâţi, dr. Marie, zise avocatul.

Marie îşi dădu seama, cu surprindere, că tânărul se ridicase de la birou şi se aplecase asupra ei, îngrijorat.

— Credeam că sunteţi la curent, zise el. Soţul dumneavoastră m-a asigurat că nu v-a ascuns nimic. Evident, eu unul am fost uimit aflând toate acestea.

Marie făcu semn că nu.

— Nu despre asta-i vorba.

Nici Marie n-ar fi putut spune cu exactitate ce anume o împiedica să-şi dea acordul pe loc: vagi gânduri şi simţăminte, o împotrivire la ideea de a mai fi legată; nimic care să poată fi spus în cuvinte.

Cu voce tare, spuse:

— Rentele! Eu trebuie să le administrez? Adică eu semnez cecurile?

— Rentele au prioritate, dar plăţile se pot efectua prin intermediul biroului nostru. Este vorba de şase sute de dolari de persoană, adică un total de o mie opt sute de dolari pe lună.

— Deci ele au prioritate?

— Mă tem că da.

Marie socoti în minte. Douăzeci şi una de mii şase sute pe an. Ehe! Se gândi ea.

Se aşeză mai bine pe scaun, spunându-şi că e o femeie bine care ştie ce vrea.

— Atunci, să ne luptăm să fie declarat în viaţă! Zise ea.

— Iată o femeie înţeleaptă! Răspunse avocatul radios, în felul ăsta, stabilim un precedent.

Faţa lui, ca o reclamă la aparate de ras, redeveni serioasă.

— Vă daţi seama că avem şanse mari să obţinem o asemenea hotărâre legală, dacă nu sunt contestaţii.

Marie se puse imediat în gardă.

— Ce înseamnă asta?

El făcu un gest larg cu braţele.

— Lăsaţi-mă să iau legătura cu aceste femei. Să le fac o ofertă de, să zicem, două sute de dolari pe lună, timp de trei ani. În linişte, fără nici un fel de publicitate. Cred că vor prefera să-i accepte, decât să rişte să piardă totul.

Marie simţi din nou neîncrederea iniţială în acest tânăr spilcuit. Reuşea s-o facă să încuviinţeze totul, punct cu punct, cu o dexteritate de iluzionist. I-o spuse, pe un ton acuzator, adăugând:

— Dacă sunt de acord şi cu asta, ce mai aveţi în mânecă?

Tânărul Lindley zâmbi. Brusc, faţa lui căpătă un aer strengăresc.

— Încă două lucruri, zise el. Unul se referă la afaceri şi are legătură cu Corporaţia Non-Pareil şi afacerile acesteia. De ea s-au ocupat întotdeauna cei de la Coster, Pierce & Drew, care sunt specializaţi în legislaţie economică.

Marie replică muşcător:

— Puteţi fi sigur că soţul meu n-a îndrăznit să le propună lor ideea de a angaja un detectiv care să-i urmărească nevasta. Dar, sunt de acord, din punct de vedere legal, Non-Pareil este altceva.

— Şi totuşi, insistă Lindley, acţiunile de acolo vă revin. Va trebui să cerem tribunalului să vă acorde puterea de decizie aferentă.

Marie răspunse că înţelege şi adăugă:

— Şi altceva ce-mi mai pregătiţi? Înţeleg că nu-i vorba de afaceri.

— Nu, e ceva personal. Dar, dincolo de o oarecare stânjeneală firească, nu cred c-o să vă deranjeze prea mult.

Marie dori să afle despre ce-i vorba.

— Uitaţi ce e, se scuză el, sunt prea tânăr ca să-mi dau aere de bunic, nu-i aşa?

— Păi…

— Va trebui să vă închipuiţi că ne aflăm în cabinetul unui doctor, că eu am o barbă albă şi vă privesc lung, peste ochelari. Credeţi că puteţi?

Marie râse, încercând să şi-l imagineze într-o asemenea postură. Dar nu spuse nimic şi se mulţumi să-l privească, aşteptând.

Nu bănui nimic.

Tânărul scoase o batistă albă, imaculată, dintr-un buzunar al costumului său gri-antracit şi-şi şterse transpiraţia care-i inundase brusc faţa.

— Nu mă pricep să joc rolul unui bunic şi sunt prea deştept pentru vârsta pe care o am, mormăi el, aşa că am s-o spun direct: soţul dumneavoastră e mort abia de câteva zile – folosesc cuvântul „mort” în sensul de neputincios. Dacă aţi avea un copil în nouă luni şi zece zile, plus vreo săptămână, ar fi considerat tot al lui – asta dacă dumneavoastră aţi susţine că este al lui şi dacă nu aţi face nimic, între timp, care să stârnească bănuieli.

Timpul se opri.

Încet, imaginea camerei reveni cât de cât la normal, deşi Marie continua să fie prizonieră în ceea ce părea un fel de viziune-tunel, cu ziduri de negură de fiecare parte.

— Despre ce Dumnezeu vorbiţi? Şopti ea.

Figura de la capătul îndepărtat al tunelului spuse cu voce găunoasă:

— Walter!

De data asta nu mai simţi că se scufundă. Stătea pur şi simplu acolo, simţindu-se golită, cu excepţia fricii, cu un bolovan de gheaţă în stomac.

Auzi vocea avocatului spunând că, cu două săptămâni în urmă, Carl venise chiar în acest birou şi-i dăduse instrucţiuni lui Lindley să angajeze un detectiv care să-i urmărească pe Marie şi pe Walter.

— Până la urmă nu s-a întâmplat nimic, spuse avocatul. Am redactat testamentul cel nou, dar n-a venit să-l semneze, a renunţat la detectiv înainte ca acesta să înceapă acţiunea şi v-a trimis la părinţi. Restul îl ştiţi.

Marie îşi revenea. Spuse întunecată:

— Aţi isprăvit?

O privi cu o expresie ciudată în ochii lui cenuşii.

— Evident, răspunse sobru.

— Bine. Acum să ne întoarcem la realitate.

— E un lucru greu de spus unei femei – se apără el – dar dacă a fost vreun grăunte de adevăr în bănuielile soţului dumneavoastră, luaţi ceea ce am spus drept o soluţie care ar satisface toate nevoile şi motivaţiile umane. Vă doriţi un copil cu adevărat, nu-i aşa?

Adăugă grăbit:

— Nu uitaţi, dacă este declarat viu, va fi îngrozitor de dificil să divorţaţi de un bărbat într-o asemenea condiţie. Aşa că decideţi acum, ori niciodată.

— De ce nu-i cereţi tatălui dumneavoastră, spuse Marie, să vă povestească de câte ori s-a mai repetat povestea asta? Ameninţarea că schimbă testamentul, angajarea detectivului, decomandarea detectivului înainte ca acesta să poată descoperi că nu s-a întâmplat nimic… Să ştiţi că am avut o situaţie maritală foarte greu de suportat, domnule Lindley.

Avocatul tăcu; până la urmă zise:

— Nu cred că e cazul să mai spun ceva, în afară de întrebarea „care sunt instrucţiunile dumneavoastră?”.

— Nu mă credeţi? Întrebă Marie fără speranţă.

— Bineînţeles că vă cred, răspunse el pe un ton cordial; prea cordial.

— Presupun, adăugă Marie, că e greu de crezut că o femeie poate sta fără a avea pe cineva timp de paisprezece ani.

Tânărul Lindley păstră o tăcere discretă.

Marie se ridică.

— Când putem merge la tribunal? Întrebă cu o voce lipsită de orice intonaţie.

Lindley răspunse grăbit:

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Mă pun pe treabă chiar azi.

Părăsind biroul de avocatură şi mergând prin parcaj, în lumina plăcută a soarelui de după-amiază, Marie avea un sentiment de înfrângere. Nu pot să scap cu adevărat, gândea ea, de ceea ce a făcut Carl. Oriunde mă întorc, minciuna se află acolo, înaintea mea.

Mă rog, se gândi, aproape oriunde.

V.

Apropiindu-se de casă, Marie văzu un camion mare care intra încet pe drumul de acces spre laborator. Trase şi ea în spatele lui, parcă maşina, apoi stătu să privească la

camionul care se apropia cu precauţie de platforma de descărcare a laboratorului. Uşile mari se deschiseră.

Dr. MacKerrie păşi pe platforma de încărcare a camionului; pe când Marie se apropia, Walter împreună cu alţi câţiva membri ai personalului laboratorului ieşiseră şi ei să privească. Chirurgul supraveghe şi dirijă descărcarea creierului lui Carl şi a echipamentului aferent. Fusese degajat un spaţiu într-o cameră specială, unde temperatura se putea controla şi menţine constantă. Acolo urma să fie viitoarea casă a lui Carl.

MacKerrie intră într-una din căsuţe.

Walter veni la ea în casă ca să afle ce spusese avocatul.

Marie se împăcase cu ideile aiurite ale lui Lindley, în timp ce venea cu maşina spre casă. Aşa că fu uimită când, explicând ceea ce se întâmplase, văzu roşeaţa pierind din obrajii lui Walter. Acesta deveni, brusc, atât de încordat, încât Marie făcu ochii mari, uimită. Apoi obrajii lui Walter se umplură de pete roşii. O privi şi mormăi, cu o voce rea:

— Spune-i idiotului să-şi vadă, dracului, de treaba lui!

Făcu un pas înainte şi o înşfăcă cu brutalitate de umeri.

Adăugă cu o voce încordată, ca o strună gata să plesnească:

— Ce ai recunoscut în faţa lui?

— Nimic! Şopti ea.

Se simţea prea uluită, prea chinuită, prea copleşită şi total vinovată văzându-l cât e de furios. Îşi dădea seama cam ce era în capul lui: „Afurisitul ăla de puşti, Lindley, a făcut-o să recunoască ceva.” Reacţia lui o făcu să-şi dea seama ce se întâmpla, de fapt: Orice bănuială la adresa lui putea pune în mişcare forţe care aveau să-l doboare.

Dintr-o dată, durerea deveni de nesuportat. Începu să se zbată:

— Dă-mi drumul! Gâfâi ea. Mă doare.

Accesul lui de violenţă încetă tot atât de brusc cum începuse.

Îi dădu drumul, dar o prinse din nou văzând că era în pragul leşinului.

— Te rog să mă ierţi, Marie, bălmăji el încurcat.

Marie rămăsese, totuşi, în picioare, frecându-şi umerii, dar genunchii îi tremurau pentru că simţise toate emoţiile lui, îi ghicise toate gândurile ca într-o adevărată comuniune de idei. Aşa numise Carl, cândva, fenomenul înţelegerii simultane; spuse cu voce joasă:

— Nu e nimic de iertat. Am înţeles…

Se opri, pentru că, de fapt, simpla înţelegere nu însemna nimic. Continua să tremure, din cap până în picioare.

— Ajută-mă! Şopti ea.

Şi se lăsă în voia lui Walter. Walter o ajută să se întindă pe o canapea. Marie stătea întinsă, iar dinţii îi clănţăneau în gură. Nu se putea opri.

— Cheamă-l pe doctorul MacKerrie. Am nevoie de un sedativ, îngăimă ea.

Walter şovăia; pentru o clipă, Marie se înfurie; era clar că în mintea lui starea ei trecea pe planul al doilea. Walter, cu umerii din ce în ce mai gârboviţi, spuse încetişor:

— Alt doctor, nu Mac.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu înţelegi că e urgent?

Walter porni spre uşă, mânat de vocea ei disperată. Se opri şi se întoarse.

— Nu, spuse el, şi tonul era cât se poate de categoric. Nu, Mac. Refuz să-l implic în treaba asta.

Marie izbuti să se ridice şi se repezi spre uşă, dând-o de perete.

— Doamnă Gray! Strigă ea.

Menajera veni în grabă, de la bucătărie.

— Nu mă simt bine, suspină Marie. Cheamă-l pe doctorul MacKerrie. Îl găseşti în cabana D.

Walter dădu la o parte.

— Mă duc eu după el, spuse cu voce înceată.

Marie îi zări în treacăt faţa albă ca varul. Walter se grăbi să dispară.

MacKerrie îi dădu un sedativ. Se purtă cu o răceală de profesionist supercompetent. Marie începu să se simtă mai bine şi îi spuse în chip de scuză:

— Cred că afacerea asta m-a cam dat peste cap.

Asta era explicaţia pe care o încropise în grabă, în timp ce zăcea în aşteptare, detestându-se pentru slăbiciunea pe care o arăta.

Doctorul MacKerrie dădu din cap, o mângâie pe creştet şi ieşi zicând:

— Cheamă-mă dacă ai nevoie.

Acum erau din nou singuri. Walter stătea nemişcat, gârbovit, cu o mână la ochi. Părea că i se înecaseră toate corăbiile.

Marie se ridică şi spuse:

— Îmi pare rău.

Încet, încet, Walter îşi îndreptă umerii şi spuse:

— N-am nimic cu tine. Sper că mă crezi. Dar nu mă pot împiedica să spun cu voce tare ceea ce gândesc: tot ce ne lipseşte acuma e o criză de isterie.

La asta, Marie n-avea răspuns. În viaţa ei nu se simţise atât de zdruncinată.

— Pentru prima oară – spuse Walter – încep să înţeleg mai exact ce mi-ai spus în prima zi: că dacă despre o crimă ştiu doi oameni, atunci ucigaşul e sortit pieirii. E adevărat, eu nu sunt un ucigaş, dar pot fi făcut să par un ucigaş. Şi mi-e teamă. M-am gândit în fel şi chip la situaţia în care ne aflăm, dar niciodată nu mi-a trecut prin cap că s-ar putea să clachezi.

— De vină e furia ta şi felul brutal în care te-ai repezit la mine. A fost un şoc teribil. Nici nu vreau să mă gândesc că aşa ceva s-ar mai putea repeta vreodată. Pur şi simplu, nu vreau, zise Marie în şoaptă, după care adăugă:

— Şi nu cred că am recunoscut ceva în faţa domnului Lindley.

Îi repetă, cuvânt cu cuvânt, discuţia pe care o avusese cu tânărul avocat. Walter se lumină la faţă. Se întunecă din

nou, când ea ajunse la partea în care Lindley sugera că ei doi ar putea avea un copil. Se linişti însă treptat, când auzi care a fost reacţia ei.

Marie căzu din nou pe gânduri.

— Zău, nu cred că Lindley vrea să pună ceva la cale împotriva mea, spuse ea cu convingere. La urma urmei, sunt un client de pe urma căruia va primi nu mai puţin de cinci mii pe an, ba chiar dublu din când în când.

— Aşa de mult? Se miră Walter.

— Cineva trebuie să se ocupe de toate contractele alea migăloase. Carl mi-a dovedit, cu mult timp în urmă, că nu ne putem permite nici cea mai mică încurcătură sau scăpare.

— Înţeleg, spuse Walter ceva mai liniştit.

Adăugă şovăitor:

— Ce spun acum nu e urgent şi, în plus, n-aş vrea deloc să mă bag în afacerile tale. Am un frate care este avocat şi mă gândesc că, puţin mai încolo, după ce Lindley aranjează totul cu femeile alea, şi după ce reuşeşte să-l declare viu pe Carl din punct de vedere legal, ai putea renunţa la el în favoarea fratelui meu. Ai să te gândeşti la asta? Ştiu sigur că el ne va apăra interesele.

— Bineînţeles că am să mă gândesc, zise Marie simţindu-se vinovată şi dornică de a-şi răscumpăra acest sentiment.

După plecarea lui Walter, se lăsă înapoi pe canapea şi o cuprinse, brusc, tristeţea că de acum încolo nu se mai putea bizui pe ea însăşi.

Stătea acolo dându-şi seama treptat că tremurul lăuntric n-o părăsise.

Stătea la pândă.

A doua zi dimineaţă primiră un telefon interurban de la o universitate din est. Li se solicita o mare cantitate de echipament Hazzard pentru un nou proiect NASA. Cineva trebuia să meargă acolo, personal, ca să discute toate detaliile. Până atunci, Carl se ocupase de asemenea treburi. După convorbire, şi-au dat seama că existau două

posibilităţi: fie se ducea Marie împreună cu unul dintre ceilalţi fizicieni, fie se ducea Walter singur. Nimeni altcineva nu era calificat pentru aşa ceva.

Marie încercă să-l convingă pe Walter, dar el refuză.

— Nu e cazul să plec de aici într-o asemenea situaţie, zise el agitat. Cine ştie ce se poate întâmpla cât sunt plecat. Oricum, e prea devreme să mă apuc de umblat pe drumuri.

— Va trebui să te apuci de treaba asta, dacă-ţi păstrezi postul de fizician şef – replică ea uşor repezit. În plus, ce ai putea tu face aici, ce n-aş putea şi eu?

— Nimeni nu mă poate apăra mai bine decât mă apăr eu însumi, mormăi el privind-o întunecat. Cu atât mai puţin o femeie. Asta o ştie oricine.

— Uite ce e, vrei, sau nu vrei postul de fizician şef?

— Presupun că da.

Se vedea că gândul lui e în altă parte.

— Atunci trebuie să te porţi ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic. Din moment ce eu pot comunica cu soţul meu, eu trebuie să rămân pe loc. Doar nu vrei să-l las aici pe mâna lui Mac?

După-amiază, târziu, îl luă pe Walter pe sus şi-l duse la aeroport. Era atât de înspăimântat încât nici măcar nu-i spuse la revedere; pur şi simplu se îndreptă spre avion fără a privi înapoi.

În drum spre casă, Marie îşi dădu seama ce uşurare era să iasă din atmosfera de teroare pe care Walter o iradia pur şi simplu.

VI.

Acasă.

Aceeaşi stare de veselie. În două rânduri se surprinse fredonând un cântecel. Cină de una singură, fericită, şi după aceea se apucă să citească un roman. Redescoperi plăcerea de a citi de dragul cititului.

Puţin după ora nouă se auzi telefonul. Era doctorul MacKerrie.

— Mă întrebam dacă n-aş putea veni să-ţi vorbesc, spuse el.

— Nu s-ar putea şi mâine? Întrebă ea. Tocmai mă pregăteam de culcare.

În mod surprinzător, el insistă.

Iată că sosi: un bărbat în toată firea, arătos, de statură mijlocie, cu un zâmbet grav, cu un aer puţin cam prea blând, care nu avea nimic din neînduplecarea lui Carl sau a lui Walter. Marie îl pofti să ia loc pe un scaun, în faţa ei. El se trase mai aproape şi începu să vorbească încetişor:

— După cum ştim, şi după cum i-am spus şi inspectorului de poliţie alaltăieri, tu şi cu mine suntem singurii oameni care au stat de vorbă cu Carl.

Aducerea în discuţie a poliţiei o făcu pe Marie să simtă un fior rece, aproape palpabil, pe şira spinării. Cu preţul unui efort, se simţi totuşi în stare să spună da. Ochii lui albaştri-cenuşii o priveau liniştit.

— Aşa că, în esenţă, tot ce a spus Carl a fost auzit numai de noi doi.

Poc! Mariei îi trebuiră câteva clipe bune să se smulgă din zăpăceala care pusese brusc stăpânire pe ea şi să-şi dea seama că scăpase scrumiera din mână. Realiză că MacKerrie era în faţa ei de-a buşilea, culegând cioburile şi zâmbind în colţul gurii.

— Încă nu ţi-ai revenit, după câte văd, spuse el degajat.

Marie îngenunche lângă el şi încercă stângaci să-l ajute.

Gândurile i se învălmăşeau, iar tremurul lăuntric se înteţea din ce în ce.

Pentru o clipă, simţi pornirea de-a încerca să-l înduioşeze, dimpreună cu dorinţa de a-l împiedica să spună mai mult decât spusese.

Era convinsă că el ştie. Carl îi spusese cu siguranţă totul, începu să îngaime ceva, cum că versiunea lui Carl nu era întru totul demnă de crezare… când, deodată, se întâmplă. Era în braţele lui. Faţa lui Mac se apropie de a ei, şi buzele lui i se lipiră întâi de obraji, apoi de buze.

— Nu-ţi face griji, şopti el. Sunt de partea ta, dacă şi tu eşti de a mea.

Abia în următoarele minute îşi dădu seama ce preţ i se cerea, dar realiză, ca prin vis, că îl plăcea.

Acesta era simţământul predominant: o amorţeală din cap până în picioare.

După plecarea lui Mac, Marie se trezi la realitate, treptat. Corpul ei îşi revenea încet, ca după o paralizie parţială. Îşi amintea căldura cuvintelor lui şi emoţia intensă ce emana din el. Nici urmă de ameninţare, numai dragoste. Era oare cu putinţă ca frica pe care el i-o provocase să fi fost numai o proiecţie a nebuniei ce încolţea în mintea ei?

Oricare ar fi fost motivul, îşi trădase propriul ei adevăr, codul ei de o viaţă, întregul sens al rezistenţei ei faţă de infidelităţile lui Carl. Stând acolo în întuneric, pierdută în amintiri, se gândea cu groază: n-am mai făcut niciodată aşa ceva.

Fusese sex în culori, trăit de o femeie care până atunci nu funcţionase decât în alb-negru. Se oferise ca cea mai primitivă dintre fiinţe. Prin vorbă şi faptă aproape că-i cerşise dragostea, iar o dată cu ea, protecţia şi grija. Şi, cu toată amorţeala, căpătase ceea ce ceruse, răspunzându-i cu o pasiune nestăpânită. Nici măcar la începutul căsătoriei cu Carl acesta nu reuşise să o facă să simtă cu atâta intensitate. Vinovăţia şi ruşinea o năpădiră din toate părţile, ca apa murdară curgând dintr-un robinet stricat. Întunericul somnului veni să şteargă orice remuşcare.

Dimineaţă, când se trezi, se simţi din nou stăpână pe ea şi se gândi la o soluţie despre care îşi dădea seama că e urmarea unui sentiment de vinovăţie. Totul se terminase. Totul trebuia să rămână secret, adânc îngropat în conştiinţa ei vinovată. Nu trebuia să se mai întâmple. Încă nu ştia foarte clar ce avea să-i spună doctorului MacKerrie. Dar avea să găsească ceva care să-l îndepărteze fără să stârnească resentimente.

Avea conştiinţa încărcată.

Carl îi spusese de mai multe ori: „Draga mea, eşti o mare maestră a celui mai josnic joc femeiesc. Jocul de-a nevoia de ocrotire. În faţa mea te-ai baricadat într-o asemenea poziţie inexpugnabilă din punct de vedere moral, încât am grijă de tine fără nici o răsplată. Dar într-o bună zi s-ar putea să descoperi că de fapt eşti dispusă să faci orice ca să-ţi satisfaci această nevoie.”

Dacă era să judece după noaptea trecută, Marie nu mai avea nevoie să se apere de această sentinţă. Fusese femeie până în vârful unghiilor, cu o disperare pe care nu şi-o bănuise vreodată.

Se îmbrăcă, temându-se de întâlnirea cu Mac, dar pregătindu-se pentru ea, conştientă că era inevitabilă.

Totuşi, până la urmă teama învinse şi rămase în casă, cu uşa încuiată şi storurile trase. Telefonul sună de mai multe ori, dar nu răspunse. Îi spusese doamnei Gray că nu e acasă pentru nimeni.

Stând întinsă în întunericul camerei, Marie încerca să-şi golească mintea de gânduri. Încetase să-şi mai analizeze pornirea de a rămâne ascunsă între patru pereţi. Fusese o reacţie pornită din străfundurile fiinţei ei. Toţi muşchii şi toate celulele ei se împotriviseră ideii de a pune brusc pe cineva în situaţia de a fi respins, contrar tuturor aşteptărilor. În felul acesta Mac putea să-şi dea seama, treptat, că lucrurile nu mergeau chiar aşa de bine. Deci, când avea să-i spună, în cele din urmă, el avea s-o ia mai uşor.

Rămase acasă şi ziua care urmă. La ora şapte, când o telegramă de la Walter o anunţă că avea să se întoarcă seara următoare, îşi dădu seama că, înainte de asta, trebuia să clarifice situaţia dintre ea şi MacKerrie.

Aşteptă să se întunece şi ieşi la plimbare prin grădină. Un minut mai târziu se auzi un zgomot de paşi şi MacKerrie apăru lângă ea.

— Marie, ce se întâmplă?

Forma nedesluşită a corpului lui se ghicea în întunericul nopţii de vară. Avea o voce îngrijorată.

— Ce se întâmplă e numai din vina ta, zise ea. Eram atât de tulburată, şi n-aveai nici un drept să profiţi de situaţie. Cu atât mai mult cu cât eşti doctor.

Se opriră faţă-n faţă, şi Marie îşi dădu seama că el nu simţea nici părere de rău şi nici vinovăţie.

— Marie, spuse el încet, nu sunt doctorul tău. Când o femeie reacţionează în faţa unui bărbat aşa cum ai reacţionat tu, nu poate să se lepede de el pur şi simplu.

— Te respect, dar nu te iubesc, zise Marie ferm. N-am plecat la vânătoare de iubiţi sau de soţi.

El păru să cadă pe gânduri. Apoi spuse:

— Aş putea să te mai vizitez ca să-ţi spun povestea vieţii mele şi a primei mele căsătorii?

Întrebarea o făcu să-şi dea seama că nu ştia mai nimic despre acest om.

— Povesteşte-mi acum, zise ea.

Povestea căsniciei lui Mac era scurtă. Soţia sa fusese internată într-o clinică de boli nervoase. Nebunia ei era incurabilă. Tocmai din pricina bolii ei, începuse să studieze creierul uman şi fiziologia lui.

— La urma urmei, spuse el, eu sunt chirurg şi nu psihiatru. Orice ar fi Eu-ul, e clar că gândeşte şi funcţionează printr-un mecanism organic ce poate fi disecat. La om, acest mecanism.

— Creierul – este suficient de complex ca să rămână, pe viitor, centrul preocupărilor mele în domeniul cercetării.

Marie nu spuse o vorbă. Măiestria lui MacKerrie, în specialitatea sa, era notorie, iar de când extrăsese creierul lui Carl devenise de-a dreptul proverbială. În acelaşi timp, dezinteresul lui faţă de aspectele fiziologice ale bolii nevestei sale ascundea ceva. Poate că era vorba de vinovăţie, dar şi de inconştientă.

Cântări lucrurile la rece, făcând abstracţie de căldura care emana din el: era clar că doctorul MacKerrie nu vroia să

ştie ce simt cei din jurul lui, şi nici din ce motive.

Povestea lui îi oferi argumente suplimentare:

— După câte înţeleg – şi asta n-are nici o legătură cu mine personal – tu te aştepţi ca o femeie cumsecade să se împace cu situaţia în care te afli, să te consoleze şi să trăiască alături de tine ducând o existentă ştearsă; am înţeles bine?

Dacă sperase să-l tulbure, se înşelase. El răspunse liniştit:

— Speram că mă vei iubi şi mă vei lua aşa cum sunt.

Marie răspunse cu hotărâre:

— Având în vedere poziţia ta aici, cred că am tot dreptul să-ţi cer să promiţi că niciodată nu vei mai încerca să depăşeşti o anumită limită în relaţiile dintre noi. Promiţi?

— Nu.

Refuzul instantaneu îi aminti Mariei de o altă observaţie a redutabilului savant-filozof doctor Carl Hazzard: „Iubito, când cineva te refuză e clar că se consideră mai tare ca tine. Dacă n-are dreptate, dă-i un brânci şi lasă-l să cadă. Dar dacă are, taci din gură. Cuvintele sunt inutile în faţa unei poziţii de forţă”.

Marie se întrebă: În ce fel se simte Mac mai tare?

— De ce nu vrei să-mi promiţi? Îl testă ea. Dă-mi un motiv.

MacKerrie spuse blând:

— Dacă-mi spui ce te-a făcut să-mi cedezi noaptea trecută, îţi spun.

Era, bineînţeles, imposibil să-i spună că-i era teamă ca nu cumva să creadă minciuna lui Carl şi că, aflată în starea aceea de spaimă şi confuzie, se dizolvase într-o substanţă lipsită de consistenţă, care cerşea îndurare.

Aşa că repetă:

— Ţi-am mai spus. Ai profitat de o femeie aflată într-o stare de semidepresiune nervoasă.

Linişte.

— Ce ai de spus? Insistă ea.

— Marie, vocea lui MacKerrie era calmă, răbdătoare, fiecare bărbat s-a lovit de problema cu care se confruntă o femeie în societatea noastră. Când cedează unui impuls

normal, se simte imediat vulnerabilă şi trebuie să justifice faptul printr-o extremă oarecare. Eu înţeleg fiziologia reacţiei tale când ai fost cu mine, şi asta e de ajuns ca să mă mulţumească o dată pentru totdeauna. Las nevoia ta de acum, de a te justifica, pe seama acelor elemente ale convenţiilor sociale pe care, ca savant, am învăţat să le ignor de multă vreme. Faptul că mi-ai răspuns fizic, într-un mod remarcabil, arată că ne potrivim bine. Tot restul e un soi de perdea de fum feminină, genul de lucru pe care, aşa cum am mai spus, femeile obişnuiesc să-l facă. Acum ţi-am răspuns?

Ea se întoarse brusc şi-l lăsă acolo.

Cel puţin i-o spusese.

Restul depindea de cât de mult ştia el.

Adormi cu ajutorul unui somnifer, dar avu parte de un somn agitat, plin de vise.

Nu reuşi să-şi amintească nimic din ce visase.

VII.

Walter se întoarse cu avionul în seara următoare. Aduse cu el un teanc de comenzi. Ceea ce dorea, în special, era un întreg grup de utilaje de comandă pentru lucru la temperaturi foarte joase, create cu ajutorul heliului. Unele piese din echipament aveau să coste chiar şi cincizeci de mii de dolari bucata, aşa că totul se ridica la mai mult de un milion de dolari.

Marele succes al călătoriei sale părea să-i mai fi ridicat moralul.

— A fost chiar plăcut să plec, spuse el.

La puţin timp după ce se duse să-şi despacheteze bagajele, sună telefonul. Marie răspunse şi simţi un şoc, auzind vocea lui Mac, încordată şi tulburată, la celălalt capăt al firului.

— Marie, sunt foarte bolnav. Ai putea să-mi chemi un doctor?

Imediat îi veniră în minte o serie de gânduri care nu-i mai veniseră niciodată până atunci. Crede că Walter şi cu mine suntem amanţi. Ştie că acum Walter s-a întors şi i s-a făcut

rău gândindu-se la asta. Mă rog, e depresiunea lui, prostia lui, nu mă priveşte.

Îşi dădu seama că Mac trebuie să fi făcut dragoste cu ea cu gândul că încalcă domeniul lui Walter.

Dintr-o dată, deveni extrem de nemiloasă şi-i spuse aspru:

— Dacă mă poţi suna pe mine, atunci poţi să-l suni şi pe doctorul tău.

Mac răspunse cu o voce încărcată de durere:

— Am să stau aici toată noaptea, bolnav. Să te gândeşti la mine, da?

— Bineînţeles, spuse Marie enervată şi închise telefonul.

Realiză că Mac s-ar putea să o sune toată noaptea, crezând că Walter e cu ea. Posibilitate ce-i stârni toată frustrarea, neajutorarea şi resentimentele pe care le simţise din cauza acestei situaţii.

. Toţi oamenii aceştia credeau despre ea ceva ce nu era adevărat, şi nu putea face, sau spune, nimic care să-i facă să-şi schimbe părerea…

Scoase receptorul din furcă şi-i dădu drumul pe podea, undeva pe sub masă.

Noaptea trecu fără alte complicaţii.

Pe când îşi lua micul dejun a doua zi dimineaţă, se gândea că de fapt bărbaţii sunt pierduţi, sunt prinşi fără speranţă de scăpare în problema sexului. În afară de asta, sunt probabil destul de umani. I se părea că făcuse o observaţie importantă, şi de data asta era a ei, nu a lui Carl.

Urmă o zi importantă.

La tribunal, cu puţin înainte de amiază, creierul lipsit de corp al doctorului Carl Hazzard fu declarat „persoană în viaţă”.

Dr. Marie Hazzard fu desemnată custodele oficial al creierului, cu recomandarea să folosească toate resursele ştiinţei moderne, şi în special capacităţile şi competenţa Fundaţiei pentru Studiul asupra Creierului „pentru a menţine fragilul fir de viaţă care a mai rămas în faimosul dumneavoastră soţ”.

După ce termină pronunţarea, judecătorul, un bărbat solid, plăcut, îi zâmbi prietenos şi spuse:

— Dr. Marie, permiteţi-mi să vă felicit cu ocazia acestei pronunţări istorice. Hotărârea dumneavoastră fermă de a-i conferi doctorului Carl calitatea de fiinţă vie se înscrie în cea mai înaltă tradiţie umanistă a elitei ştiinţifice de azi şi este un triumf personal de etică şi moralitate pentru o femeie.

Pe când ieşeau din sala de judecată, avocatul Lindley mergea alături de ea pe coridor şi-i spuse cu o voce joasă:

— A fost un elogiu neaşteptat din partea onoratului judecător. Va fi citat în toată lumea. O stea de cinema mai poate s-o întoarcă cumva ca să scape dintr-o asemenea situaţie, dar o câştigătoare a Premiului Nobel pentru fizică, nu.

Marie ştia la ce făcea aluzie. Nici vorbă de divorţ: o viaţă publică exemplară, respectarea tuturor regulilor cu scrupulozitate.

Tânărul continuă:

— Şi asta mă face să regret şi mai mult lipsa dovezii că soţia faimosului savant poartă în pântece copilul lui, conceput doar cu câteva zile înainte de accidentul lui prematur. Mai există oare vreo posibilitate să anunţ, în acest sens, presa?

Amintindu-şi reacţia lui Walter la cealaltă discuţie a ei cu tânărul acesta, Marie zise nemulţumită:

— E evident că aţi ajuns să credeţi fanteziile erotice ale soţului meu. Îmi pare rău să vă anunţ, având în vedere grija pe care aţi exprimat-o, că lucrul pe care îl sugeraţi nu e cu putinţă.

— Păcat, dădu el din cap cu regret. Îmi pare rău că l-am speriat pe Walter.

Era o afirmaţie directă şi arăta atâta încăpăţânare, că Marie se gândi, şocată: Ce pune la cale?

Dar înainte ca ea să poată vorbi, tânărul Lindley continuă:

— Nu uitaţi, oricare ar fi emoţiile celorlalţi, dosarele unui avocat sunt depozitarele paşnice ale multor lucruri de nepovestit din istoria diverselor familii. Având în vedere că nu e treaba mea să dovedesc vinovăţia cuiva, ci numai să dau sfaturi asupra cursului de urmat, ceea ce ştiu nu e periculos pentru dumneavoastră sau Walter. Nu că aş şti mai mult decât mi-a spus soţul dumneavoastră.

— V-am spus, zise Marie repede, că soţul meu era un bărbat extrem de gelos. Trecea periodic prin asemenea crize şi v-aţi lămuri că este aşa dacă v-aţi consulta cu tatăl dumneavoastră.

Tânărul aprobă imparţial:

— O caracteristică răspândită la unii masculi; ajunge probabil până în epoca omului de Neanderthal.

Marie îşi adună curajul şi spuse pe un ton ca de gheaţă:

— Nu reuşesc să înţeleg de ce veniţi cu o asemenea idee pentru a doua oară.

Bob Lindley spuse pe un ton indiferent:

— Un avocat îi spune clientului ceea ce consideră că este necesar. Sau doriţi să fiţi reprezentată de o altă firmă de avocaţi?

Deci asta era?

Marie oftă. Ceea ce-i spunea el, era că o are la mână, deoarece ştie un secret foarte periculos despre ea. Şi asta însemna că, de acum înainte, numai firma lui avea s-o reprezinte din punct de vedere legal.

Trebuie să fi avut o intuiţie. Poate că ştia despre fratele avocat al lui Walter. Greu de crezut. Şi totuşi, cum altfel se putea explica acest şantaj aproape deschis?

Marie îşi înfrână teama:

— Nu fiţi caraghios, spuse ea degajat. Sunt pe deplin satisfăcută de serviciile dumneavoastră. Să nu mai pomeniţi de prostia asta.

— Dacă asta este dorinţa dumneavoastră, zise Bob Lindley, atunci să considerăm că nu s-a spus niciodată nimic.

Asta avea să fie cam greu, reflectă Marie, întunecată, când se despărţiră după scurt timp. Individul se făcuse înţeles cu atâta eficienţă, încât ea îşi dădu seama că propriile ei idei din dimineaţa aceea erau nerealiste.

Carl are dreptate – se gândi ea. Femeile sunt cele care sunt pierdute. Toţi bărbaţii ăştia îşi iau ceea ce le trebuie, în timp ce eu…

Încă nu reuşea să se decidă asupra ei însăşi. Se simţea ca o victimă a circumstanţelor nemiloase.

VIII.

La vremea primirii Premiului Nobel, un artist celebru îi pictase pe Carl şi pe ea – portrete separate. La fel ca mulţi moderni, se dovedise incapabil să redea o asemănare reală, dar la Carl reuşise o faţă idealizată, cu o tuşă de diabolic în ochi.

Carl fusese încântat. Totdeauna fusese convins că avea o înfăţişare prozaică: corp slab, obraji scobiţi, dar ochi intenşi, arzători.

Acesta era portretul pe care Marie îl atârnă în camera cu creierul.

Timp de câteva zile se tot construise în jurul creierului. Carl îşi exprimase teama că ar putea cădea ceva pe cupola care-l adăpostea. Aşa că se realizase o structură curbă, din oţel, aşezată pe traverse tot de oţel, ce se arcuia protector deasupra lui. Marie era de părere că acum chiar şi unui meteorit rătăcit i-ar fi fost greu să-l omoare.

Trecu o zi, apoi alte câteva.

Marie începu să respire mai uşurată. Presupunea că întreaga agitaţie care urmase accidentului lui Carl continua – poliţia, Mac, celelalte femei – dar cel puţin o lăsau pe ea în pace.

De-ar ţine-o tot aşa!

Într-o zi, la prânz, uşa se deschise deodată şi intră Walter. Surprinzător era faptul că nu se obosise cu formula politicoasă de a-i da un telefon să o anunţe că vine.

Nici nu bătuse la uşă.

Avea buzele strânse şi era încordat.

— Tocmai am stat de vorbă cu Mac, spuse el sumbru.

Marie deschidea gura ca să-l pună la punct pentru felul în care intrase. Acum simţi un junghi.

— Mac? Făcu ea slab.

— Mi-a mărturisit că e îndrăgostit de tine şi că are motive serioase să creadă că şi tu îl iubeşti.

Marie se dădu înapoi în faţa luminii sălbatice din ochii lui.

— Nu are nici un motiv, zise ea. Dar de ce e asta o problemă pentru tine?

Walter făcu un pas spre ea, şi înainte ca Marie să-şi dea seama ce are de gând, mâna lui se ridică. Cu intenţia vădită de a o plesni peste faţă.

— Nu încerca să mă aiureşti, spuse el brutal. Noi doi suntem băgaţi în mizeria asta împreună.

Lovitura declanşă un spasm convulsiv în corpul ei şi se lăsă să alunece pe podea, uluită, gândindu-se: chiar pot să-l las să-mi facă aşa ceva? Ar trebui să pun să-l aresteze.

Ştia, după slăbiciunea pe care o simţea în interiorul ei, că n-avea să îndrăznească.

— Spune-mi, porunci el, are cel mai mic motiv?

Ca prin ceaţă, Marie privi în sus spre un bărbat a cărui faţă lucea de transpiraţie: ochii întunecaţi, mijiţi, strălucitori, nenormali, trup prelung, slab şi rigid. Şocată, realiză că Walter slăbise foarte mult în ultimele săptămâni.

Întregul lui aspect reflecta o subiectivitate extremă şi absorbire în propriile lui simţăminte, iar ei îi transmitea în adâncul sufletului convingerea că se află într-un pericol grav.

Toate acestea îi veniră în minte în fascicule stroboscopice; nu erau chiar gânduri adevărate, ci pur şi simplu o succesiune de senzaţii care în răstimp de câteva secunde îi erodară rezistenţa. Incapabilă să se controleze, dădu drumul, însoţită de lacrimi nestăvilite, poveştii legăturii ei de o noapte cu Mac.

Când termină, Walter se duse la o canapea şi se trânti pe ea. Obrajii i se albiseră. Mormăi într-un târziu:

— Ei bine, ăsta e un preţ pe care nu m-am aşteptat niciodată că va trebui să-l plătesc.

— Un preţ pe care să-l plăteşti tu?! Zise Marie. Ai înnebunit?

Ridicându-se în picioare, îl văzu scuturând încet din cap. Muşchii de pe faţa lui erau atât de întinşi că părea aproape un străin.

— Marie! Îngăimă el. Suntem rudimentari. Asta e presiunea maximă.

— Dar Mac nu te va da de gol niciodată! Zise ea. Ai să vezi. E un om bun.

Walter făcu un lucru uimitor. Se lăsă într-o parte, ajunse pe podea şi se încovrigă ca un copil. Alarma pe care o simţise Marie iniţial se transformă în confuzie. Nesigură, păşi spre el, se aplecă şi spuse cu voce stridentă:

— Walter, ce faci?

Drept răspuns primi un sforăit uşor. Nevenindu-i să creadă, se aplecă şi-l întoarse cu faţa în sus.

Dormea dus.

Adevărul o izbi ca o nouă lovitură fizică. Asta era teroare în stare pură.

Se hotărî să nu-l sune pe Mac. Cam după o oră, când Walter dădu semne de trezire, se duse la el şi-l scutură.

El se ridică în capul oaselor, stătu un timp cu ochii la ea, apoi o prinse de mână, o trase jos lângă el şi începu preliminariile actului sexual.

La început fu pur şi simplu o luptă surdă, fără alt sunet în afara gâfâielilor. Undeva, în mintea ei, în timp ce se lupta, se trezi un gând: „Dar e impotent! Cum vrea…” După încă un minut, îşi mai dădu seama, la fel de vag, că forţele primitive dezlănţuite în acest bărbat rupseseră în mod evident toate barierele artificiale.

Cu un efort brusc, reuşi să se elibereze şi se ridică în picioare. Înainte să poată fugi, se ridicase şi el şi o prinsese

din nou.

Marie reuşi să articuleze:

— Walter, ascultă-mă! Încetează cu prostia asta!

— Suntem vârâţi amândoi în crima asta, şopti el răguşit. Trebuie să te fac să înţelegi asta.

— Eşti nebun? N-a fost nici o crimă.

Câteva clipe această remarcă păru să pătrundă până la creierul lui. Îi dădu drumul. Se uită la ea, cu ochi ficşi şi vag nedumeriţi.

— Marie, zise el, într-o situaţie ca a noastră, o femeie nu poate fi lăsată cu bărbatul cu care nu trebuie.

Se întoarse şi porni spre uşă. Marie ajunse acolo în acelaşi timp cu el.

— Ce vrei să faci? Întrebă ea.

O privi cu ochi ficşi, cu o expresie ciudată, goală. Marie, care deschisese gura să spună ceva, o închise la loc. Îşi dădu seama pentru prima dată: Asta e depresiunea lui nervoasă.

Păru să fi uitat de ea. Deschise uşa şi se îndepărtă.

Marie îl lăsă să plece, pentru că într-adevăr ajunseseră la un comportament rudimentar; era clar că ceea ce avea să urmeze va depinde de ea.

De îndată ce Walter plecă, îşi scoase rochia boţită şi-şi puse una curată, apoi se îndreptă spre camera creierului. Sosise timpul să afle ce-i spusese Carl lui MacKerrie.

IX.

Apăsând butonul albastru câteva minute după aceea, era foarte hotărâtă.

— Carl, mă auzi?

— Marie, m-am gândit la ce mi-ai spus, cum că ai fost bolnavă acum câteva zile.

Îi trebui un moment să-şi amintească despre ce vorbea: era pretextul pe care-l folosise ca să nu se ducă la el, cât stătuse în casă, evitându-l pe Mac.

Aşteptă, împiedicată să-şi ducă la capăt propriul scop de cuvintele lui neaşteptate.

— Şi?
— Zise ea până la urmă.
— Îmi pare rău să ţi-o spun: nu cred că ai fost bolnavă. Cred că pur şi simplu ai uitat de mine.
— Nu, dragul meu, nu-i adevărat, zise Marie.
Se gândea nerăbdătoare că acum o să-şi mai piardă timpul şi cu asta.
— E caracteristic pentru o femeie, spuse Carl, să-şi piardă respectul pentru un mascul ineficient. Eu acum sunt cel mai ineficient mascul din toată istoria umană, iar tu ai şi început să mă neglijezi. În curând or să treacă zile întregi în care nici n-o să-ţi mai aduci aminte că sunt aici.
Cuvintele lui se potriveau de data asta cu scopul ei, aşa că reuşi să spună:
— Comunicarea dintre tine şi mine este exact subiectul despre care vroiam să stăm de vorbă. Aşa că prima mea întrebare este dacă i-ai povestit doctorului MacKerrie despre sentimentele tale personale privitor la relaţia noastră intimă.
Linişte; apoi Carl zise:
— Asta-i o întrebare cu substrat.
— Da sau nu?
— Stai puţin. Stai să mă gândesc ce-am zis.
Liniştea se prelungi. În timp ce aştepta, Marie se trezi privind absentă la creier. Stătea acolo în cutia lui transparentă, sprijinit parţial de o altă structură transparentă. De fapt, îşi dădu ea seama, creierul era aşezat şi susţinut exact în poziţia în care ar fi fost, dacă s-ar fi aflat în cutia craniană şi el ar fi stat în picioare.
Când îi veni acest gând, deveni conştientă că ea chiar se uita la creier. Tresări cu un suspin zgomotos şi dădu să se întoarcă cu spatele, dar se opri. În mod deliberat, se uită la monstruozitate. Îl văzu: roz şi gri, cu nenumărate mici volute care se învolburau în ele însele.
. Centrala decizională principală a unei fiinţe umane, poate chiar esenţa umanităţii se afla acolo, împreună cu toate

acele mecanisme naturale care acum, sub stres, se mişcau în mod incontrolabil.

Trebuia să se obişnuiască cu ideea că asta era tot ce mai rămăsese din Carl. De mult, îl iubise suficient ca să se mărite cu el. Timp de aproape un an trăiseră ca soţ şi soţie. După ce ea aflase adevărul, a fost totdeauna dispus s-o includă printre concubinele sale. Chiar aşa, îi oferise odată toate serile lui de miercuri.

Şirul gândurilor îi fu întrerupt atunci când Carl vorbi din nou:

— Da, spuse el.

Îi trebuiră câteva momente ca să-şi amintească la ce întrebare i se răspunsese. Zise:

— Ce i-ai spus?

— Că tu şi cu mine nu mai aveam relaţii intime de paisprezece ani.

— Oh!

Vocea lui Carl pledă grăbit:

— Draga mea, dar e doctor.

— Da, dar nu e doctorul meu, spuse Marie stăpânindu-şi mânia. Şi ce i-ai mai spus?

— Păi…

— Spune-mi!

— Marie – ton implorator – te rog nu mă presa aşa. Nu pot face faţă. Adu-ţi aminte, sunt singur aici în întuneric. Am nevoie de simpatia şi înţelegerea ta, nu de furie.

Marie se mai relaxă puţin.

— Bine, dragule. Dar de ce nu-mi spui pur şi simplu totul, şi după aceea să continuăm?

— Mi-e ruşine de o parte din ce-am povestit.

— Spune-mi, te rog. Viitorul comunicării noastre depinde de sinceritatea noastră totală.

— Bine, Marie. Când am analizat situaţia fără ieşire în care mă aflu, mi te-am închipuit acolo, afară, o femeie frumoasă, de numai treizeci şi opt de ani, atrăgătoare, şi eu prins aici în capcană, incapabil să fac sau să văd ceva altfel decât prin

maşinăriile astea blestemate. O vreme am fost nebun de gelozie şi de frică. I-am spus lui Mac că eu cred că Walter e cel care m-a ucis, şi…

Deci temerile lor cele mai rele se adeveriseră. Marie simţi o durere interioară teribilă.

— Continuu să fiu relativ sigur că el a făcut-o. Pentru că, după ce tu ai plecat în vizită la părinţi, l-am ameninţat într-un mod pe care nici un bărbat adevărat nu l-ar fi înghiţit de la un alt bărbat. Tu nu poţi înţelege asta, pentru că eşti pierdută în maşinăria mintală a unei femei. L-am provocat şi am căpătat ceea ce ar fi trebuit să ştiu că voi căpăta. Gelozia nu e un sentiment deştept. Fereşte-te de Walter, Marie. E un om periculos.

Marie îşi aminti de silueta lui Walter dormind pe podea şi ridică din umeri. Îşi dădu seama de dispreţul din acest gest şi avu un sentiment acut de vinovăţie, Walter aştepta ca ea să-i rezolve problema. Numai că într-o asemenea situaţie sentimentul de vinovăţie nu avea ce căuta.

Carl vorbea din nou:

— Marie, eşti sigură că totul e în regulă?

— Da, dragule, minţi ea.

— Nu înţeleg, spuse pe un ton plângăreţ. După mintea mea, ar trebui să ai probleme din ce în ce mai mari pe oră ce trece, până ce – BUM!

— Toată chestia sare în aer.

Nu explicase niciodată ce înţelegea prin acea explozie. Marie nu îndrăznise niciodată să întrebe, de teamă că cea mai măruntă întrebare asupra acestui subiect i-ar putea trezi suspiciunile.

Se gândi: Exact asta ne trebuie acum, să-l apuce o depresiune nervoasă pe Carl.

Înainte de-a apuca ea să zică ceva, Carl spuse pe un ton de scuză:

— Marie, draga mea, mai am o mărturisire de făcut.

Pe moment, cuvântul o ului; apoi spuse calm:

— Mărturisire?

— M-am tot chinuit cu o mie de gânduri despre inevitabilitatea că, până la urmă, cineva tot o să facă dragoste cu tine, în timp ce eu, mă rog, rămân aici, neajutorat.

Marie nu îndrăznea să sufle o vorbă, de frică să nu spună vreo prostie.

— Aşa că, zise Carl, mi te-am imaginat ca pe-o victimă a nebuniei masculine, care chiar există, Marie; nu mă înţelege greşit. Văzându-te ca o inocentă prin definiţie, mi te imaginam deja trăind o viaţă de prostituată. Ca să fiu cinstit – continuă Carl – m-am tot întrebat cum ar sfârşi totul. Nu dusesem niciodată gândul mai departe de dilema feminină.

Marie aştepta, cu răsuflarea tăiată.

Carl continuă:

— Ceea ce mă îngrijorează este că singurul sfârşit pe care mi-l pot imagina e un fel de criză în urma căreia vei fi omorâtă. Probabil că ar arăta ca o sinucidere.

Lacrimile ţâşniră din ochii Mariei.

Pe tot parcursul acestor săptămâni, undeva în adâncurile minţii ei, existase sentimentul că era sortită pieirii.

Acum o spusese şi el.

Carl vorbea din nou:

— Îmi dau seama că m-am înşelat. Mi-am uitat propriile reguli. Fiecare femeie acţionează de pe o poziţie inatacabilă. Poate ai crede că o prostituată, de exemplu, nu are cum să-şi justifice acţiunile. Te înşeli. Are cum. În acelaşi fel, dacă ai avea într-adevăr o legătură cu Walter, ai face-o aşa fel încât el să nu poată găsi niciodată vreo hibă în motivele tale. Am uitat tot timpul că poziţia ta inatacabilă a fost ciudata puritate a frigidităţii. În societatea noastră, o femeie frigidă are cel mai inexpugnabil statut moral din toate. Dar trebuie să existe un motiv pentru care ai devenit astfel. Aşa cum văd eu lucrurile acum, acel motiv nu se poate afla decât în faptul că, atunci când te-ai măritat cu mine, ai făcut-o pentru totdeauna Ce alt motiv poate exista

pentru faptul că mi-ai rămas fidelă chiar până în clipa asta? Şi uite, în sfârşit, recunosc că mi-eşti fidelă. Poftim, asta te face să te simţi mai bine?

Marie suspină.

Presupunea că acum, redevenind pură în mintea lui, avea să urmeze inevitabila ofertă a pactului de sinucidere în doi.

Difuzorul tăcu pentru un timp; apoi se auzi: „Marie!”

— Da, dragule?

— Lasă-mă să mă gândesc la asta, şi te rog să vii înapoi diseară. Da? Am ceva foarte important să-ţi spun.

Ceea ce o uimea, încă o dată pe Marie, era asemănarea cu trecutul. Invariabil, ciclul fusese acelaşi: gelozie, gelozie nebună, acceptare a purităţii ei şi apoi o declaraţie solemnă, sau o comunicare importantă, care totdeauna se dovedise a fi o ofertă de sinucidere. Carl nu părea să-şi fi dat vreodată seama ce stereotipe îi erau reacţiile în situaţiile astea. De fiecare dată părea să uite că o mai făcuse şi înainte.

Dar se gândi ea: O să vin înapoi; am să-l ascult.

Îi promise şi apoi plecă.

X.

Pe la mijlocul după-amiezii veni primul sentiment, ascuţit, de alarmă.

Sinucidere! Se gândi ea. Oare ăsta e modul lui de a face o depresiune nervoasă?

Lucrul se întâmplase de atâtea ori, încât căpătase în mintea ei un soi de normalitate, ceva cu care te puteai obişnui.

Dar nu era normal. Era incredibil de anormal.

Ceea ce o înspăimânta era propria ei inconştienţă. Până şi ceea ce-i spusese lui Carl – pentru a-l calma – acum produsese criza.

Marie se repezi înapoi în camera creierului şi se uită după explozive. Nu găsi nimic.

Apoi cercetă îngrijorată lista de obiecte, substanţe chimice şi materiale pe care Carl le comandase din timp în timp,

apoi localiză şi cercetă fiecare obiect în parte.

Nimic.

Adică nimic care să poată fi combinat în aşa fel încât să ajute cuiva să se sinucidă. Îl căută pe Mac şi-l luă la întrebări fără să-i dea explicaţii. Figura lui blândă deveni gânditoare, dar până la urmă dădu negativ din cap.

— Singurul lucru pe care mi-l amintesc este că mi-a cerut, acum vreo câţiva ani, să-i spun ce vom face cu creierul lui după ce moare. I-am spus atunci, bineînţeles, aşa cum ţi-am spus şi ţie, că planul nostru este să ţinem în viaţă cât mai multe creiere de savanţi, cât mai mult timp. După cum ştii, n-a fost posibil. Pur şi simplu nu ajungem acolo la timp. Sunt sigur că Dr. Carl nu şi-a imaginat niciodată că i se va întâmpla ceva, atât de repede. Aşa că, nu cred să-şi fi luat măsuri.

Marie, amintindu-şi numeroasele oferte de pacte de sinucidere, spuse gânditoare:

— Era obsedat de întregul concept al morţii. Moartea nu era niciodată departe de gândurile lui. Există vreo modalitate în care s-ar putea sinucide?

Mac nu era omul căruia să-i pui o asemenea întrebare. Spuse pe un ton condescendent:

— Aşa cum stau lucrurile, Carl va trăi probabil o veşnicie.

Ezită, după care spuse serios:

— E o lume dură, Marie şi, în anumite privinţe, sunt un bărbat la fel de dur ca oricare altul. Când văd o femeie luând-o razna, aşa cum faci tu acum, descopăr în mine hotărârea de a face tot ce e necesar ca s-o opresc.

Marie avu o reacţie de recul:

— Ce vrei să spui?

— Îmi pare nespus de rău dacă sunt crud, dar sunt hotărât să fac în aşa fel, încât să te oblig să alegi între mine şi Walter.

Dintr-un motiv necunoscut, Marie nu reuşi să se supere pe el. Trecu pe lângă el fără o vorbă.

Se înseră.

Marie îşi aminti de cartea de aforisme.

Se îndreptă spre camera lui Carl. Mai întâi răvăşi sertarele de la birou, care nu fuseseră atinse până atunci. Apoi se uită pe rafturile din şifonierul lui, şi până la urmă ajunse la sertarele de la bufet.

Acolo găsi un carneţel de adrese. Nu era ceea ce căuta, dar se opri totuşi să se uite prin el: o formidabilă listă de femei, cu nume şi adrese. În total numără douăzeci şi opt. Majoritatea aveau date vechi notate alături.

Erau probabil amante abandonate din vremuri de demult.

. Ann, Lil, Diane, Esther, Grace, June, Velvet… Marie se opri.

— Velvet!

— Exclamă ea, pe un ton usturător.

Tocmai îndesa grăbită carneţelul înapoi, în sertar, când zări un colţ roşu al obiectului după care venise.

Femeile sunt sortite pieirii.

Înşfăcând volumul, fugi pe coridorul cufundat în linişte, spre propriul ei apartament. Se instală pe un fotoliu, deschise cartea şi citi singurul paragraf de pe pagina întâi: „Cel mai mare univers neexplorat nu este în spaţiul cosmic, sau pe alte stele, sau în galaxii îndepărtate. Se află chiar aici, între urechile tale, draga mea Marie.”

Buzele Mariei se strânseră. Închise cărţulia cu zgomot şi, ridicând din umeri, se uită curioasă la titlul scris pe copertă, cu litere de tipar. Dedesubt, tot de mână, cu aceleaşi caractere era scris: „A fi citit de soţia mea, Dr. Marie Hazzard, numai în eventualitatea decesului meu. Vezi pagina 2.”

Ea citise pagina unu. Redeschise cartea. Pagina doi conţinea, de asemenea, un singur paragraf, ceva mai lung.

„Bineînţeles, nu ne putem prevedea viitorul în detaliu, dar mi-a dat prin cap că un om ca mine poate foarte bine să aibă un sfârşit prematur, fie de mâna unui soţ gelos, fie de a unei amante părăsite, fie.

— Doamne fereşte – chiar de mâna Mariei, mult-îndurătoarea mea soţie. Cine ştie ce-o fi fost în tărtăcuţa acestei femei, toţi anii ăştia cât am tot trădat-o… în orice caz, numai ea ar putea avea vreo idee.”

Marie se gândi: Acelaşi Carl dintotdeauna, scrie când e în toiul crizei lui destructive.

Acestea fiind zise, citi toate grozăviile din cărţulie, aproape auzindu-l pe Carl cum le rosteşte cu voce tare; ştia pe dinafară fiecare rând. Nu se afla în rândurile acelea nici o surpriză. Toate fuseseră rostite de nenumărate ori de-a lungul anilor de vocea sardonică a lui Carl, deşi pe câteva le uitase.

Sperase să afle din cuvintele scrise de mâna lui cum să se descurce cu Carl. Aşa că, înţelegerea faptului că nu poate găsi nimic nou şi că trebuie să se descurce singură, fu o dezamăgire amară.

Cu moralul la pământ, se duse în laboratorul gol şi se apucă de acele pregătiri concrete, fizice, care de obicei ajută în domeniul pur fizic, dar nu au nici o valoare când e vorba să îndepărteze o criză morală şi consecinţele ei. Prima ei sarcină era să instaleze un sistem de televiziune cu circuit închis, între camera creierului şi un anumit loc din apropierea uşii de la intrarea clădirii.

Era destul de uşor de făcut, având în vedere că nu trebuia decât să mute, de colo-colo, nişte obiecte care erau puţin mai grele pentru ea. Monitoarele se aflau la îndemână; laboratorul folosea sistemul de televiziune cu circuit închis atunci când avea de construit echipamente periculoase, făcând treaba cu ajutorul instrumentelor telecomandate.

Instală un sistem de legătură pentru a putea apăsa de la distanţă pe butonul albastru.

Această din urmă treabă nu fu pe-atât de dificilă, cât îi luă mult timp. Nu avea nimic în laborator, din ceea ce-i trebuia, ca să construiască instalaţia, aşa că trebui să facă un sistem improvizat, în atelierul de alături, din câteva piese de bază.

Puţin după ora zece şi jumătate terminase.

Pe când stătea în uşă, respirând aerul curat de afară şi încercând să se refacă puţin după efortul fizic prelungit, îşi aminti o promisiune pe care i-o făcuse lui Walter… la început: că n-avea să întreprindă niciodată nimic, în privinţa lui Carl, înainte de a-l consulta şi pe el.

Avu un impuls de indignare şi vru să ignore promisiunea.

După ce se gândi o clipă, se îndreptă spre căsuţa lui Walter. Apăsă soneria şi o ţinu aşa un minut întreg, înainte de a-şi folosi cheia maşter, pe care o avea, în calitate de proprietar.

Îl găsi dormind sus, în patul lui. Degeaba îl scutură în toate felurile; îi fu imposibil să-l trezească.

Marie ieşi, clătinând din cap. Se gândi că probabil ăsta era felul în care Walter „plătea preţul”: prin somn, prin uitare.

În timp ce se întorcea spre clădirea laboratorului, îi văzu în minte: Mac bolnav şi neajutorat în căsuţa lui, Walter practic în stare de inconştienţă şi Carl, ca un automat, dramatizând încheierea apoteotică a geloziei sale ciclice. Oameni strălucitori în domeniile lor, competenţi…

Nimic din toate astea nu-i era de folos.

Într-un fel ciudat, asta o liniştea. Însăşi natura mecanică a reacţiilor lor le făcea previzibile; indica un fel de soluţie.

. Dacă frigida Marie s-ar fi dezgheţat, bărbaţii cu trup ar fi încheiat un armistiţiu suspicios, iar bărbatul fără trup ar fi continuat, evident, să facă planuri.

Oare putea Carl să întreprindă ceva?

Asta era ceea ce trebuia să afle, înainte de a se confrunta cu acţiunile pe care trebuia să le întreprindă; totul degenerase într-o bătălie indecentă a masculilor pentru dreptul de a o poseda pe ea.

Intră în laborator şi porni sistemul de televiziune. Cu o mişcare fermă, puse în funcţiune sistemul de legătură care conecta butonul albastru din camera creierului, la o distanţă de peste treizeci de metri.

Privind ecranul monitorului din faţa ei, spuse:

— Carl, am venit.

— Suntem singuri?

— Da. E aproape unsprezece noaptea, adăugă ea.

— Bine. E important să fim singuri, draga mea. Ceea ce am de spus e numai pentru urechile tale.

Aşa cum se aşteptase, Carl îi propuse un pact de sinucidere în doi.

— Ne va duce, împreună, într-un alt plan al existenţei, iubito, unde vom putea fi, pentru totdeauna, adevăraţii îndrăgostiţi care am fost destinaţi să fim. Ceea ce face acest lucru urgent – continuă el – draga mea, este tristul adevăr că puritatea nu durează, nici chiar la o femeie bună.

Marie era extrem de mirată: O fi asta vreo chestie masculină, dorinţa de castitate la femeie?

Era clar, dintre toţi bărbaţii, Carl era ultimul care ar fi avut dreptul să ceară puritate de la soţia lui. Totuşi, acum intrase în panică în privinţa asta… Trebuie să existe ceva în creierul masculin, poate un centru nervos, care cere în permanenţă ca femeia să-i aparţină numai lui.

Îşi dădu seama că simţise asta întotdeauna la Carl şi fusese extrem de prudentă. Faptul că o acuza oricum, arăta cât de puternică, de iraţională era această forţă.

Era timpul să vorbească cu el.

— Nu e cazul să te îngrijorezi, zise ea. N-am de gând să mă lepăd de frigiditate.

— Dar am dreptate. Nu-i aşa că mă iubeşti?

— Nu, dragule, te înşeli. Ai pierdut dragostea mea cu mult timp în urmă, îţi aminteşti?

— Nu-ţi cunoşti propriul adevăr, dulcea mea Marie. Aşa că, mă văd obligat să hotărăsc pentru amândoi.

— Aşa cum ai făcut întotdeauna, zise ea.

Ceva din vocea lui declanşă o alarmă în mintea ei. Se gândi îngrijorată: Chiar că sună de parcă ar avea ceva pregătit.

Ascultă cu teamă, în timp ce Carl continua:

— Marie, ştii, probabil, că nici o fiinţă umană nu poate rămâne mult timp aşa cum sunt eu, fără să ajungă la

disperare. Aşa că, atunci când Dr. MacKerrie îmi vorbea despre posibilitatea de a păstra creierul meu şi al tău după moarte.

— Adu-ţi aminte, când a venit prima oară… în sfârşit, atunci mi-am dat seama că dacă aşa ceva avea să se întâmple, o să fiu practic neajutorat. Când mi-a arătat cum aveau să-mi recreeze vocea, cu ajutorul celor analoage, am montat o serie de încărcături explozive care nu puteau fi declanşate decât de sunetul vocii mele. Am instalat câte o încărcătură din asta în fiecare perete al camerelor din laborator. Crede-mă, iubito, ceea ce voi face acum ne va duce împreună într-un alt plan, adevăraţi îndrăgostiţi pentru totdeauna. Sunt sigur că asta e ceea ce-ţi doreşti de fapt, iubito, aşa că…

Se opri, după care continuă:

— Nu fugi, dragă. E prea târziu. N-ai să ajungi afară la timp. La revedere, iubito, ne vedem pe lumea cealaltă…

Pe când fugea de-a curmezişul grădinii, Marie auzi vocea lui Carl venind de la televizorul montat în spatele peretelui, strigând ceva: semnalul, fără îndoială.

Mecanismul instalat de Carl funcţiona probabil cu oarecare întârziere, pentru că ea izbutise să ajungă în siguranţă, lângă casă, atunci când explozia zgudui capătul clădirii laboratorului, unde se afla camera creierului.

O pală de vânt trecu pe lângă ea.

Marie rămase nemişcată, privind focul cum creşte.

XI.

La început, mintea îi era goală.

După o vreme începu să-şi dea seama că se adună lume. Undeva, în depărtare, se auzea sunetul unei sirene de pompieri.

Doar o clipă mai târziu.

— Sau cel puţin aşa i se păru – nouă maşini mari intrară urlând pe poartă, una după alta. Oameni în uniformă trecură în fugă pe lângă ea.

De-abia dacă-i văzu.

Avea o viziune.

Cu ochii minţii îi vedea pe Mac şi pe Walter în căsuţele lor; aveau valizele deschise şi-şi împachetau lucrurile.

Viziunea era atât de clară, încât se gândi: Gata, coşmarul s-a terminat şi cei care l-au făcut să fie un coşmar ştiu şi ei că jocul s-a terminat.

Dintr-o dată avu o strângere de inimă pentru Walter.

Fusese şi el o victimă, ca şi ea?

Nu putea fi sigură, dar credea că nu.

Toţi cei implicaţi îşi dăduseră seama, la un nivel oarecare de percepţie, că ea era vulnerabilă.

Puseseră mâna pe ea. O forţaseră fără milă.

Îi scrise, în minte, scrisoarea lui Bob Lindley, concediindu-l ca avocat personal. În timp ce pe buze îi veneau cuvintele brutale pe care avea să le folosească vorbindu-le lui Mac şi Walter, se trezi cu MacKerrie lângă ea.

— Draga mea Marie, spuse el plin de solicitudine, ţi-am adus un sedativ. Ce groaznic trebuie să fie pentru tine.

Marie se smulse violent la auzul vocii lui. Ca un şoc, îi reveniseră în minte cuvintele lui Carl: „Aparenţă de sinucidere…”

Parcă şi vedea anunţul mortuar: Supradoză de somnifere!

Cu voce tare, se răsti la el:

— N-ai decât să-l înghiţi chiar tu, sedativul!

Se feri când acesta încercă să o apuce şi o luă la fugă prin mulţime. Fugind, auzea vocea lui MacKerrie, ascuţită, încordată, disperată:

— Prindeţi-o pe femeia aceea! Are o criză de isterie!

Cineva o prinse şi o ţinu. Ridică privirea şi dădu de ochii lui Walter.

— Marie.

— Spuse el trist – ce-i cu tine?

În ochii lui era o expresie atât de ciudată, că Marie dădu să se ferească.

— Walter.

— Îl imploră ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Walter, nu mă omorî!

Mâna lui se strânse mai tare şi cu cealaltă îi acoperi gura.

— E în ordine, draga mea, e numai un sedativ. Doctore Mac – strigă el – veniţi aici! E într-o stare foarte proastă.

Marie se gândi: Oare nu-şi dă seama? Dacă Mac mă omoară atunci vor fi tot doi inşi care ştiu despre uciderea mea!

Adânc, în forul ei interior, Marie începu să râdă. Se gândea: Carl, Carl, jos pălăria! Chiar că ai reuşit să înţelegi fiinţele umane.

Brusc, îl muşcă pe Walter de mână cât putu de tare. Şi-i dădu brânci din toate puterile.

Era ca şi cum ar fi împins într-un perete. El continua s-o ţină bine.

— Marie – făcu el dojenitor – Marie!

În starea ei de inconştienţă, auzi vocea rătăcită a doctorului MacKerrie întrebând:

— Dar cum aţi ştiut amândoi? Aşa de repede? Fiecare separat? De ce?

De ce devenise necesar să fie distrusă? Prin ce logică o ştiuseră amândoi? Era un tip de înţelegere specific masculilor?

Era groaznic să mori şi să nu ştii de ce.

Cu aceste gânduri alunecă în întuneric.

XII.

Îşi reveni.

Bucurie.

Sunt vie, se gândi. O, Doamne, sunt încă în viaţă.

Marie deschise ochii şi privi faţa blândă a doctorului MacKerrie. Privirea îi alunecă pe lângă el, văzu că se afla în propriul ei dormitor şi că era ziuă. După doar câteva clipe, îl privi pe Mac din nou, acum cu teamă.

— Marie.

— Zise MacKerrie.

— Ţi-a apărut iar expresia aceea îngrozită pe faţă. Liniştiţi-te! N-ai nimic de care să te temi. Walter şi cu

mine te-am acoperit complet.

Ea nu auzi decât prima parte din ceea ce spusese el; din cuvintele lui de pe urmă nu pătrunse la ea decât liniştirea; atât.

Începu să se simtă nu chiar la adăpost, dar mai în siguranţă.

Dintr-o dată întrebă:

— Ce-aţi acoperit?

Se aplecă asemeni unui conspirator şi spuse cu voce înceată:

— Walter şi cu mine am ieşit la auzul exploziei şi cred că amândoi am realizat imediat ce făcuseşi. Ar fi trebuit să-mi dau seama, atunci, după-masă, când m-ai chestionat, că toată treaba asta începe să te depăşească.

Trebuie să fi apărut o expresie înspăimântată pe faţa ei, pentru că el spuse repede:

— Totul e în regulă. Ai să vezi.

Marie fusese pe punctul de a nega existenţa vreunui lucru care să trebuiască acoperit, şi aproape-şi muşcă buzele din pricina efortului de a păstra tăcerea.

Până la urmă, întrebă:

— Cum m-aţi acoperit?

Scoseseră mecanismul de telecomandă şi circuitul de televiziune înainte ca pompierii să ajungă acolo.

— Monitorul din camera lui Carl era practic terminat – povesti Mac. Aşa că l-am aruncat în camera cu vechituri. Când am vorbit cu Carl…

Marie se electriză.

— Carl!

— Gâfâi ea.

— Ai uitat de acoperişul de metal pe care ne-a pus să-l instalăm.

— Zise Mac împăciuitor. A deviat unda de şoc a exploziei. A fost ca şi cum ar fi prevăzut din ce direcţie avea să vină. Oricum, a promis să nu spună nimic.

Marie, stând întinsă acolo, făcu un aforism propriu: „Genul de bărbat care-i oferă iubitei lui un pact de sinucidere în doi, de obicei ocheşte foarte bine când trage spre ea şi foarte prost când trage spre sine”.

Se înfurie. A, le-a promis, da? Dar nu o spuse tare.

În ea se amestecau prea multe sentimente şi incertitudini ca să mai poată vorbi.

Acum era clar că Mac şi Walter credeau că o salvaseră noaptea trecută, împiedicând descoperirea faptului că ea încercase să comită o crimă.

Ceea ce era uimitor era că cei doi făcuseră echipă ca să o salveze. Să fi avut faptul ăsta o semnificaţie specială?

Privi în sus, la Mac.

— Ce ai de gând să faci? Întrebă ea cu voce răguşită.

— De la mine n-ai să mai auzi argumente egoiste.

— Răspunse el. M-ai convins.

Te-am convins că ce?

— Se gândi Marie. Că ce?

Acum, ştiind despre Carl că e viu, se simţea vulnerabilă, dar până la ce punct, încă nu-şi putea da seama. Mac nu dădea nici un semn că ar avea de gând să se retragă.

— Unde-i Walter?

— Şopti ea.

— Aşteaptă afară. Am să-l trimit înăuntru.

Se aplecă şi o sărută pe buze.

— Nu-ţi face griji. Ai să capeţi prăjitura, şi poţi s-o şi mănânci.

Un minut după aceea uşa se deschise şi intră Walter. Se trânti lângă pat şi pe faţa lui apăru un zâmbet uşor.

— Trebuie să-ţi fac o plecăciune, zise el. Asta chiar că ţi-ar fi rezolvat problema, nu?

Marie îl privi cu ostilitate infinită.

— Dar, continuă Walter, după ceea ce mi-a spus în noaptea în care m-a acuzat, aş fi preferat să rămână în starea asta; viu, incapabil să funcţioneze. Aşa că, deşi era periculos

pentru mine chiar şi în starea asta, n-am mai avut de gând să-i mai fac şi altceva.

În ceea ce o privea pe Marie, resentimentul făcea loc neînţelegerii. Nu reuşea să înţeleagă ce vroia el să spună.

— Când mi-am dat seama, zise, că impotenţa mea nu te ţinea la adăpost de alţi bărbaţi, pur şi simplu am aşteptat ocazia şi am dat cu maşina peste el.

Marie simţi cum se strânge sub cearşaf.

— De ce recunoşti asta în faţa mea?

— Suflă ea.

— Acum suntem în aceeaşi barcă.

— Explică Walter. E destul de greu să-ţi imaginezi că unul dintre noi l-ar putea da de gol pe celălalt.

Deci nici el nu avea de gând să se retragă.

— I-ai spus lui Mac?

— Întrebă ea.

— Nu-ţi face griji în privinţa lui. După ceea ce s-a întâmplat aseară, noi doi am ajuns la o înţelegere.

Scutură din cap, uimit.

— Ai fost teribilă cum ai forţat un deznodământ rapid în chestia asta. Ai încredere în femeie… spuse el tolerant.

Marie, care fusese forţată de fiecare dată când făcuse o mişcare, simţi acut inutilitatea cuvintelor.

— Gândeşte-te.

— Continuă Walter.

— Ieri mă aflam în stadiul în care doar mă jucam cu ideea de a face dragoste cu nevasta lui Carl. Îţi aduci aminte?

Marie îşi aminti lupta disperată pe care o câştigase.

— Simţeam că-mi va da o mare satisfacţie.

— Zise Walter.

— După ce Carl mă acuzase aşa cum o făcuse. Dar după aceea m-am gândit, în cursul după-amiezii, şi am hotărât că nu vreau asta. Pe urmă…

Îşi desfăcu braţele, zâmbind larg.

— După cele întâmplate aseară, Mac a insistat să fiu de acord să te împărţim.

Pauză. Marie se făcu mică de tot:

— Mac a fost de acord să faceţi asta?

— Întrebă ea.

Walter o privi cu ochi strălucitori.

— Aşa cum văd eu lucrurile.

— Spuse el încet.

— Tu simţi ceva pentru bărbatul ăsta. Nu ştiu precis ce şi cum, dar ceva este. Îmi închipui că ai putea să intri într-o relaţie cu el.

Marie începea să-şi revină, să-şi recapete rezistenţa. Walter probabil că îi văzu ochii, fiindcă ridică mâna repede:

— Stai!

— Zise el. Mi-am dat seama imediat că Mac era teribil de agitat şi, bineînţeles, că n-ai să fii de acord şi, în afară de asta…

Se opri o clipă, apoi continuă:

— Mă tem că scumpa mea soţie m-a scârbit definitiv de femeile care au legături cu alţi bărbaţi.

Se opri. Expresia i se înăspri.

— Nu-l pot lăsa pe Mac să afle asta. Deci, să ne-nţelegem – tu şi cu mine. Poţi să fii a lui, dar nu care cumva să laşi să-ţi scape, vreodată, că nu ai fost şi a mea. Altfel…

— Ce-ai să faci?

— Întrebă cu voce scăzută.

Privirea lui Walter deveni şi mai dură.

— Voi spune că am fost amantul tău. Voi spune că am plănuit împreună asasinarea lui Carl. Voi jura că tu m-ai târât în toată povestea asta.

Se opri. Făcu un efort să înghită.

— Ai înţeles?

— Întrebă printre dinţii strânşi.

Marie avea aerul că se află la mare distanţă. Pe ochi i se aşternuse o ceaţă, asemănătoare norilor care se interpun între privirea cuiva şi obiectele îndepărtate. Îi era imposibil să rostească ceva, dar îşi amintea unul din aforismele pe care le citise în cartea lui Carl: „Un bărbat are nevoie de

multă energie pentru a-şi aduce în pat o femeie frigidă şi are nevoie de încă şi mai multă energie pentru a o face să rămână acolo. Totuşi, din când în când, o astfel de femeie reuşeşte să ajungă într-o fundătură sentimentală, aşa încât nu mai are nici o alternativă. Mă tot întreb cum aş putea s-o aduc pe Marie într-o asemenea stare, dar nici măcar nu încerc să-mi imaginez de câtă energie aş avea nevoie.”

XIII.

Trecuse o lună.

Se trezi în plină mânie. Marie rămase în pat nemişcată, conştientă că pielea i se inflamase şi că, pe dinăuntru, avea un fel de corp străin şi dur, un amestec de resentimente şi emoţii. Îi înţepeniseră muşchii, se afla într-o stare de tensiune. Avea sentimentul rezistenţei şi, totuşi, se simţea neajutorată. Era cuprinsă de mânia unui prizonier, a unei forţe prinse în cursă şi – ei, da, se gândi ea – a unui sclav.

Un sclav nu trebuie să-şi manifeste furia, nici chiar atunci când ceilalţi îşi bat joc de el.

Marie se îmbrăcă, cu nerăbdare. Pe când se machia, încercă pentru prima dată să-şi destindă muşchii înţepeniţi din jurul gurii.

Se gândi, neliniştită: Trebuie să fiu atentă. Dacă mă urâţesc, nu voi mai prezenta nici o atracţie, iar Mac mă va părăsi. Şi-atunci cine ştie ce se va mai întâmpla?

Gândul ăsta îi venise absolut întâmplător, astfel încât trecură câteva clipe bune până când reuşi să înţeleagă toate implicaţiile situaţiei. Apoi…

— O, Doamne!

Ironia sorţii o obliga să folosească toate trucurile feminine binecunoscute, pentru a menţine situaţia exact aşa cum era: farduri, saloane de cosmetică, masaj.

Da, cursa era absolut perfectă.

După o analiză scurtă şi amară a realităţii, răsfoi cartea de telefon, găsi numărul unui salon de cosmetică din Beverly Hills şi stabili să se ducă acolo în dimineaţa următoare.

Pe urmă, îşi reîncepu cercetarea şi analiza progresului făcut în anumite domenii. Fiecare parte a echipamentului comandat de clienţi prezenta dificultăţi speciale de construcţie.

Walter veni lângă ea. Spuse:

— Va trebui să-l întrebăm pe Carl în legătură cu asta.

Pe când Walter explica dificultăţile în termeni tehnici, Marie îi urmărea cu atenţie expresia feţei. Era atât de calm, atât de obiectiv, părea să accepte atât de uşor întreaga situaţie.

Se gândi, mirată: Oare de ce continuu eu să fiu atât de tulburată de situaţia asta? Nimănui altcuiva nu pare să-i pese.

Îl asculta pe Walter cum expune problema, constata ce nu remarcase el în tot procesul pe care-l descria – de ce câmpul nu putea fi reversibil în condiţii de super-conductibilitate – şi aproba liniştită din cap, spunând:

— O să-l întreb pe Carl.

În zilele acelea, ea nu propunea niciodată soluţii. Asta era o treabă de bărbat.

Bâzâitul surd, al activităţii din laborator, se întrerupse brusc în momentul în care Marie închise, în urma ei, uşa izolată fonic de la camera creierului.

Mac era acolo.

Se întoarse spre ea şi-i spuse vesel:

— Pe-aici totul e grozav. Are cel mai sănătos creier din lume. Oricum, ne va supravieţui tuturor. Vrei să vorbeşti singură cu el?

— Da.

Mac se îndreptă spre uşă, dar se opri în prag:

— Ne vedem diseară?

— Întrebă el.

— Desigur.

Vocea ei era destul de tăioasă. Ce altceva putea face? Pentru ea nu mai exista scăpare.

Se întoarse şi-l privi plecând, dintr-o dată curioasă. El ieşi din cameră, privind înapoi, fiecare mişcare şi fiecare muşchi al trupului său, puternic, de chirurg, părând că exprimă un sentiment de acceptare.

Hotărâse să se întâlnească cu ea lunea, miercurea şi vinerea, în celelalte seri, dispărea devreme şi nu reapărea la amiaza zilei următoare.

Fireşte, Mac era convins că Marie îşi petrece nopţile de marţi, joi, sâmbătă şi duminică cu Walter, dar era interesant că nici măcar o singură dată nu rămăsese prin preajmă, pentru a constata că lucrurile nu se petreceau deloc aşa.

Absenţa lui părea o dovadă permanentă că prezenţa lui Walter continua să fie, pentru Mac, ca un cuţit dureros, înfipt într-un punct vital.

Marie se gândi: Nu am decât o singură satisfacţie în toată afacerea asta: faptul că, într-un fel, el fierbe la foc domol.

În timp ce apăsa pe buton, simţi din nou, bine înrădăcinată, furia aceea intensă, pe care nici un raţionament nu o putea schimba.

Exact la fel ca ieri.

Ca alaltăieri şi ca săptămână trecută.

Se gândi: Sunt la fel de pierdută ca şi Carl.

La fel erau Walter şi Mac.

Toţi se mişcau împreună prin spaţiu, undeva, dincolo de orbita planetei Marte, cel puţin.

Se îndreptau spre marea noapte a universului.

PIERDUT: CINCIZECI DE SORI.

I.

Difuzoarele din stradă se treziră la viaţă. O voce bărbătească răsunătoare spunea:

— Atenţiune, cetăţeni ai planetelor Fifty Suns1. Aici este Star Cluster, nava de război a Pământului. În câteva

momente, preaonorabila Gloria Cecily, lady Laurr, amiral al navei, va face un anunţ.

Maltby, care tocmai se îndrepta către un aeroglisor, se opri când răsună vocea de la radio. Observă că nu era singurul.

Lant era o planetă nouă pentru el. Capitala ei avea un delicios aspect rural în comparaţie cu Cassidor, unde se afla baza principală a flotei spaţiale de pe Fifty Suns. Maltby sosise cu nava sa cu o zi în urmă, la ordinul general, adresat tuturor navelor de război de a se refugia imediat pe cea mai apropiată planetă locuită.

Era un ordin de alarmă, din care răzbătea panica. Din ceea ce auzise la popota ofiţerilor era clar că avea legătură cu nava pământeană al cărei mesaj era transmis acum prin sistemul de alarmă generală.

La radio, glasul bărbătesc sună emoţionat:

— Vă vorbeşte lady Laurr.

Se făcu auzită vocea hotărâtă, vibrantă, a unei tinere femei:

— Locuitori de pe Fifty Suns, ştim că sunteţi acolo. De câţiva ani nava mea, Star Cluster, cartografiază în Marele Nor Magelan. Din întâmplare, am dat peste una din staţiile voastre meteorologice şi l-am făcut prizonier pe cel ce o deservea, înainte de a reuşi să se sinucidă, am aflat de la el că undeva în acest nor cu aproape o sută de milioane de stele, există cincizeci de sisteme solare locuite, cu un total de şaptezeci de planete populate cu fiinţe omeneşti.

Intenţia noastră este să vă localizăm, deşi la prima vedere ar părea imposibil. Într-adevăr, pare dificil să descoperi cincizeci de stele împrăştiate printre alte o sută de milioane, folosind doar mijloace tehnice: am găsit însă o soluţie, doar în parte tehnică. Ascultaţi-mă cu atenţie, locuitori de pe Fifty Suns. Ştim cine sunteţi. Ştim că sunteţi roboţi dellieni şi non-dellieni… Aşa-zis roboţi: nu chiar roboţi, ci humanoizi în carne şi oase. Studiind cărţile noastre de istorie, am aflat despre nebunia de acum cincisprezece mii de ani care v-a înspăimântat, v-a făcut să

părăsiţi galaxia principală şi să vă căutaţi refugiul cât mai departe de civilizaţia omenească.

Cincisprezece mii de ani înseamnă mult. Oamenii s-au schimbat. Incidente neplăcute precum cele trăite de strămoşii voştri nu mai sunt posibile. Vă spun asta pentru a vă alunga teama. Trebuie să vă întoarceţi în colectivitate. Trebuie să vă alăturaţi uniunii galactice, să acceptaţi un minimum de reguli şi să construiţi porturi comerciale interstelare.

Având în vedere motivele speciale pentru care vă ascundeţi, vă acord o săptămână de gândire pentru a ne dezvălui poziţia planetelor voastre. În acest răstimp nu vom întreprinde nimic. După ce se va scurge acest răgaz, pentru fiecare zi siderală ce trece fără a ne contacta, vă vom penaliza.

De un singur lucru puteţi fi siguri. Vă vom găsi. Şi încă foarte repede!

Difuzorul tăcu lăsând parcă timp să fie pătruns înţelesul cuvintelor abia rostite. Lângă Maltby, un bărbat spuse:

— O singură navă! De ce să ne temem? S-o distrugem înainte de a se întoarce în galaxie şi de a raporta prezenţa noastră!

O femeie comentă neliniştită:

— Oare spune adevărul sau ne păcăleşte? Chiar crede că ne poate găsi?

Un al doilea bărbat îi răspunse cu o voce aspră:

— Imposibil. E vechea poveste a acului în carul cu fân, dacă nu chiar mai rău.

Maltby nu mai spuse nimic, dar era înclinat să-i dea dreptate. I se părea că amiralul Laurr de pe nava pământească bâjbâia în cea mai neagră beznă ce a înconjurat vreodată vreo civilizaţie.

Radioul transmise din nou vocea preaonorabilei Gloria Cecily:

— În eventualitatea că nu măsuraţi timpul în stilul nostru, o zi siderală are douăzeci de ore a câte o sută de minute.

Într-un minut sunt o sută de secunde, iar o secundă este timpul în care lumina parcurge exact o sută de mii de mile. Ziua noastră este ceva mai lungă decât în stilul vechi, în care un minut avea şaizeci de secunde, iar viteza luminii era exprimată caraghios, cu o sută optzeci şi şase de mii trei sute de mile pe secundă. Calculaţi-vă bine timpul, în consecinţă. Peste o săptămână voi face din nou un apel.

Urmă o pauză, apoi vocea unui bărbat. Nu era cel care o prezentase pe lady Laurr.

— Cetăţeni de pe Fifty Suns, acesta a fost un mesaj înregistrat. A fost recepţionat în urmă cu o oră şi retransmis conform deciziei consiliului de conducere de pe Fifty Suns, în concordanţă cu dorinţa noastră de a menţine populaţia la curent cu evoluţia situaţiei. Este cel mai mare pericol care ne-a ameninţat vreodată. Continuaţi-vă activităţile zilnice în mod normal şi fiţi siguri că vom face tot ce ne stă în putinţă. Pe măsură ce vom mai avea informaţii, vă vom anunţa. Atât deocamdată.

Maltby urcă în aeroglisorul ce se oprise în dreptul său. Se aşeză pe un scaun. O femeie luă loc lângă el. Imediat, avu o foarte uşoară senzaţie de şoc cerebral. Ochii i se măriră puţin, de uimire, dar nu făcu nici un alt gest care să trădeze că ar fi simţit tatonarea făcută de gândul spioanei.

Femeia spuse după o vreme:

— Ai ascultat anunţul?

— Şeful părea foarte hotărât.

— Ai remarcat că locuitorii de pe Fifty Suns au fost împărţiţi în roboţi dellieni şi non-dellieni? Nu-l miră faptul că sesizase şi ea acelaşi lucru. Oamenii de pe Pământ nu ştiau de existenţa unui al treilea grup în acest sistem, dellhibrizii. Multe mii de ani după migraţie, căsătoriile dintre un dellian şi un non-dellian nu produseseră urmaşi. Într-un târziu, prin ceea ce se numea un sistem de presurizare la rece, copiii au devenit un vis realizabil. Rezultatul a fost aşa-numitul dellhibrid, un om cu două creiere, având forţa fizică a dellianului şi capacitatea

creativă a non-dellianului. Cele două creiere, perfect coordonate, puteau domina pe oricine poseda un singur creier.

Maltby era un dellhibrid. La fel şi femeia de lângă el: o recunoscuse după felul cum îi stimulase creierul pentru o clipă. Diferenţa dintre ei era că el avea permisiunea legală de a se afla pe Lant sau pe orice altă planetă din Fifty Suns, ea nu. Dacă ar fi fost prinsă, putea fi trimisă la închisoare sau chiar condamnată la moarte.

— Te-am căutat, îi spuse ea, încercăm de mai bine de o oră să te contactăm, de când statul nostru major a recepţionat mesajul. Ce crezi că trebuie să facem?

Maltby ezită. Îi era greu să-şi accepte rolul de lider ereditar al dellhibrizilor, el care mai era şi căpitan în flotila spaţială din Fifty Suns… În urmă cu douăzeci de ani, dellhibrizii încercaseră să preia conducerea absolută în Fifty Suns. Tentativa eşuase dezastruos şi, ca urmare, fuseseră declaraţi în afara legii. Maltby, pe vremea aceea un copil, fusese capturat de o patrulă dellianã. Fusese crescut la unitate. Era un experiment. În general, se recunoştea că problema dellhibrizilor trebuia rezolvată. Se depusese un efort susţinut pentru a-l învăţa ce înseamnă loialitatea faţă de Fifty Suns ca entitate unică; şi într-o considerabilă măsură reuşiseră. Singurul lucru pe care nu-l cunoşteau profesorii era că-l aveau în puterea lor pe însuşi conducătorul de drept al dellhibrizilor.

În mintea lui Maltby se născuse un conflict pe care nu-l rezolvase încă. Spuse încet:

— În clipa de faţă, senzaţia mea este că ar trebui să ne alăturăm necondiţionat celorlalţi. Să tratăm deschis cu Fifty Sunsienii şi non-dellienii. În definitiv, locuim şi noi pe Fifty Suns.

— S-a şi discutat posibilitatea, spuse femeia, de a căpăta nişte avantaje prin dezvăluirea coordonatelor uneia dintre planete.

În pofida antrenamentului său ambivalent, Maltby fu şocat pe moment. Înţelegea totuşi ce voia să spună femeia. Gândi cu amărăciune:

Se pare că, temperamental, nu sunt potrivit pentru intrigi… Se calmă, deveni mai îngândurat şi, în acelaşi timp, mai pregătit să discute situaţia în mod preventiv.

— Dacă Pământul localizează această civilizaţie şi-i recunoaşte guvernul actual, înseamnă că nu vom putea schimba nimic. Orice plan am avea pentru a înclina balanţa în favoarea noastră…

Femeia, o blondă subţirică, zâmbi aspru, o lumină sălbatică îi străluci în ochii albaştri:

— Dacă i-am preda, spuse ea, am putea pune condiţia ca pe viitor să căpătăm statut de egalitate. În fond, asta-i tot ce dorim.

— Oare?

Maltby ştia mai bine, şi nu era încântat.

— Din câte-mi amintesc, războiul pe care l-am dus avea alte ţeluri.

— Ei bine… Cine are cele mai multe drepturi la poziţii înalte? Spuse sfidător femeia. Psihologic, le suntem superiori atât dellienilor cât şi non-dellienilor. Din câte ştiu, suntem singura superrasă din galaxie.

Înflăcărată, conchise:

— Şi mai există încă o mare şansă: aceşti pământeni nu au auzit de dellhibrizi. Dacă ne-am folosi de avantajul surprizei… Dacă am putea duce cât mai mulţi oameni de-ai noştri la bordul acelei nave… Am putea captura noi arme, decisive. Înţelegi?

Maltby înţelegea multe, inclusiv că în acest plan erau amestecate o mulţime de lucruri râvnite.

— Draga mea, spuse el, suntem un grup mic. Revolta noastră împotriva guvernului a dat greş cu toată surpriza iniţială. În timp, s-ar putea să ajungem să realizăm toate aceste lucruri. Ideile noastre sunt mult mai surprinzătoare decât numărul nostru.

— Hunston consideră că trebuie să acţionezi în momentele de criză.

— Hunston! Exclamă Maltby fără să vrea.

Alături de strălucitorul şi revendicativul Hunston, Maltby se simţea neinteresant. Avea nepopulara sarcină de a ţine în frâu patimile sălbatice ale tinerilor nedisciplinaţi. Susţinut de cei apropiaţi, în mare parte bătrâni, foşti prieteni ai răposatului său părinte, pleda pentru prudenţă. Se dovedise o sarcină ingrată. Hunston era comandant adjunct al organizaţiei. Programul său de acţiune imediată făcea apel la cei mai tineri, care ştiau doar din auzite de dezastrul generaţiei anterioare. Atitudinea lor era: „Conducătorii au făcut greşeli atunci. Noi nu vom mai greşi.”

Maltby nu avea nici o chemare de a domina asupra poporului din Fifty Suns. Ani în şir îşi pusese întrebarea: „Cum să canalizez ambiţiile dellhibrizilor pe căi mai puţin belicoase?” Nu găsise însă răspuns până în acel moment. Rar, dar ferm, rosti:

— Când o colectivitate este ameninţată, trebuie strânse rândurile. Fie că ne place sau nu, ne aflăm în Fifty Suns. S-ar putea să fie tentant să trădăm această civilizaţie a Pământului, dar nu putem hotărî noi, acum, la o oră de la apariţia unui prilej favorabil. Anunţă Oraşele ascunse că cer trei zile de dezbateri şi discuţii critice. În a patra vom organiza un plebiscit, care va da răspunsul: trădăm sau nu trădăm. Asta-i tot.

Cu coada ochiului văzu că femeia nu era mulţumită. Faţa i se posomorâse subit, în atitudinea sa se putea desluşi o furie înăbuşită.

— Dragul meu, spuse ea drăgăstos, eşti sigur că nu te vei împotrivi deciziei majorităţii?

Din schimbarea expresiei, Maltby trase concluzia că se declanşase în ea vechiul conflict democratic. Acesta era marele lui atu asupra poporului: consiliul dellhibrizilor, al cărui şef era, apela direct la comunitate pentru toate

hotărârile importante. Timpul demonstrase că referendumurile scot la iveală instinctele de conservare ale unui popor. Indivizi care propovăduiseră furioşi, luni în şir, soluţia decisivă, dură, deveneau precauţi când erau confruntaţi cu balotajul plebiscitului. Multe furtuni politice periculoase se stinseseră în cutia de vot.

— În patru zile, rosti încet femeia, o altă grupare ar putea lua decizia să trădeze, iar noi vom fi pierdut avantajul. Hunston consideră că guvernul trebuie să acţioneze fără întârziere într-un moment de criză. Mai târziu, acesta îi va putea întreba pe oameni dacă acţiunea i-a fost corectă.

Pentru asta, cel puţin, Maltby avea răspunsul pregătit:

— Soarta unei întregi civilizaţii este în joc. Poate oare un singur om, sau o grupare mică, să rişte viaţa câtorva sute de mii de oameni mai întâi, şi apoi a tuturor celor şaisprezece miliarde de locuitori din Fifty Suns? Nu cred. Acum trebuie să cobor. Noroc.

Se ridică şi sări din aeroglisor. Nu se uită înapoi. Se îndreptă spre bariera de oţel, în spatele căreia se afla una din cele câteva baze, de dimensiuni reduse, pe care Flota Spaţială le avea pe planeta Lant.

Paznicul îi examină scrisorile de acreditare încruntat şi apoi i se adresă pe un ton oficial:

— Căpitane, am ordin să vă escortez în clădirea Capitoliului, unde autorităţile locale se află în conferinţă cu comandanţii militari. Veniţi de bună voie?

— Desigur, spuse Maltby, aparent fără nici o ezitare.

Un minut mai târziu se afla într-un vehicul militar ce zbura înapoi către oraş.

Situaţia nu devenise încă fără scăpare, gândi el. Oricând ar fi putut să-şi concentreze cele două creiere, astfel încât să-i anihileze întâi pe paznic şi apoi pe pilot.

Se hotărî să nu acţioneze încă. O conferinţă a guvernului local nu însemna neapărat un pericol iminent pentru căpitanul Peter Maltby. De fapt, se aştepta chiar să mai afle ceva.

Naveta ateriză într-o curte, între două clădiri acoperite cu iederă. Maltby, condus întâi printr-o uşă într-un coridor vast, puternic luminat, fu introdus într-o sală unde se aflau aproximativ douăzeci de oameni în jurul unei mese de conferinţe. Evident, sosirea sa fusese anunţată, căci nimeni nu vorbea când păşi înăuntru. Aruncă o privire scurtă şirului de feţe ce se întorseseră spre el. Cunoştea personal două dintre personajele prezente. Dădură din cap salutându-l. Confirmă că-i recunoscuse şi el, înclinând capul în direcţia fiecăruia.

Pe ceilalţi, inclusiv patru bărbaţi în uniformă, nu-i întâlnise direct. Recunoscu figurile câtorva conducători guvernamentali şi ale câtorva ofiţeri. Era uşor de deosebit dellienii de non-dellieni. Cei dintâi, erau rafinaţi, frumoşi, puternici. Ceilalţi se deosebeau mult de ei. În picioare în capul mesei, cu faţa către uşă, stătea un bondoc non-dellian. Maltby îl recunoscu, din fotografiile din presă, pe Andrew Craig, un ministru de pe această planetă.

— Domnilor, începu Craig, să nu-l luăm pe căpitanul Maltby pe ocolite.

Apoi, adresându-se direct lui Maltby:

— Căpitane, tocmai discutam despre ameninţarea aşa-numitei nave de război pământene. Comandanta ei a făcut cu puţin timp în urmă un anunţ pe care probabil l-ai auzit.

Maltby înclină capul:

— L-am auzit.

— Bun. Iată care este situaţia. S-a stabilit că nu vom deconspira nimic acestui intrus, cu toate ofertele făcute. Au fost câţiva care au comentat că, dacă Pământul a ajuns la Marele Nor Magelan, descoperirea noastră este inevitabilă mai devreme sau mai târziu. Până atunci mai pot trece câteva sute de mii de ani. În următorul deceniu vom trimite expediţii în galaxia principală, să vedem exact cum stau lucrurile, apoi vom putea lua hotărârea definitivă în privinţa stabilirii contactului. Înţelegeţi deci că urmărirea va fi de lungă durată.

Se opri, uitându-se întrebător către Maltby. Era o doză de nelinişte în privirea lui. Maltby spuse pe un ton neutru:

— Neîndoielnic, este de lungă durată.

Un oftat de uşurare traversă adunarea.

— Totuşi, continuă Maltby, puteţi fi siguri că localizarea noastră nu va fi dezvăluită navei pământene de vreun grup, sau de o planetă? Multe popoare, multe planete au interese personale.

— Suntem foarte conştienţi de acest lucru, spuse bondocul. De aceea te-am şi invitat la această întrunire.

Maltby nu era convins că fusese chiar o invitaţie, dar nu comentă.

Vorbitorul continuă:

— Am primit mesaje de la toate guvernele de pe Fifty Suns. Toţi sunt de acord că trebuie să rămânem ascunşi. Dar tot la fel de convinşi sunt că dacă nu realizăm o înţelegere cu dellhibrizii, pentru a nu se folosi de acest prilej, alianţa noastră este zadarnică.

Maltby ghicise în câteva minute unde voia bondocul să ajungă. Înţelesese criza în care se aflau relaţiile dellhibrizilor cu restul populaţiei de pe Fifty Suns. Înţelesese că şi el trecea printr-un moment de criză.

— Domnilor, spuse, am impresia că mi se cere să intru în legătură cu ceilalţi dellhibrizi. Ca ofiţer în armata civilizaţiei Fifty Suns, orice contact mă va pune într-o situaţie foarte dificilă.

Viceamiralul Dreehan, comandant al navei de război Atmion, unde Maltby era asistent navigator şi meteorolog şef, i se adresă:

— Căpitane, poţi accepta de bunăvoie orice propunere ţi se va face aici. Nu te teme, înţelegem perfect situaţia anormală în care te afli.

— Aş prefera să se consemneze cele ce se vor discuta în continuare, ripostă Maltby.

Craig făcu semn stenografilor:

— Notaţi, vă rog!

— Vă ascult, spuse Maltby.

— După cum ai bănuit, continuă Craig, am dori să transmiţi propunerile noastre…

Se opri o clipă încruntându-se, vizibil încurcat că trebuia să folosească un termen care conferea o aură de legitimitate grupului de proscrişi…

— Consiliului de conducere al dellhibrizilor. Suntem încredinţaţi că-ţi va sta în putinţă să realizezi acest contact.

— În urmă cu câţiva ani, răspunse Maltby, l-am informat pe superiorul meu că am fost abordat de către emisarii dellhibrizilor şi că pe fiecare planetă de pe Fifty Suns există în permanenţă posibilităţi de stabilire a legăturii. S-a convenit atunci să nu arătăm că am avea cunoştinţă despre existenţa acestor agenţii, pentru că activitatea lor ar intra într-o şi mai strictă conspirativitate; deci nu mi-ar mai indica unde se află.

De fapt, hotărârea ca Maltby să informeze autorităţile despre existenţa acestor agenţii fusese luată printr-un plebiscit al dellhibrizilor. Simţise că un astfel de contact era suspectat şi prin urmare ar fi putut fi chiar acceptat. Consiliul dellhibrizilor considerase că Fifty Suns nu va lovi în aceste agenţii decât în situaţii extreme. Presupunerea se dovedise întemeiată. Dar acum se aflau într-o situaţie extremă.

— Sincer vorbind, spuse bondocul, suntem convinşi că dellhibrizii văd în situaţia nou-creată o ocazie perfectă să-şi întărească poziţiile de pe care poartă tratativele.

Se gândea la şantaj politic, dar faptul că nu se exprimase întocmai spunea multe.

— Sunt împuternicit, continuă Craig, să le ofer drepturi cetăţeneşti limitate, accesul pe câteva planete, eventual dreptul de a locui în oraşe. Urmează ca întreaga problemă să fie rediscutată la fiecare zece ani, cu perspective ca de fiecare dată, în funcţie de comportamentul anterior, să li se acorde alte privilegii.

Făcu o pauză. Maltby constată că-l priveau toţi cu un soi de nerăbdare tensionată. Un politician dellian rupse tăcerea:

— Ce părere ai?

Maltby oftă. Înainte de sosirea navei pământene, propunerea ar fi fost minunată. Se repeta vechea poveste a concesiilor făcute sub presiune, în momentul în care cei care le fac nu mai pot controla situaţia. Le spuse toate acestea, fără agresivitate, sincer şi la obiect. În timp ce le vorbea îşi controla cuvintele şi i se părea că sună logic şi cinstit. Cunoscând ambiţiile unor grupuri de dellhibrizi, considera că orice concesii suplimentare ar fi tot atât de periculoase pentru ei, cât şi pentru vecinii lor împăciuitori. Având în vedere trecutul, trebuiau menţinute câteva restricţii şi se impunea o perioadă de verificare. Astfel, tendinţa lui era să accepte propunerea, recunoscând în acelaşi timp că în condiţiile date i-ar fi greu s-o transmită. După ce-şi expuse calm punctul de vedere, încheie:

— Vom trăi şi vom vedea.

Se lăsă un scurt moment de linişte, apoi un non-dellian cu figură aspră spuse sever.

— Am sentimentul că pierdem vremea ca nişte fricoşi. Deşi pe Fifty Suns pacea domneşte de multă vreme, avem mai mult de o sută de nave de luptă în stare de funcţionare, fără a ţine cont de mulţimea de aparate de zbor mai mici. Acolo în spaţiu nu-i decât o navă pământeană. Eu vă propun să trimitem flotila să o distrugă. Astfel, vom elimina orice fiinţă omenească ce ştie de existenta noastră. Zece mii de ani se vor scurge până ne vor descoperi din nou, accidental.

Viceamiralul Dreehan luă cuvântul:

— Am mai discutat acest aspect. Motivul pentru care nu e indicat să procedăm astfel este foarte simplu: e posibil ca pământenii să dispună de arme noi cu care ne pot înfrânge. Nu ne vom permite riscul.

— Nu mă interesează ce arme poate avea o navă solitară, zise celălalt, categoric. Dacă armata îşi face datoria, toate

problemele noastre vor fi rezolvate printr-o mică acţiune decisivă.

Craig răspunse tăios:

— Aceasta va fi soluţia de ultimă instanţă. Se întoarse către Maltby:

— Poţi spune dellhibrizilor că, dacă refuză oferta noastră, avem o imensă flotă de război pentru a o folosi împotriva intrusului. Cu alte cuvinte, dacă vor alege calea trădării, s-ar putea să nu câştige nimic. Te poţi retrage, căpitane.

II.

La bordul navei pământene de război Star Cluster, amiralul stătea la biroul său aflat pe puntea principală, cu privirea pierdută în întunericul spaţiului, şi evalua situaţia. În faţă, se afla un ecran multiplan. În spatele lui bezna era ruptă ici colo de strălucirea stelelor. Magnitudinea ecranului era zero, astfel încât erau vizibile doar câteva stele, cu pete rare de lumină ce indicau intensitatea spectrală a fiecăreia. Cel mai mare, dar şi cel mai voalat nor de ceaţă argintie, se afla în stânga navei: galaxia principală, în care Pământul era o planetă anonimă, aparţinând unui sistem solar anonim, un grăunte de nisip în deşertul cosmic.

Femeia îi dădea rareori atenţie. Pe parcursul atâtor ani, modificarea fantasticului decor devenise parte din viaţa ei. Vedea şi ignora în acelaşi timp. Pe ecranul din faţa sa apăru un bărbat căruia i se adresă fără preambul:

— Am fost informată, căpitane, că oamenii au început să murmure din cauza deciziei noastre de a rămâne pe Marele Nor Magelan, în căutarea civilizaţiei Fifty Suns.

Căpitanul ezită un moment, apoi răspunse cu precauţie:

— Excelenţă, am auzit că hotărârea voastră de a face această cercetare nu întruneşte aprobarea unanimă.

Modificarea frazei, din „decizia noastră” în „hotărârea voastră”, nu-i scăpă femeii.

Căpitanul continuă:

— Bineînţeles, nu pot vorbi în numele întregului echipaj, sunt treizeci de mii de oameni la bord.

— Bineînţeles, spuse ea.

Tonul ei trăda o ironie ascunsă. Ofiţerul păru că nu sesizează:

— Mi se pare, excelenţă, că balotajul ar fi o soluţie în această problemă.

— Prostii. Toţi ar vota să plece acasă. După zece ani în spaţiu, au devenit nişte cârpe. Au minte puţină şi nici un scop, căpitane…

Vocea îi era în continuare molcomă, dar în privire îi străluceau pumnale:

— Simt în tonul şi comportamentul tău un fel de aprobare emotivă faţă de… acest copilăresc instinct de grup. Ţine minte, cea mai veche lege a spaţiului spune că trebuie să ai chemarea de a merge mereu înainte. Ofiţerii sunt selecţionaţi cu o grijă deosebită tocmai pentru a nu cădea în dorinţa asta oarbă de-a se întoarce acasă. S-a constatat că cei ce se năpustesc înnebuniţi către planeta lor, către căminul lor, încearcă o satisfacţie de moment şi apoi, fără preget, se alătură altei misiuni de lungă durată. Suntem mult prea departe de galaxia noastră pentru a ne lăsa pradă unei infantile lipse de disciplină.

Ofiţerul răspunse liniştit:

— Sunt obişnuit cu astfel de argumente.

— Mă bucur să aud asta, spuse acru amiralul Laurr, şi întrerupse legătura.

Chemă cabina de navigaţie; răspunse un ofiţer tânăr, căruia îi ordonă:

— Vreau un plan de zbor cu un set de orbite, cu ajutorul cărora să traversăm Marele Nor Magelan în cel mai scurt timp. Vreau să trecem la o distanţă de cel puţin cinci sute de ani lumină de fiecare stea din sistem.

Figura tânărului păli puţin:

— Excelenţă, murmură el, este cel mai uluitor ordin pe care l-am primit vreodată. Acest nor stelar are şase mii de ani lumină în diametru. Cu ce viteză intenţionaţi să ne deplasăm, necunoscând localizările furtunilor de aici?

Reacţia ofiţerului o descumpăni. Pe moment simţi îndoiala. Realiză imensitatea spaţiului pe care intenţiona să-l străbată.

Îndoiala trecu. Se îndârji.

— Cred, spuse ea, că densitatea zonelor de turbulenţă ne-ar permite înaintarea cu un an-lumină într-o jumătate de oră.

Cu asprime, termină ordinul:

— Spune-i şefului tău să mă caute când vor fi pregătite traiectoriile.

— Prea bine, excelenţă, spuse tânărul. Vocea-i devenise inflexibilă.

Lady Gloria întrerupse legătura, se lăsă pe spate şi manevră un comutator care transformă ecranul din faţa sa într-o suprafaţă reflectorizantă. Îşi fixă privirea asupra propriei imagini. Vedea o figură subţire, aspră, frumoasă, ce aparţinea unei femei de treizeci de ani. Imaginea îi zâmbea uşor ironică, indicând satisfacţia primilor paşi făcuţi. Vestea se va răspândi; oamenii vor înţelege în sfârşit la ce se gândea. La început vor fi disperaţi, apoi se vor resemna. Nu simţea nici un regret. Procedase astfel, convinsă fiind că Fifty Suns nu va consimţi să deconspire nici măcar o singură planetă.

Prânzi singură pe punte, copleşită de emoţie. Bătălia pentru controlul navei era iminentă; ştia că trebuie să fie pregătită pentru orice eventualitate. Între timp fu chemată de trei ori dar nu răspunse până nu-şi termină masa. Îşi activase semnalul automat la „ocupat”, ceea ce însemna „sunt aici, dar nu vreau să fiu deranjată decât pentru probleme foarte urgente”. Fiecare apel încetase după câteva secunde.

După-masă, se întinse o clipă; simţea nevoia să doarmă şi să se concentreze. Se ridică brusc şi se îndreptă către transmiţătorul de materie. Îl reglă… şi păşi în laboratorul psihologic, aflat la jumătate de milă depărtare de cartierul ei general.

Locotenentul Neslor ieşi dintr-o încăpere alăturată şi o întâmpină cu căldură. Lady Gloria îi prezentă în linii mari situaţia.

Responsabila compartimentului psihologic dădu uşor din cap.

— Bănuiam că vei veni să mă vezi, spuse ea. Dacă ai răbdare, îmi plasez pacientul asistent şi apoi putem sta de vorbă.

Când reveni în cameră, amiralul o întrebă curioasă:

— Câţi pacienţi ai aici?

Femeia mai vârstnică o studie gânditoare.

— Oamenii mei efectuează aproape opt sute de ore de terapie săptămânal.

— Pentru posibilităţile voastre, e enorm.

Şefa laboratorului fu de acord.

— Era vorba, de câţiva ani, să ne extindem.

Lady Gloria ridică din umeri. Era gata să abandoneze subiectul când o izbi un alt gând.

— Care-i problema? Dorul de casă?

— Da, i se poate spune şi aşa. Noi avem câteva denumiri tehnice.

Se întrerupse, după care continuă:

— Ei hai, nu fi aşa aspră. E greu pentru oamenii ăştia a căror muncă este doar rutină. Oricât de mare ar fi nava, cu fiecare an ce trece posibilităţile de a mulţumi individul scad.

Preaonorabila Gloria Cecily deschise gura ca să spună că şi munca ei era tot rutină. Îşi dădu însă seama că remarca, deşi binevoitoare, ar fi sunat fals. Dădu totuşi din cap nerăbdătoare:

— Nu înţeleg. Avem la bord tot ce ne trebuie. Femei şi bărbaţi în număr egal, activităţi multiple, mâncare din belşug şi mai multe distracţii decât şi-ar dori cineva într-o viaţă de om. Te poţi plimba pe sub copaci în floare, pe malul râurilor ce curg cu adevărat. Te poţi căsători şi poţi divorţa, deşi bineînţeles nu poţi avea copii. Avem băieţi veseli la bord, fete de distracţie. Fiecare are propria cameră.

Fiecare ştie că acasă-i creşte contul şi se poate retrage la sfârşitul fiecărei călătorii.

Se încruntă.

— Iar acum, descoperirea acestei civilizaţii de pe Fifty Suns ar trebui să-i stimuleze.

Cealaltă zâmbi:

— Gloria, draga mea, nu gândeşti corect. O fi interesant pentru tine sau pentru mine, datorită poziţiilor speciale pe care le deţinem. Eu cel puţin încerc să prevăd cum gândesc şi acţionează aceşti oameni. Am studiat istoria acestor aşa-zişi roboţi dellieni şi non-dellieni. E o întreagă lume nouă de descoperit aici, de cercetat, pentru mine, dar nu şi pentru tipul care-mi găteşte mâncarea.

Fizionomia amiralului exprimă din nou hotărâre.

— Se pare că nu va avea încotro. Va trebui să îndure. Şi acum să trecem la treabă. Avem două probleme: menţinerea controlului navei şi descoperirea civilizaţiei Fifty Suns. Cred că aceasta este ordinea priorităţilor.

Discuţia se prelungi mult timp în programul principal de somn (discutară până spre miezul nopţii deşi, evident, în spaţiu nu se putea spune că există noapte). Într-un târziu, lady Laurr se întoarse pe puntea principală şi trecu în apartamentul său, convinsă că ambele probleme erau, după cum bănuise, de natură predominant psihologică.

Săptămâna de îngăduinţă se scurse fără evenimente deosebite. Exact la ora fixată, Amiralul convocă un consiliu la care luară parte toţi căpitanii de divizie ai giganticei nave. Lansă atacul de la primele cuvinte, intuind tensiunea ce-i stăpânea pe oamenii din echipaj şi pe ofiţeri în egală măsură:

— După cum văd, doamnelor şi domnilor, suntem nevoiţi să rămânem aici până vom descoperi această civilizaţie, chiar de-ar fi să dureze încă zece ani.

Căpitanii se uitară lung unii la alţii, foindu-se neliniştiţi pe scaune. Erau treizeci de căpitani, din care majoritatea bărbaţi.

Preaonorabila Gloria Cecily continuă:

— Deci, ţinând cont de acest lucru şi acceptând că se impune o strategie pe termen lung, are cineva în vedere un plan de bătaie?

Căpitanul Wayless, şeful echipajului de comandă a zborului, spuse:

— Personal, mă opun ideii de a continua căutările.

Ochii comandantei se îngustară. Ghici din expresiile celorlalţi că Wayless se făcuse purtătorul de cuvânt al unei opinii mult mai hotărâte decât bănuise ea. Vorbi la fel de liniştită ca şi el:

— Căpitane, există proceduri de preluare a comenzii din mâna comandantului navei. De ce n-am urma aceste căi?

Căpitanul Wayless păli:

— Prea bine, excelenţă. Invoc articolul 492 din regulament.

Deşi se aşteptase, promptitudinea cu care fusese acceptată provocarea o şocă. Cunoştea articolul cu pricina, de vreme ce constituia o limitare a puterilor sale. Nimeni n-ar fi putut avea cunoştinţă în amănunţime de toate regulile ce guvernau activitatea personalului. Le studiase pe cele care se refereau la funcţia sa. Când era vorba de drepturile individului, fiecare era avocat în spaţiu. Chiar şi ea…

Acum îl asculta lividă pe căpitanul Wayless citind clauza cu voce puternică:

— Limitări… circumstanţe justificate… majoritate… două treimi… scopul iniţial al călătoriei…

Era scris într-adevăr totul acolo, îşi amintea… folosit pentru prima dată împotriva ei. Nava Star Cluster fusese trimisă într-o expediţie de cartografiere. Misiunea fusese îndeplinită. Insistând în schimbarea ţintei, intrase sub incidenţa regulamentului. Aşteptă până ce Wayless lăsă cartea jos, apoi spuse cu voce scăzută:

— Cum votăm?

Erau douăzeci şi unu împotrivă şi cinci pentru. Patru ofiţeri se abţinuseră de la vot. Căpitanul Dorothy

Sturdevant, care conducea departamentul feminin, spuse:

— Gloria, trebuia să se întâmple aşa. Suntem plecaţi de multă vreme. Lasă pe altcineva să găsească această civilizaţie.

Amiralul Laurr, lovea, nervos, încet, cu creionul în masa lungă şi lucioasă. Când vorbi, vocea-i era stăpânită:

— Articolul 492 îmi dă dreptul să acţionez, după cum cred de cuviinţă, pe o perioadă ce variază între cinci şi zece la sută din durata totală a călătoriei în curs, cu condiţia să nu depăşească şase luni. Prin urmare, hotărăsc să rămânem încă şase luni în Marele Nor Magelan. Şi acum, să discutăm căile şi mijloacele prin care putem localiza o planetă de pe Fifty Suns. Iată ce plan am…

Calmă, începu să prezinte.

III.

Maltby citea în cabina sa de pe Atmion, nava de război din flota Fifty Suns, când se dădu alarma:

— Personalul la posturi!

Lipsea urletul sirenei, deci nu era alarmă de luptă. Lăsă cartea jos, îşi puse jacheta şi se îndreptă către cabina de navigaţie. Câţiva ofiţeri, inclusiv cel de la navigaţie, erau deja pregătiţi când sosi el. Dădură scurt din cap, conform uzanţei. Maltby se aşează la pupitrul său şi extrase din buzunar instrumentul de lucru: un fel de echer cu antenă radio, conectat la cel mai apropiat creier artificial, în acest caz cel al navei.

Tocmai îşi pregătea creioanele şi hârtia, când nava începu să se mişte. Simultan fâşâi un difuzor. Vocea inconfundabilă a ofiţerului comandant, viceamiralul Dreehan, se făcu auzită:

— Acest mesaj se adresează numai ofiţerilor. După cum ştiţi, acum o săptămână am fost contactaţi de Star Cluster, nava de război a Pământului… Ni s-a dat un ultimatum al cărui termen a expirat cu cinci ore în urmă. Până în prezent câteva guverne au comunicat că nu au fost recepţionate alte mesaje. În realitate, acum trei ore a fost primit un al

doilea ultimatum, care conţine o surprinzătoare ameninţare. Considerăm că nu este cazul să alarmăm populaţia anunţând natura pericolului. Oficial, acest al doilea mesaj nu a fost recepţionat. Dar pentru informarea voastră personală, iată acest al doilea ultimatum. Urmă o pauză şi apoi o voce bărbătească, adâncă, vibrantă şi fermă spuse:

— Excelenţa sa, preaonorabila Gloria Cecily lady Laurr, amiral al navei Star Cluster, va transmite cel de-al doilea mesaj pentru populaţia de pe Fifty Suns.

Urmă o pauză. În continuare, în loc de vocea căpitanului Laurr, se făcu din nou auzită vocea viceamiralului Dreehan.

— Mi s-a spus să vă atrag atenţia asupra acestei impunătoare liste de titluri. Se pare că o femeie de obârşie aleasă comandă nava inamicului. Faptul că o femeie poate fi comandant pare foarte democratic, sugerând egalitate între sexe. Dar cum şi-a câştigat postul? Prin rang? În plus, însăşi existenţa rangurilor este o indicaţie a sistemului de guvernare existent în galaxia principală.

Maltby nu putea fi de acord cu această observaţie. Titlurile erau simple cuvinte de convenienţă. În Fifty Suns existaseră perioade de totalitarism, când liderii se autointitulau „slujbaşi”. Existaseră „preşedinţi” ale căror capricii puteau aduce moartea indivizilor, „secretari” care controlau în mod absolut guvernul; toţi, persoane foarte periculoase ale căror ranguri, democratice cu numele, acopereau o realitate criminală. Mai mult chiar, atracţia pentru simbolul verbal al realizării pe scară socială răzbătea din întreg efortul omenesc, în orice sistem politic. Chiar şi acum când vorbea, „amiralul” Dreehan îşi exercita rangul. „Căpitanului” Maltby i se oferise un privilegiu special pentru rangul şi poziţia sa, acela de a fi lăsat să asculte înregistrarea.

„Conducătorul” unei afaceri, „posesorul” unei proprietăţi, „expertul” superinstruit – fiecare în felul său reprezenta un titlu. Acesta oferea posesorului un sentiment de satisfacţie

similar celui obţinut prin rangul social. Locuitorii celor cincizeci de sori dispreţuiau dictatorii pomeniţi în istorie. Această atitudine, fără discernământ, era la fel de copilărească şi condamnabilă ca şi extrema sa, cultul conducătorului. În situaţia disperată în care se aflau, dellhibrizii şi-au desemnat fără prea mult entuziasm un conducător ereditar, pentru a evita veninoasa rivalitate dintre cei mai ambiţioşi. Planul lor se lovise însă de un obstacol periculos, prin capturarea moştenitorului. Au fost obligaţi să reconfirme statutul acestuia pentru a pune capăt luptelor pentru putere care se dezlănţuiseră între timp. Maltby se gândea cu tristeţe că, probabil, nici un alt om nu s-a simţit mai puţin lider ereditar decât el. Deşi copleşit de povara rangului, înţelegea totuşi necesitatea acestui rol. Înţelegea şi cât de mare era sarcina ce-i revenea, de a acţiona decisiv în momentele de criză. Şirul gândurilor îi fu întrerupt de „excelenţa” sa care-şi reluă mesajul. Amiralul, preaonorabila Gloria Cecily spunea:

— Noi, reprezentanţii civilizaţiei Pământului luăm act cu regret de atitudinea recalcitrantă a guvernelor de pe Fifty Suns. Avem ferma convingere că populaţia a fost indusă în eroare. Autoritatea pământeană va oferi avantaje atât indivizilor cât şi colectivităţilor de pe Marele Nor Magelan. Pământul are multe de oferit. Pământul garantează prin lege drepturile de bază ale individului; în acelaşi timp garantează drepturile de bază ale grupurilor şi prosperitatea economică; solicită alegerea guvernanţilor prin vot secret.

Lady Gloria continuă:

— Pământul nu permite existenţa separată a unui stat suveran nicăieri în univers. O astfel de putere militară independentă ar putea lovi în centrul galaxiei stăpânite de om, ar putea bombarda planetele mai dens populate. S-a mai întâmplat. Vă puteţi imagina care a fost soarta conducătorilor care au provocat astfel de incidente. Nu ne puteţi scăpa. Dacă aveţi noroc acum şi nu veţi putea fi

localizaţi de singura noastră navă, în câţiva ani vor fi aici zeci de mii de nave în căutarea voastră. În astfel de situaţii nu ezităm. Din punctul nostru de vedere, este mai sigur să distrugem o civilizaţie întreagă decât să o lăsăm să se dezvolte ca un cancer în trupul lumii din care a înflorit. Oricum, credem că nu vom da greş, vă vom găsi. Din acest moment, Star Cluster va urma un curs precis prin Marele Nor Magelan. Ne vor trebui câţiva ani pentru a trece pe lângă fiecare soare din sistem, la cel puţin cinci sute de ani-lumină. Pe măsură ce vom înainta, vom arunca bombe cu radiaţii către planetele din majoritatea sistemelor solare întâlnite.

Înţeleg că o astfel de ameninţare v-ar putea stârni neîncrederea în noi, de aceea am şi explicat rostul acestei atitudini neîndurătoare. Încă nu este prea târziu pentru a vă dezvălui poziţia. Conducerea oricărei planete ne poate contacta oricând prin radio, dacă este dispusă să comunice coordonatele Fifty Suns. Prima planetă care o va face va fi pentru totdeauna capitala sistemului. Primul individ sau grup care ne va da relaţii referitoare la poziţia unei planete va primi o recompensă de un miliard de dolari de platină, valabili oriunde în galaxia principală sau, după dorinţă, suma echivalentă în moneda voastră.

Nu aveţi de ce vă teme. Nava mea vă poate apăra împotriva oricărei armate oricât de puternice trimise de Fifty Suns. Şi acum, ca dovadă a hotărârii noastre, navigatorul şef al navei va da citire coordonatelor noastre care vă vor permite să ne urmăriţi traiectoria prin Nor.

Mesajul se sfârşi brusc. Se auzi vocea amiralului Dreehan:

— Voi trimite deîndată datele la departamentul navigaţiei, întrucât intenţionăm să urmărim Star Cluster şi să observăm datele programului anunţat. Mi s-a cerut, totuşi, să vă atrag atenţia asupra unei alte consecinţe pe care o poate avea pentru noi mesajul transmis de lady Laurr. Felul de exprimare, tonul şi cuvintele sale sugerează că este comandantul unei nave foarte mari…

Amiralul continuă grăbit:

— Mă rog, să nu vă închipuiţi că vom trage vreo concluzie. Analizăm doar informaţiile ei: pretinde că Star Cluster va lansa bombe cu radiaţii către majoritatea planetelor din Nor. Să presupunem, în limitele bunului simţ, câte o bombă pentru fiecare o sută de planete. Tot vor fi necesare câteva milioane de bombe. Propriile noastre fabrici de bombe pot obţine o bombă cu radiaţii doar la fiecare patru zile. O astfel de fabrică ar avea nevoie de o suprafaţă de cel puţin o milă pătrată. Pe de altă parte, femeia a afirmat că singură nava sa i-ar putea apăra pe trădători împotriva oricăror armate de pe Fifty Suns. În momentul de faţă avem mai mult de o sută de nave de război în dotare, la care se mai adaugă patru sute de nave de croazieră şi sute de aparate mai mici. Să ne gândim şi la scopul iniţial al călătoriei navei Star Cluster în Marele Nor Magelan. După spusele lor, a fost o expediţie de cartografiere. Or, navele noastre de acest fel sunt modele mici, învechite. E greu de crezut că Pământul trimite una din cele mai mari şi mai puternice nave ale sale într-o călătorie de rutină.

Amiralul se opri brusc.

— Aş vrea ca toţi ofiţerii să-mi prezinte, în scris, părerea personală cu privire la cele arătate aici. Deocamdată atât, pentru majoritatea dintre voi. Voi difuza pentru Navigaţie şi pentru Meteorologie datele furnizate de Star Cluster. Au fost necesare aproape cinci ore de muncă susţinută, atentă, pentru a adapta harta trimisă de Star Cluster la sistemul de cartare a stelelor stabilit din vechime de pe Fifty Suns. A fost estimat că distanţa dintre Atmion şi nava pământeană era la acel moment de o mie patru sute de ani lumină. Distanţa nu conta. Pământenii cunoşteau localizarea tuturor tulburărilor meteorologice din Marele Nor Magelan. Au stabilit cu uşurinţă o traiectorie care le-a permis o viteză de aproape o jumătate de an-lumină pe minut.

Efortul prelungit îl obosi pe Maltby. Îndată ce-şi îndeplini îndatoririle, se retrase în cabina sa şi adormi pe loc.

Fu trezit de ţipătul unei sirene de alarmă. Aprinse ecranul conectat la puntea principală; faptul că imaginea apăru imediat demonstra că ofiţerilor li se permitea să urmărească evenimentele. Constată că obiectivul focaliza cu amplificare maximă un punct luminos îndepărtat. Lumina se deplasa, în timp ce imaginea de pe ecran era ajustată în permanenţă, în încercarea de a menţine obiectivul în centru.

O voce spuse:

— După rezultatele oferite de computer, Star Cluster se află în acest moment la aproximativ o treime de an-lumină de noi.

Maltby se încruntă, nu avea ce răspunde. Posesorul vocii voia să spună de fapt că cele două nave se găseau la limita de rezonanţă superioară a câmpurilor, una faţă de cealaltă, un fenomen secundar în subspaţiul de radio, un fel de ecou înăbuşit al domeniului, practic nelimitat, de rezonanţă inferioară. Era imposibil de precizat cât de departe se află inamicul. Se ştia doar că nu poate fi mai departe de o treime de an-lumină. Putea să se afle chiar la câteva sute de mile, deşi părea greu de crezut… Pentru detectarea obiectelor în spaţiu aveau staţiile radar.

Vocea continuă:

— Am redus viteza de deplasare la zece zile lumină pe minut. Întrucât urmăm cursul transmis de pământeni şi nu i-am pierdut, putem presupune că navigăm cu aceeaşi viteză.

Nu, afirmaţia nu era exactă. Era posibil să aproximeze viteza navei pământene, dar nu puteau naviga cu aceeaşi viteză când se deplasau mai rapid decât lumina. Eroarea va deveni evidentă imediat ce se va pierde contactul dintre cele două câmpuri de rezonanţă superioară.

Abia-şi termină Maltby gândul, că spotul de pe ecran începu să clipească şi apoi dispăru. După un minut de

aşteptare, vocea reveni, nefericită:

— Nu vă alarmaţi, vă rog. Mi s-a spus că, probabil, în câteva minute contactul va fi restabilit.

Trecu o oră şi punctul luminos nu mai apăru. Maltby încetase de mult să mai privească cu atenţie ecranul. Îi arunca din când în când câte o privire. Se gândea la ce spusese viceamiralul Dreehan despre mărimea navei Star Cluster. Înţelese că ofiţerul comandant le prezentase cinstit situaţia. O navă de dimensiunile celei descrise de amiralul Laurr părea imposibil să existe. Prin urmare pământenii îi păcăliseră. Una dintre dovezi ar fi numărul bombelor aflate la bordul navei.

Timp de şase zile, Atmion a tot intrat în rezonanţă cu câmpul navei pământene. A încercat să menţină contactul cât mai mult cu putinţă. Verificau şi planetele din jurul stelelor învecinate. O singură dată au dat peste dovezi de distrugere. Părea că bomba fusese lansată greşit, lovise o planetă periferică din sistemul solar respectiv, mult prea rece şi îndepărtată de soarele său pentru a putea adăposti viaţa. Acum nu mai era rece, era un iad clocotind de energie nucleară, ce topise crusta de stâncă şi pătrunsese până în miezul metalic. Strălucea ca un soare în miniatură. Posibilitatea ca o bombă dintr-o sută să lovească o planetă populată era, din punct de vedere matematic, atât de apropiată de zero, încât vederea planetei incandescente nu alarmă pe nimeni de pe Atmion.

În cea de-a şasea zi de căutare, ecranul lui Maltby se aprinse. Imediat apăru în imagine figura viceamiralului Dreehan:

— Căpitane Maltby, te rog, vino la mine în birou.

— Da, domnule.

Maltby se prezentă imediat. Adjutantul de serviciu îl salută şi-l pofti în cabina lui Dreehan. Ofiţerul comandant era aşezat într-un fotoliu, studiind ceva ce părea a fi o radiogramă. Lăsă documentul din mână, cu faţa în jos şi-l invită pe Maltby să ia loc pe scaunul din faţa biroului său.

— Căpitane, ce statut ai printre dellhibrizi?

Ajunseseră, în sfârşit, la întrebarea capitală. Maltby nu se alarmă. Îl privi lung pe ofiţer, afişând o expresie de nedumerire. Dreehan era un dellian de vârstă mijlocie, posedând un fizic plăcut; era o prezenţă agreabilă, ca toţi cei din rasa sa.

Maltby spuse:

— Nu vă pot spune exact cum sunt privit de ei. Într-o oarecare măsură, ca un trădător, cred. De câte ori mă contactează – iar eu am raportat de fiecare dală superiorilor mei când s-a întâmplat – îl somez pe omul de legătură să transmită superiorilor săi că eu recomand o politică de conciliere şi menţinerea integrităţii sistemului.

Dreehan păru că meditează la cele auzite, apoi spuse:

— Ce gândesc ei despre povestea de faţă?

— Nu sunt sigur. Contactele mele sunt destul de vagi.

— Totuşi ai o idee, probabil…

— Din câte am înţeles, spuse Maltby, un grup minoritar consideră că, mai devreme sau mai târziu, Pământul va descoperi Fifty Suns, deci, argumentează ei, în momentul de faţă ar putea fi obţinute câteva avantaje. Ceilalţi, majoritatea, obosiţi să trăiască ascunzându-se, au votat categoric să ni se alăture.

— În ce proporţie?

— Mai mult de patru la unu.

Maltby trânti minciuna fără să clipească.

Dreehan ezită, apoi zise:

— Există vreo posibilitate ca minoritatea să acţioneze unilateral?

Răspunsul lui Maltby sosi repede:

— S-ar putea să dorească acest lucru, dar nu pot… aşa mi s-a spus.

— De ce nu pot?

— Pentru că nu au printre ei nici un meteorolog spaţial calificat.

Şi asta era o minciună. Problema era mult mai profundă decât existenţa specialiştilor în fiecare din cele două grupuri. Hunston dorea să capete puterea asupra dellhibrizilor prin mijloace legale. „Atâta vreme cât este convins că poate acţiona în cadru legal, Hunston va fi corect”, îl informaseră pe Maltby oamenii săi. Pe baza acestor informaţii ţesea acum păienjenişul de minciună şi adevăr.

Dreehan cântărea spusele lui Maltby. Într-un târziu spuse:

— Conducătorii noştri sunt speriaţi că acest ultimatum.

— Pe care l-ai auzit – ar putea oferi un prilej ideal dellhibrizilor. Ne-ar fi putut trăda în schimbul unor avantaje la fel de mari ca şi cele pe care le-ar fi obţinut dacă ar fi câştigat războiul, cu o generaţie în urmă.

Maltby nu găsi nimic de răspuns decât să repete într-o altă formă minciuna anterioară:

— Există şanse de patru la unu să câştige cei ce preferă să rămână alături de Fifty Suns.

Se lăsă din nou o tăcere grea. Maltby se întreba ce se afla de fapt în spatele acestor întrebări. Era clar că nu se puteau baza pe asigurările venite din partea căpitanului Peter Maltby. Dreehan îşi drese glasul:

— Căpitane, am auzit multe despre aşa-zisul creier dublu al dellhibridului, fără să obţin însă vreo explicaţie despre cum funcţionează şi ce face. Mă poţi lămuri?

— E absolut lipsit de interes.

Maltby trânti cea de-a treia minciună la fel de liniştit:

— Cred că frica de creierul dublu a determinat în mare măsură ferocitatea cu care s-au purtat ultimele lupte din războiul trecut. Ştiţi cum este alcătuit un creier normal: nenumărate celule, fiecare în parte capabilă să se conecteze la cele învecinate. La acest nivel, creierul dellhibridului nu se deosebeşte de al vostru. Coborând la un alt nivel, fiecare celulă a creierului conţine o serie de molecule mari, proteine pereche. Ale voastre nu sunt pereche, ale lui da.

— Dar ce rol au?

— Dellhibridul are abilitatea dellianului de a rezista la tentativele de forţare asupra creierului său şi o parte a potenţialului non-dellianului pentru munca de creaţie.

— Asta-i tot?

— Asta-i tot ce ştiu eu, domnule, minţi Maltby.

— Dar zdrobitoarea forţă hipnotică ce li se atribuie? Nu există date despre felul cum funcţionează?

— Am înţeles că folosesc dispozitive hipnotice, ceea ce e cu totul altceva. Generează o teroare confuză a necunoscutului.

Dreehan păru că ia o hotărâre. Ridică radiograma şi i-o înmână lui Maltby.

— A sosit pentru tine, spuse.

Apoi adăugă cu francheţe:

— Dacă-i codificată, n-am reuşit să descifrăm codul.

Bineînţeles că era codificată. Maltby constată acest lucru chiar de la prima vedere.

Mesajul de război spunea:

CĂTRE: CĂPITAN PETER MALTBY.

NAVA DE RĂZBOI „ATMION”

Guvernul dellhibrizilor doreşte să vă mulţumească pentru activitatea desfăşurată ca mediator în negocierile cu conducătorii de pe Fifty Suns. Vă rugăm să fiţi convins că înţelegerile noastre vor fi respectate întocmai şi că dellhibrizii sunt nerăbdători să obţină privilegiile promise.

Nu era semnat. Însemna că apelul de ajutor fusese trimis prin subspaţiul radio şi transmis direct către Atmion.

Maltby trebuia să se prefacă, desigur, că nu înţelege ce era cu acest mesaj, până nu se hotăra cum să procedeze. Spuse pe un ton nedumerit:

— Constat că nu-i semnat. Intenţionat, oare?

Viceamiralul Dreehan era dezamăgit:

— Nici eu nu ştiu.

Pentru o clipă, lui Maltby i se făcu milă de ofiţer. Nici un dellian sau un non-dellian nu ar fi putut pătrunde codul

acestui mesaj! Aflarea secretului depindea de existenţa a două creiere antrenate să lucreze împreună. Antrenamentul era foarte important în educaţia unui dellhibrid. Maltby îşi desăvârşise educaţia înainte de a fi capturat, cu mai bine de douăzeci de ani în urmă.

Ideea de bază a acestui mesaj era că minoritatea îşi anunţase intenţia de a contacta nava Star Cluster şi de o săptămână începuse o campanie pentru a capta sprijinul celorlalţi. Programul lor avertiza că numai cei ce-i vor susţine vor beneficia de fructele trădării.

Era nevoit să se ducă la ei. Dar cum? Ochii i se dilatară când îşi dădu seama că singurul mijloc de transport, aflat la îndemână, era chiar nava sa, Atmion. Înţelese că trebuia s-o facă. Începu să-şi încordeze muşchii în stil dellian. Simţi excitarea electrică produsă prin această stimulare. Într-o clipă, cele două creiere ale sale deveniră suficient de puternice.

Percepu în imediata apropiere prezenţa unei alte minţi. Aşteptă până senzaţia păru că devine parte din propriul său corp şi comandă în gând: „Vidare!” Pentru moment alungă orice gând conştient din minte. Se ridică. Viceamiralul Dreehan se ridică şi el cu aceleaşi mişcări, ca şi cum muşchii i-ar fi fost controlaţi de creierul lui Maltby. Chiar aşa şi era. Se îndreptă către panoul instrumentelor şi atinse un comutator.

— Daţi-mi camera motoarelor, spuse.

Cu voce şi mişcări controlate de voinţa lui Maltby, dădu ordinele necesare pentru a îndrepta nava pe traiectoria ce conducea spre capitala ascunsă a dellhibrizilor.

IV.

Amiralul Laurr citi înştiinţarea de contestare şi rămase pentru câteva minute neschimbată, cu pumnii strânşi de furie, îşi recăpătă stăpânirea de sine şi făcu legătura cu căpitanul Wayless. Faţa ofiţerului se crispă când văzu cine-l chemase.

— Căpitane, intră direct în subiect lady Gloria, tocmai am citit documentul vostru, semnat de douăzeci şi patru de persoane.

— E legal, după părerea mea, răspunse el pe un ton oficial.

— Da, sunt convinsă, i-o întoarse ea.

Se opri brusc şi continuă:

— Căpitane, ce înseamnă fixaţia asta disperată de a vă întoarce imediat acasă? Viaţa e mai de preţ decât legalitatea. Am pornit într-o mare aventură. Sunt sigură că simţiţi ceva asemănător.

— Doamnă, sosi distantă replica, nutresc deopotrivă admiraţie şi afecţiune pentru dumneavoastră. Capacitatea organizatorică de care dispuneţi este remarcabilă, dar aveţi în vedere numai ideile personale şi vă uimeşte, chiar vă răneşte, când alţii gândesc diferit. Aveţi dreptate atât de des încât uitaţi că s-ar putea cândva să şi greşiţi. Acesta este şi motivul pentru care pe o navă mare ca aceasta există treizeci de căpitani cu care să vă consultaţi şi care în situaţii critice, de fapt oricând, au putere de decizie, conform regulamentului. Credeţi-mă, ţinem foarte mult la dumneavoastră, dar ne cunoaştem datoria faţă de ceilalţi oameni de la bord.

— Dar vă înşelaţi! Putem obliga această civilizaţie să ni se supună.

Ezită puţin, apoi continuă:

— Căpitane, nu vreţi să mergeţi alături de mine, măcar de astă dată?

Era o rugăminte personală şi regretă aproape imediat că o făcuse. Cererea îl mai destinse pe Wayless. Îl pufni râsul, încercă să se abţină dar izbucni din nou.

— Vă cer iertare, nobilă doamnă, spuse el într-un târziu. Vă rog să mă scuzaţi.

— Ce te-a amuzat? Întrebă ea gravă.

Căpitanul îşi recăpătase aerul sobru.

— Expresia „măcar de astă dată”. Lady Laurr, de câte ori ne-aţi solicitat până acum să vă susţinem în planurile

dumneavoastră, mai ţineţi minte?

— De două-trei ori, poate.

Tonul ei devenise brusc precaut, încerca să-şi amintească…

— N-am ţinut nici un fel de statistică, spuse Wayless, dar cu aproximaţie pot spune că ne-aţi cerut sprijinul fie pe considerente personale, fie folosindu-vă de prerogativele legale ale comandantului, de cel puţin o sută de ori în această călătorie, pentru a vă impune părerile. Acum, pentru prima oară, legalitatea este utilizată împotriva dumneavoastră, şi resimţiţi acest lucru cu amărăciune…

— Nu sunt amărâtă, sunt…

Se întrerupse o clipă:

— Oh, înţeleg că nu pot discuta cu voi. Dintr-un motiv sau altul aţi hotărât că şase luni înseamnă o eternitate.

— Nu e vorba de timp, ci de scop. Fără nici un indiciu, credeţi că puteţi găsi cincizeci de sori împrăştiaţi printre alţi o sută de milioane. O navă uriaşă ca a noastră nu-şi poate permite să rişte o şansă la două milioane. Dacă nu înţelegeţi acest lucru, suntem nevoiţi să ne impunem punctul de vedere în situaţia dată, în pofida afecţiunii ce o avem pentru dumneavoastră.

Amiralul ezită. Argumentele erau împotriva ei. Simţi nevoia să-şi susţină cu mai multă grijă cauza. Începu să vorbească rar, cu voce scăzută:

— Căpitane, nu se pune problema posibilităţilor tehnice. Dacă ar fi să depindem doar de noroc, atitudinea voastră ar fi cât se poate de justificată. Speranţa noastră este factorul psihologic.

— Lucrurile nu sunt chiar atât de simple, spuse liniştit Wayless. Noi, cei care am semnat „contestarea” deciziei dumneavoastră, am luat în discuţie şi aspectul psihologic.

— Şi pe ce v-aţi bazat respingerea planului meu? Pe ignoranţă?

Era o remarcă usturătoare şi văzu că-l iritase. Răspunsul veni protocolar:

— Doamnă, am remarcat tendinţa dumneavoastră de a vă baza deciziile, aproape exclusiv, pe sfaturile oferite de locotenent Neslor. Întâlnirile pe care le aveţi cu ea între patru ochi… Nu ni se aduce la cunoştinţă ce discutaţi, în schimb luaţi brusc hotărâri în funcţie de cele dezbătute împreună.

Fu uimită puţin de felul în care fusese pusă problema.

— Recunosc că nu m-am gândit la asta. Am fost să discut cu ea în calitate de psiholog şef, numit oficial la bordul acestei nave.

Căpitanul Wayless continuă:

— De ce nu este avansată la gradul de căpitan, dacă sfatul ei este atât de valoros, permiţându-i să-şi expună opiniile în faţa celorlalţi căpitani.

Ridică din umeri; aproape îi ghicise gândurile. Înainte ca ea să poată rosti un cuvânt, continuă:

— Vă rog să nu-mi spuneţi că veţi semna imediat numirea. O astfel de promovare are nevoie de cel puţin o lună până la ieşirea deciziei, chiar dacă nu se opune nimeni; apoi noul căpitan trebuie să asculte în tăcere dezbaterile timp de două luni, pentru a-şi însuşi procedura întrunirilor consiliului.

Lady Laurr spuse cu asprime:

— Şi nu-mi veţi acorda această întârziere de trei luni?

— Nu.

— Nu puteţi renunţa la procedura ordinară pentru astfel de numiri?

— Ba da, dar numai în situaţii critice. Iar acum este vorba doar de ideea dumneavoastră de a găsi o civilizaţie rătăcită undeva prin spaţiu. Va fi căutată şi chiar găsită, eventual, de o expediţie pregătită în acest scop.

— Deci susţineţi în continuare „contestarea”?

— Da.

— Foarte bine. Voi da ordin să se organizeze un plebiscit de azi în două săptămâni. Dacă votul va fi împotriva mea şi nu va mai apărea nimic nou între timp, vom pleca spre casă.

Întrerupse legătura.

Se gândea la situaţia ei, conştientă că se angajase într-un război pe două fronturi. Pe de-o parte lupta împotriva lui Wayless şi a celor trei pătrimi majoritare care-l susţineau pentru a impune plebiscitul, pe de altă parte ducea bătălia pentru a forţa Fifty Suns să iasă la lumină… în ambele direcţii, războiul tocmai se declanşase.

Chemă comunicaţiile:

— Mai suntem în legătură cu nava de pe Fifty Suns care ne urmărea? Întrebă lady Gloria.

— Nu, v-am raportat când am pierdut contactul. Nu s-a restabilit încă. Ne vor lua urma din nou, mâine, când vom trimite coordonatele noastre din momentul respectiv.

— Anunţă-mă!

— Bineînţeles.

Întrerupse legătura şi chemă compartimentul armament. Răspunse un soldat. Amiralul aşteptă cu răbdare până când fu chemat căpitanul de serviciu şi-l întrebă:

— Câte bombe aţi aruncat?

— Şapte în total.

— Trimise toate la întâmplare?

— E cea mai sigură metodă, doamnă. Probabilitatea ne împiedică să lovim planetele capabile să adăpostească viaţă.

Ea încuviinţă din cap, dar rămase încruntată, nerăbdătoare. După un timp spuse, simţind parcă nevoia să reevalueze situaţia.

— Din punct de vedere logic sunt de acord cu metoda. Dar emoţional…

Se opri.

— O singură greşeală, căpitane, şi Curtea Marţială ne aşteaptă pe amândoi dacă se va afla vreodată.

Căpitanul zise aspru:

— Cunosc legea, excelenţă. Când eşti de serviciu la armament, decide hazardul.

Ezită o clipă, apoi continuă:

— Am impresia că ameninţarea făcută de dumneavoastră este periculoasă… pentru noi, asta e! Oamenii n-ar trebui să fie supuşi unei astfel de tensiuni.

— Asta e responsabilitatea mea, răspunse ea tăios şi întrerupse legătura.

Se ridică şi făcu câţiva paşi prin cameră. Două săptămâni! Era imposibil să intervină ceva într-un timp aşa de scurt. În două săptămâni, după planul ei, presiunea psihologică asupra dellienilor şi non-dellienilor abia ar începe să se manifeste. Rămase cu gândul la ei. Se îndreptă încet spre teleportor, îl reglă… şi păşi în biblioteca centrală, aflată la o treime de milă de cartierul său general.

Se afla în biroul personal al bibliotecarei şefe, care stătea la masă şi scria. Lady Laurr i se adresă fără introducere:

— Jane, ai obţinut informaţii despre afacerea Dell?

Bibliotecara tresări, se ridică pe jumătate de pe scaun, apoi se aşeză la loc. Oftă:

— Gloria, tu mă bagi în mormânt. Trebuie neapărat să dai buzna aşa, aici?

Lady Laurr spuse vinovată:

— Îmi pare rău. Eram preocupată. Dar ai?…

— Da, am. Dacă ai fi aşteptat încă zece minute ţi-ar fi parvenit pe cale oficială. Ai cinat?

— Să cinez? Nu, bineînţeles că nu.

— Îmi place felul cum îmi spui asta. Cunoscându-te, ştiu exact ce înseamnă. Bun, vii cu mine să mâncăm. Nu vom vorbi despre dellieni şi non-dellieni cât timp stăm la masă.

— Imposibil, Jane. Nu am timp acum…

Femeia mai în vârstă se ridică de pe scaun. Ocoli biroul şi o luă hotărât pe lady Laurr de braţ.

— Nu poţi? Ia aminte: nu capeţi nici o informaţie de la mine până nu mănânci. N-ai decât să invoci legile şi regulamentele, să vezi dacă-mi pasă! Haide!

O clipă opuse rezistenţă apoi gândi, istovită:

Blestematul ăsta de factor uman! E atât de greu să-i faci pe oameni să înţeleagă!

Încordarea i se spulberă deodată. Se văzu, severă şi preocupată, de parcă soarta întregului univers îi apăsa pe umeri. Încet, se relaxă.

— Îţi mulţumesc, Jane, spuse. Mi-aş dori un pahar cu vin şi ceva de mâncare.

Nu uită însă că avea dreptate: chiar dacă se putea destinde pentru o oră, realitatea rămânea aceeaşi. Trebuia neapărat să găsească Fifty Suns pentru un motiv care se contura tot mai pregnant în mintea ei, cu toate potenţialele lui implicaţii fatale.

După-masă, discutară despre civilizaţia Fifty Suns pe un fundal discret de muzică. Rezumatul cronologic al istoriei fu prezentat de bibliotecară într-o manieră extrem de simplă şi fără ascunzişuri.

În urmă cu cincisprezece mii de ani, Joseph Dell descoperise o deviaţie infimă a transmiţătorului de materie. Maşina presupunea sinteza mecanică a unui anumit tip de ţesut, în special al glandelor endocrine, care nu puteau fi controlate adecvat. Când o fiinţă umană a putut păşi la un moment dat într-un capăt al acestei maşini şi a apărut aproape instantaneu la o mie de mile distanţă, sau chiar mai mult, nu au fost sesizate imediat modificările extrem de subtile ce avuseseră loc asupra acesteia.

Nu se putea spune că le lipsea ceva în mod special, deşi, în timp, dellienii au pierdut mult din capacitatea creativă. În anumite privinţe se părea că avuseseră de câştigat chiar. Dellianul se dovedi tot mai puţin supus stresului şi dominaţiei mintale exterioare. Forţa sa depăşea de departe orice vis al omului. Se putea concentra pentru a putea susţine un efort supraomenesc, printr-un proces curios de mărire treptată a tensiunii musculare.

Normal, (când ajunse aici, tonul bibliotecarei deveni ironic), în aceste condiţii au fost numiţi „roboţi” de către oamenii înspăimântaţi. Numele nu-i deranja pe dellieni, dar îi tulbura pe oameni, a căror ură teribilă nu a fost sesizată imediat de către autorităţi.

Urmă o perioadă cumplită, în care bande furioase bântuiau străzile, linşându-i pe dellieni. Prietenii-oameni ai dellienilor au reuşit să convingă guvernul să-i lase să emigreze. Până acum nimeni nu aflase unde se stabiliseră.

Preaonorabila Gloria Cecily rămase gânditoare o vreme, după ce bibliotecara încheie prezentarea raportului. Într-un târziu rosti:

— Nu prea mi-ai fost de ajutor. Ştiam toate astea cu excepţia câtorva detalii.

Era conştientă de privirea pătrunzătoare, de gheaţă, cu care o studiau ochii albaştri ai femeii din faţa ei.

— Gloria, ce urmăreşti de fapt? De obicei, când vorbeşti astfel încerci să susţii o teorie personală.

Remarca ţintise bine. Amiralul văzu că ar putea deveni periculos pentru ea să recunoască acest lucru. Persoanele care încearcă să forţeze faptele pentru a le adapta teoriilor personale, nu pot gândi ştiinţific. Fusese de multe ori foarte aspră cu ofiţerii care încercaseră să emită cea mai vagă opinie. Rosti rar:

— Pur şi simplu am nevoie de toate informaţiile pe care le putem obţine. Când s-a produs o mutaţie, ca aceea a dellienilor, în urmă cu o sută cincizeci de secole, trebuie să fi fost luate în considerare toate posibilităţile de evoluţie. Iar atitudinea mea înseamnă că nu putem rata ocazia de a afla, dacă ne stă la îndemână.

Jane încuviinţă. Privind-o, lady Laurr înţelese că trecătoarea putere de pătrundere a bibliotecarei se topise în clipa confruntării cu agerimea celeilalte.

Se ridică. Nu putea risca o altă revelaţie. A doua n-ar fi fost prea uşor de revocat. Spuse un „noapte bună” nepăsător şi se întoarse la cabina de comandă. După câteva minute de gândire, apelă la laboratorul de biologie:

— Doctore, ţi-am trimis mai devreme date despre dellieni şi non-dellieni, locuitorii de pe Fifty Suns. După părerea ta ar fi posibil ca un cuplu format dintr-un dellian şi un non-dellian să aibă copii?

Biologul nu se putea mândri cu o minte ageră. Rosti cu voce tărăgănată:

— Istoria spune că nu.

— Dar tu ce crezi?

— Eu aş putea s-o fac.

— Asta-i ceea ce voiam să aud, spuse amiralul cu glas triumfător.

Emoţia produsă de această veste nu se risipi nici când se strecură în aşternut, câteva ore mai târziu. Stinse lumina şi rămase o vreme fixând întunericul spaţiului. Peisajul exterior se schimbase puţin. Punctele de lumină erau aranjate altfel, dar fără amplificare nu avea dovada vizuală că se afla în Marele Nor Magelan. Se vedeau cel puţin o sută de stele individualizate. Ici-colo câte o sclipire, ca un fulg de lumină, indica prezenţa altor sute de mii de stele, milioane, poate.

Se întinse către panoul de control vizual şi mări amplificarea la maximum.

Splendoare!

Miliarde de sori sclipeau în faţa ochilor. Privea apropiata strălucire a nenumăratelor stele din Nor, ampla spirală a galaxiei principale, marcată de puncte luminoase, mai mult decât ar fi putut fi socotite vreodată. Iar ceea ce vedea era abia o mică pată pe harta cosmică. De unde veneau? Zeci de mii de generaţii omeneşti trăiseră şi muriseră şi nu fusese găsit un răspuns satisfăcător.

Reduse din nou amplificarea la zero şi aduse iar universul la nivelul propriilor percepţii. Cu ochii larg deschişi, se gândi: „Presupunând că ar fi reuşit să încrucişeze dellieni cu non-dellieni… cu ce m-ar ajuta pe mine în două săptămâni?”

Nu-şi putea imagina. Adormi neliniştită.

Dimineaţă… în timp ce-şi lua anemicul mic dejun, realiză brusc că mai are două săptămâni. Se ridică de la masă deprimată, conştientă că trăia într-o lume a visului. Dacă nu lua măsurile necesare, marea aventură în care se lansase

semeaţa navă se va spulbera. Se îndreptă hotărâtă spre puntea de comandă şi chemă comunicaţiile.

— Căpitane, se adresă ea ofiţerului care-i răspunse, am intrat în contact de rezonanţă cu nava de pe Fifty Suns care ne însoţea până acum?

— Nu, doamnă.

Fu dezamăgită. Acum când luase în sfârşit o decizie, orice întârziere o irita. Ezită, apoi oftă, acceptând realitatea.

— În momentul în care realizaţi contactul, anunţaţi armamentul, spuse ea.

— Am înţeles, doamnă.

Tăie legătura şi chemă armamentul. Trufaşul ofiţer, comandant al acestui compartiment, înghiţi în sec când auzi ce i se cerea.

— Dar, doamnă, asta înseamnă să deconspirăm arma noastră cea mai puternică. Presupunând că…

— Nu presupune nimic! Se înfurie ea brusc. În clipa asta nu mai avem nimic de pierdut. Am eşuat în ademenirea flotilei de pe Fifty Suns. Îţi ordon să capturezi această navă izolată. Toţi ofiţerii de la bord vor primi, probabil, ordin să se sinucidă, dar ne vom descurca.

Ofiţerul se încruntă, gânditor, apoi aprobă:

— Marele pericol este ca cineva din afara câmpului să o detecteze şi să o anihileze. Dar dacă credeţi că ne putem asuma acest risc…

Preaonorabila Gloria îşi îndreptă imediat atenţia către alte probleme, dar o parte din gândurile ei nu puteau părăsi comanda pe care tocmai o dăduse. Deveni tot mai neliniştită, timpul trecea şi nu venea nici un apel. Chemă din nou comunicaţiile, dar nu aveau nici ei vreo veste. Nava din Fifty Suns era prin preajmă.

Trecu astfel o zi, apoi încă una. În continuare, nici un semn.

În a patra zi, amiralul de pe Star Cluster devenise o persoană foarte irascibilă, cu care nu se mai putea înţelege nimeni. Ziua aceea trecu şi ea fără vreun incident.

V.

Planetă dedesubt! Anunţă viceamiralul Dreehan.

Maltby, care dormea iepureşte, se dezmetici tresărind, se ridică în picioare şi se îndreptă spre panoul de control.

La comanda sa, nava se deplasă rapid de la zece mii de mile deasupra planetei la o mie şi apoi la mai puţin de o sută de mile. Mări amplificarea şi examină terenul. Deşi nu mai văzuse locul acela până atunci, memoria lui sortă imediat hărţi fotografiate ce-i fuseseră arătate în trecut.

Atmion se îndreptă cu cea mai mare iuţeală către cea mai largă gură de peşteră ce conducea în jos, spre capitala ascunsă a dellhibrizilor. Ca măsură de precauţie finală, mai verifică o dată ca ofiţerii mai mici în grad să nu poată vedea pe ecranele lor ce se întâmplă afară (toţi cei paisprezece ofiţeri superiori aflându-se sub controlul lui). Dirijă apoi nava cu îndrăzneală, prin deschidere.

Aştepta cu încordare. Liderii care-l susţinuseră fuseseră anunţaţi că se îndreaptă spre ei. Îl chemaseră din nou să-l asigure că totul va fi în regulă. Era posibil însă să se fi întâmplat ceva neprevăzut, iar aici, la intrare, nava sa era la discreţia apărării antiaeriene.

Tenebrele peşterii se închiseră în jurul lui. Stătea cu mâna pe comutatorul luminii de căutare; privea noaptea din faţa sa. Deodată, clipi o lumină de undeva, departe, sub el.

Maltby aşteptă puţin, se convinse că aceasta nu avea de gând să dispară şi întoarse comutatorul.

Imediat izbucniră luminile de căutare, iluminând peştera din tavan până la sol şi mult în faţă. Nava zbura înainte şi treptat se lăsa în jos. Trecu astfel o oră şi nu apăru nici un indiciu că se apropia de sfârşitul călătoriei.

Peştera se ondula şi se răsucea, în jos şi lateral. De câteva ori avu senzaţia că se întorcea pe drumul pe care veniseră. Ar fi putut urmări traseul pe monitorul automat, dar i se ceruse să n-o facă încă înainte ca Atmion să se apropie de planetă. I se spusese că nici o fiinţă vie nu ştia cu exactitate unde era localizată capitala sub crusta planetei. Alte oraşe

ale dellhibrizilor, de pe alte plantele, erau ascunse în acelaşi fel.

Trecură douăsprezece ore. În două rânduri Maltby trecuse comanda viceamiralului, în timp ce el se odihnea. Acum era la comandă în timp ce Dreehan moţăia pe un pat de campanie într-un colţ.

Treizeci de ore! Uimit şi extenuat în acelaşi timp, Maltby îl trezi pe viceamiral şi se întinse în locul lui. Abia închisese ochii, când ofiţerul îl trezi spunându-i:

— Clădiri în faţa noastră, căpitane! Lumini…

Maltby făcu un salt către panoul de control; câteva minute mai târziu dirija nava spre un oraş cu o populaţie de aproape optzeci de mii de locuitori. I se spusese că nici o navă de dimensiunile lui Atmion nu pătrunsese vreodată în peşteri. Astfel că urma să devină centrul atenţiei tuturor. Deschise o staţie radio normală şi roti discul de acord până captă o voce.

— Şi Peter Maltby, spunea vocea, conducătorul nostru moştenitor, a luat cu împrumut nava de război Atmion, încercând să discute personal cu cei care…

Maltby închise radioul. Locuitorii tocmai erau înştiinţaţi de venirea lui. Căută pe ecran cartierul general al lui Hunston. Recunoscu clădirea după descrierea pe care o primise prin radio şi opri nava chiar deasupra acesteia.

Lansă un paravan energetic în mijlocul străzii, la un bloc distanţă. Apoi, uşor, coborî şi alte paravane până ce zona fu blocată complet. Oamenii puteau pătrunde în zona îmbrăcată de ecranele energetice fără a observa că intră într-o capcană, dar nu o puteau părăsi. Invizibilă din exterior, bariera avea o tentă purpurie privită din interior. Producea un puternic şoc electric oricui ar fi atins-o dinăuntru.

Era foarte probabil ca Hunston să fi fost prins şi el în această capcană, de vreme ce locuia chiar în cartierul general… Maltby nu se amăgea, ştia că acţiunea nu putea fi decisivă. Lupta se dădea pentru controlul politic; putea fi

influenţată de forţă, e drept, dar nu putea fi rezolvată numai cu ajutorul ei. În această bătălie, însăşi metoda folosită pentru a ajunge aici, pe planetă, dădea duşmanilor săi un argument puternic împotriva lui. „Iată, ar fi putut spune ei, un singur dellhibrid a fost în stare să pună mâna pe o navă de război, dovada superiorităţii noastre.” Era o momeală grasă pentru un popor a cărui ambiţie era stimulată după un sfert de secol.

Zări pe ecran mica aeronavă ce se apropia. Îi contactă pe ocupanţi prin radio, se convinse că fac parte din tabăra lui. Ofiţerul comandant în persoană îi întâmpină prin trapa deschisă a navei. Câteva minute mai târziu strângea mâinile unor oameni pe care nu-i mai văzuse niciodată.

Imediat trecură la discuţiile despre tactica şi strategiile ce trebuiau adoptate. O parte din oameni propusese ca Hunston să fie executat. Majoritatea era de părere că ar trebui întemniţat. Maltby asculta neliniştit ambele grupuri, conştient că şi ei cunoşteau situaţia direct şi erau cei mai buni judecători. Pe de altă parte însă, vecinătatea pericolului îl crispa. Era foarte posibil ca el, care urmărise lucrurile de la distanţă, să aibă cea mai detaşată şi în consecinţă cea mai sănătoasă atitudine. Era o bănuială şi nu-i acordă o prea mare atenţie. Oricum, începu să creadă că juca rolul unui arbitru, când brusc, ambele grupuri începură să-i pună întrebări:

— Putem avea certitudinea că Fifty Suns va rămâne în continuare ferm în refuzul de a stabili contactul cu nava pământeană?

— Ai văzut sau ai auzit ceva care să pară o dovadă de slăbiciune din partea lor?

— De ce au ţinut ascuns al doilea mesaj faţă de populaţie?

— Atmion era singura navă desemnată să urmărească nava Star Cluster?

— Există cumva scopuri ascunse în spatele acestei urmăriri?

— Ce poziţie ar trebui să adoptăm în cazul în care Fifty Suns hotărăşte brusc să se predea?

Pentru scurtă vreme, Maltby fu copleşit. Apoi, constatând că întrebările urmau un şablon în spatele căruia se ascundea o falsă implicaţie, ridică mâna şi spuse:

— Domnilor, se pare că teoria voastră este: dacă un alt guvern îşi schimbă cumva hotărârea, să dăm şi noi năvală, poate obţinem nişte avantaje. Nu este aşa. Vom rămâne fermi alături de Fifty Suns, indiferent ce decizii va lua. Vom acţiona solidari cu ceilalţi. Nu urmărim alte privilegii speciale în afara celor oferite în propunerea ce ni s-a făcut.

Încheie pe un ton mai personal şi mai puţin sever:

— Înţeleg că asupra voastră s-au făcut presiuni uriaşe. Vă rog să mă credeţi că vă apreciez atitudinea, atât ca indivizi cât şi ca grup, dar suntem datori să ne menţinem integritatea. Nu avem nevoie să devenim oportunişti în aceste momente de criză.

Oamenii se uitau unul la celălalt. Unii, mai ales cei tineri, păreau nemulţumiţi, de parcă fuseseră obligaţi să înghită o pilulă amară, dar în cele din urmă acceptară cu toţii să susţină acest plan de viitor.

Urmă întrebarea crucială:

— Ce facem cu Hunston?

Maltby răspunse cu răceală:

— Aş vrea să stau de vorbă cu el.

Collis, cel mai bătrân dintre prietenii intimi ai tatălui lui Maltby, îl privi pe căpitan câteva secunde şi se duse în cabina de transmisiuni radio. Era palid când se întoarse:

— Refuză să vină aici. Spune că dacă ai chef să-l vezi poţi coborî la el. Peter, e jignitor!

— Spune-i, răspunse Maltby hotărât, că voi coborî imediat.

Aruncă un zâmbet către feţele întunecate ce-l înconjurau.

— Domnilor, spuse cu o voce răsunătoare, individul acela se află în mâinile noastre. Transmiteţi-i că voi coborî de dragul unei înţelegeri, necesară acum în vreme de criză.

Fără să exageraţi, încercaţi să sugeraţi că ar fi posibil să se recurgă la violenţă.

Îşi încheie expunerea:

— Bineînţeles, nu se va întâmpla nimic, atâta vreme cât nava domină întreaga zonă. Totuşi, dacă nu mă voi întoarce într-o oră şi jumătate, încercaţi să luaţi legătura cu mine. Mai faceţi apoi câte un pas, începeţi cu ameninţări, până ajungeţi să deschideţi focul.

În pofida încrederii sale, din momentul în care-şi opri nava deasupra acoperişului lui Hunston, avu un sentiment ciudat de deşertăciune şi singurătate.

Hunston era un tip înalt, în jur de treizeci şi cinci de ani, cu un aer sarcastic. Când îl văzu pe Maltby intrând în biroul său, se ridică şi-i ieşi în întâmpinare cu mâna întinsă. I se adresă cu o voce plăcută, calmă:

— Am vrut să te scot din adunătura aceea de găini moarte de frică, ce domnesc peste coteţul din vale. Nu intenţionam să comit o crimă de lezmaiestate. Voiam să-ţi vorbesc, în speranţa că te pot convinge.

Îşi susţinu pledoaria cu voce scăzută, dar foarte aprins. Argumentele sale erau prăfuite, se bazau pe superioritatea demonstrată a dellhibridului. El credea cu toată tăria în propriile-i teorii. În final, Maltby ajunse la concluzia că cel mai mare defect al interlocutorului său era lipsa de informare generală şi specifică asupra lucrurilor din afară. Trăise prea mult în spaţiile înguste ale acestor oraşe ascunse, risipise prea mulţi ani vorbind şi gândind fără a cunoaşte cu adevărat realitatea. În pofida inteligenţei sale scânteietoare, Hunston gândea ca un provincial.

Liderul rebel îşi încheie monologul cu o întrebare:

— Crezi că Fifty Suns va putea rămâne ascuns pământenilor?

— Nu, răspunse Maltby cu sinceritate. Cred că este inevitabil să fie descoperit într-un târziu.

— Şi totuşi îi susţii în amăgitoarea lor tentativă de a rămâne ascunşi?

— Eu susţin unitatea în rezolvarea acestor situaţii.

— Consider că ar fi înţelept să fim prudenţi în acceptarea acestui contact. Există chiar posibilitatea de a întârzia descoperirea noastră Încă o sută de ani, dacă nu mai mult.

Hunston tăcea. Figura lui plăcută se întunecă.

— Constat, spuse el în cele din urmă, că punctele noastre de vedere sunt opuse.

Maltby spuse rar, fixându-l cu privirea:

— Intenţiile noastre pe termen lung sunt probabil aceleaşi. Poate doar planurile pentru atingerea ţelurilor propuse sunt diferite.

Faţa lui Hunston se lumină, pupilele i se dilatară imperceptibil. Spuse cu înfocare:

— Excelenţă, dacă aş putea să cred acest lucru… Se opri, ochii i se îngustară brusc:

— Aş vrea să ascult părerea ta despre rolul în viitor al dellhibrizilor, în cadrul civilizaţiei.

— Când se va ivi ocazia, folosind căi legale, spuse Maltby, vor fi propulsaţi inevitabil către înalte funcţii de conducere. Vor domina pentru început Fifty Suns, şi apoi întreaga galaxie, fără a profita, în mod neloial, de capacitatea lor de a controla gândurile celorlalţi. Dacă vreodată în drumul lor către putere vor folosi forţa, vor fi distruşi până la ultimul bărbat, femeie sau copil. Ochii lui Hunston străluceau:

— Şi cât va dura acest proces?

— Ar putea începe curând. Ne vor trebui cel puţin o sută de ani, în funcţie de cât de rapid, dellieni şi non-dellieni, vor începe să aibă copii… după cum ştii, astfel de căsătorii nu au avut dreptul la moştenitori…

Hunston încuviinţă încruntat.

— Am fost informaţi greşit despre atitudinea ta, spuse el. Eşti alături de noi cu-adevărat.

— Nu, zise ferm Maltby. Te rog, nu confunda un plan de viitor cu o atitudine pe termen scurt. În această situaţie, diferenţa este ca între moarte şi viaţă. Dacă ne-am limita numai să aşteptăm pentru a câştiga în final puterea, i-am

alarma pe ceilalţi. Guvernele i-au şi prevenit să manifeste faţă de noi o prietenie precaută. În schimb, dacă ne dovedim acum alături de ei, în această încercare, ar putea însemna un prim pas spre ţelul propus. Dacă suntem doar nişte oportunişti, atunci această mică superrasă, din care facem parte amândoi va fi distrusă mai devreme sau mai târziu.

Hunston se ridică.

— Excelenţă, sunt de acord. Merg alături de tine. Vom aştepta evoluţia situaţiei.

Era o victorie neaşteptată pentru Maltby, care venise pregătit să folosească forţa. Oricum, în pofida convingerii personale că Hunston era sincer, nu avea de gând să se bazeze prea mult pe cuvântul acestuia. Bărbatul din faţa lui îşi putea schimba hotărârea imediat ce ameninţarea navei Atmion se va îndepărta. Îi aruncă în final cu francheţe:

— În condiţiile date, sunt nevoit să-ţi cer să accepţi o întemniţare de şase luni, undeva unde să nu poţi intra în legătură cu suporterii tăi. Va fi un soi de arest la domiciliu, îţi poţi lua soţia cu tine. Vei primi toate onorurile şi vei fi eliberat imediat, dacă între timp se stabileşte contactul între nava pământeană şi Fifty Suns. Statutul tău va fi mai curând de ostatic decât de prizonier. Îţi dau douăzeci şi patru de ore să te hotărăşti.

Hunston se predă singur, când cele douăzeci şi patru de ore se scurseră. Avu o singură pretenţie: să fie difuzate prin radio condiţiile acestui arest la domiciliu.

Astfel, Fifty Suns era protejat pentru moment de o descoperire iminentă. Era evident că o singură navă n-ar fi putut găsi, fără ajutor din afară, nici măcar o planetă a acestei civilizaţii atât de bine ascunse. Maltby era convins de acest lucru. Rămânea totuşi inevitabilă problema descoperirii lor în câţiva ani, când vor sosi şi alte nave din galaxia principală. Era ciudat, începuse să se îngrijoreze după ce trecuse pericolul cel mare. În timp ce-şi conducea

nava înapoi spre traiectoria iniţială, Maltby era preocupat cum să asigure şi în viitor securitatea Marelui Nor Magelan.

Cineva trebuia să afle cât de mare era primejdia. Doar gândul la ceea ce ar fi fost de făcut şi îl cutremură. Cu fiecare ceas, era tot mai convins şi mai hotărât că el era persoana cea mai potrivită pentru această misiune.

Maltby, cufundat în gânduri, căuta o soluţie ca nava sa să poată fi capturată. Brusc, alarma începu să urle.

— Lady Laurr, am stabilit contactul de rezonanţă cu o navă a acestui sistem.

— Prindeţi-o!

VI.

Maltby nu avea o idee clară despre condiţiile în care fusese capturat. La început îşi dorise chiar el să fie făcut prizonier. În timp ce razele tractoare înhăţau nava Atmion era prea târziu să analizeze cum reuşise nava invadatoare să-i absoarbă.

Ceva se întâmplase; avea senzaţia că e supt de un vârtej, percepea o tensionare şi o răsucire a propriului său corp, de parcă materia era supusă unui efort deosebit. Orice ar fi fost acel ceva, se întrerupse brusc când nava fu înşfăcată de ghearele invizibile ce începură s-o târască prin beznă către cealaltă navă, ascunsă încă în depărtare.

Nerăbdător, Maltby supraveghea instrumentele de măsură, de la care spera să obţină, măcar cu aproximaţie, dimensiunea celeilalte nave. Pe măsură ce minutele se scurgeau unul după altul, înţelese că de fapt era improbabil să vadă maşinăria duşmană. De jur împrejur noapte, cele mai apropiate stele păreau nişte confuze puncte de lumină.

Caracteristicele oricărui obiect puteau fi determinate numai după un timp considerabil. Un lucru atât de mic cum era nava pământeană era ca un fir de praf rătăcit în întunericul fără sfârşit.

Bănuielile i se adeveriră. Când Atmion se afla la numai câteva minute de răpitorul său, o durere feroce se înşurubă în muşchii lui Maltby. Avu timp doar să înţeleagă: raze

paralizante. În momentul următor se zvârcolea pe podea, în cabina de comandă, învăluită în beznă.

Când îşi reveni, era încordat, îngrijorat, hotărât să preia controlul situaţiei cu orice preţ. Bănuia că pământenii deţineau metode destule pentru a supune voinţa, forţându-l să le dea informaţii. Trebuia să presupună chiar că puternicul său creier dublu ar putea fi învins, dacă i-ar fi fost cunoscute capacităţile.

Deschise puţin ochii, îşi relaxă muşchii pleoapelor. Fusese ca un semnal. De undeva din apropiere cineva şopti într-o engleză ciudată, dar inteligibilă:

— Gata, ajutaţi-o să treacă prin trapă.

Maltby închise ochii, nu înainte de a-şi da seama că se afla la bordul lui Atmion şi că, aparent, răpirea acestei maşini de luptă era ţinută secretă. Faptul că zăcea în acelaşi loc unde căzuse, în cabina de comandă, părea să indice că nici ofiţerii, nici echipajul de pe Atmion nu fuseseră încă interogaţi.

Îl străbătu un fior. Era oare chiar aşa de simplu? Era oare posibil? I-ar fi fost de ajuns să testeze prudent, cu cele două creiere ale sale, lumea din jur, ca să poată pune sub control orice fiinţă omenească pe care ar fi contactat-o? Şi astfel să supună întregul echipaj de la bord? Chiar era în stare de acest lucru?

Era. Şi-l înfăptui.

Maltby se alătură celorlalţi membri ai echipajului de pe Atmion, înşiruiţi deja pe coridor. Pământenii, bărbaţi sau femei, păşeau înarmaţi de-a lungul şi în fruntea şirului de captivi.

Era o iluzie. Adevăraţii prizonieri erau ofiţerii însărcinaţi să-i păzească pe prizonieri. La momentul potrivit, comandantul, un tip viguros de vreo patruzeci de ani, ordonă calm grupului principal de captivi să-şi continue înaintarea pe coridor. Maltby, însă, şi ceilalţi ofiţeri de la navigaţie şi meteo fură împinşi într-un culoar lateral şi apoi într-un vast apartament ce conţinea şase dormitoare.

Ajunşi aici, ofiţerul de pe Star Cluster le comunică:

— Vă veţi simţi bine aici. Vă vom aduce uniforme adecvate şi vă puteţi plimba pe navă oricât doriţi, cu condiţia să nu vorbiţi prea mult cu oamenii noştri. Avem la bord o mulţime de dialecte dar niciunul nu seamănă cu al vostru. Nu vrem să fiţi remarcaţi, aşa că aveţi grijă!

Maltby nu era îngrijorat. Singura lui problemă era să se familiarizeze cu nava şi cu obiceiurile ei.

Era deja evident că dimensiunile ei erau impresionante. Se aflau prea mulţi oameni la bord pentru a fi controlaţi de o singură persoană. Bănuia de asemenea că existau capcane pentru intruşi. Dar merita riscul. Îndată ce-şi va forma o imagine generală despre navă şi compartimentele ei funcţionale, va trece la explorarea pericolelor.

Când „temnicerii” se îndepărtară, se alătură celorlalţi ofiţeri de la navigaţie, într-un raid prin bucătărie. După cum se aştepta, întâlni multe similitudini în alimentaţie. Descoperiră în încăpătoarele congelatoare friptură de vită, hălci de carne friptă de porc, sau de miel şi o enormă diversitate de orătănii originare de pe Pământ, păstrate fiecare în pungi vidate.

Oamenii săi mâncară pe săturate. Maltby discută foarte serios cu ei despre misterul acestui tratament special ce li se aplica. Era conştient că începuse un lucru foarte primejdios. Oamenii săi aveau mintea ascuţită, iar dacă vreunul dintre ei ar fi făcut legătura între aceste întâmplări neobişnuite şi frica locuitorilor de pe Fifty Suns faţă de dellhibrizi, legătura aceasta i-ar fi înspăimântat pe superiori, mult mai mult decât o făcuse nava pământeană. Respiră uşurat când ofiţerul asupra căruia îşi exercita deja controlul se întoarse cu un braţ de uniforme.

În faţa oamenilor de pe Fifty Suns, problema controlului asupra creierului cuiva era extrem de delicată. „Sclavul” era convins că acţiona călăuzit de raţiuni personale. Motivul pentru care pământeanul acceptase colaborarea era sentimentul acestuia că se supunea ordinelor de a câştiga

încrederea celor mai valoroşi ofiţeri de pe nava capturată. Mai mult chiar, avea impresia că n-ar fi înţelept să comunice imediat această informaţie superiorilor săi şi, mai ales, să discute cu ceilalţi ofiţeri de pe navă. Prin urmare, era pregătit să furnizeze mijloacele care să le permită lui Maltby şi colegilor lui să se mişte, ce-i drept, limitat, la bordul navei Star Cluster. Pământeanul nu era însă pregătit să le ofere prea multe date despre navă. Atâta vreme cât ceilalţi se mai aflau prin preajmă, Maltby acceptă această piedică. Dar, mai târziu, când ofiţerul plecă.

— Cu conştiinţa datoriei împlinite – Maltby îl însoţi. Spre dezamăgirea lui, creierul omului se dovedi inexpugnabil când ajunse la informaţiile despre navă. Deşi ar fi vrut, nu putea furniza aceste date. Ceva mai presus de voinţa lui, de natură hipnotică poate, îl proteja. În final, i se contură clar, lui Maltby, concluzia că trebuia să afle ceea ce dorea de la un ofiţer superior, cu posibilitate de decizie. Gradele inferioare, după cum constatase, nu aveau libertate de opţiune, iar el nu-şi putea pierde timpul să analizeze şi să dezactiveze sistemul folosit pentru protejarea informaţiilor.

Bănuia că autorităţile navei descoperiseră că de pe Atmion lipseau navigatorii şi meteorologii. Probabil cineva se ocupa acum de acest lucru, în maniera severă şi hotărâtă, specifică unei gândiri militare. Dacă ar putea să-i vorbească direct femeii care comanda nava… Dar acest lucru îl obliga la alţi paşi importanţi. Să evadeze?

Deşi era în criză de timp, mai pierdu două ore pentru a supune voinţei sale pe ofiţerii însărcinaţi cu paza echipajului de pe Atmion şi a navei. Trebuia ca la semnalul său aceştia să-şi coordoneze acţiunile pentru a le înlesni evadarea. Pentru fiecare dintre ei era necesar un ordin, real sau iluzoriu, venit de la un superior care să impună obedienţă automată individului. Ca măsură de precauţie, Maltby pregăti explicaţia că eliberarea lui Atmion era un gest de amiciţie faţă de autorităţile de pe Fifty Suns.

Odată planul pregătit, Maltby reuşi să-i transmită unui ofiţer de rang mai înalt că amiralul ţinea neapărat să-i vorbească. Cum urmau să decurgă lucrurile, Maltby nu avea nici cea mai vagă idee.

Locotenentul Neslor sosi pe punte şi-şi depuse corpul subţire într-un fotoliu. Oftă:

— Ceva nu-i în regulă, spuse ea.

Amiralul se întoarse dinspre panoul de control şi o studie pe femeie. Ridică apoi din umeri cu o izbucnire de furie şi-i spuse iritată:

— Câţiva dintre aceşti locuitori de pe Fifty Suns trebuie să ştie unde se află planetele lor, sunt convinsă.

Cealaltă dădu din cap:

— N-am găsit nici un ofiţer navigator la bord. Ceilalţi prizonieri au fost la fel de miraţi ca şi mine.

Lady se încruntă.

— Nu înţeleg, spuse ea silabisind.

— Erau cinci ofiţeri, îi explică Neslor. Toţi au fost văzuţi cu câteva minute înainte ca Atmion să fi fost capturat. Acum nu mai sunt.

Tânăra femeie spuse imediat:

— Căutaţi peste tot! Sună alarma generală!

Se întoarse pe jumătate către uriaşul tablou de lângă ea, dar se opri. Gânditoare, o privi pe psiholoagă.

— Înţeleg că nu eşti de acord cu metoda asta.

— Avem experienţa celuilalt dellian, sosi răspunsul.

Gloria se cutremură imperceptibil. Imaginea supraveghetorului de pe Gisser, capturat din staţia de meteorit, nu-i dispăruse încă din minte. Într-un târziu, spuse:

— Ce propui?

— Aşteaptă! Şi-au făcut un plan pentru a scăpa de sub controlul nostru energetic. Aş vrea să văd încotro încearcă să fugă, ce au de gând să facă.

— Înţeleg…

Comandanta navei nu mai făcu alt comentariu. Privea în gol, undeva, departe.

— Bineînţeles, continuă cealaltă, va trebui să fii protejată. Voi avea grijă personal.

Lady ridică din umeri.

— Nu-mi vine să cred că un nou-sosit la bordul acestei nave ar putea spera să-mi găsească vreodată apartamentul. Nu mi-aş dori să calculez cum să mă întorc aici, în cazul în care m-aş rătăci…

Se întrerupse:

— Asta-i tot ce-mi propui? Să aşteptăm şi să vedem ce urmează?

— Atât.

Tânăra femeie se împotrivi, clătinând din cap.

— Pentru mine nu-i de ajuns, draga mea. Presupun că ordinele mele anterioare privitoare la siguranţa navei au fost executate şi sunt încă în vigoare.

Se întoarse brusc spre panoul de control. Puţin mai târziu, pe ecran apăru un chip.

— Ah, căpitane, spuse Gloria, ce-ţi fac oamenii de gardă în acest moment?

— Patrulează, veni răspunsul.

— Au găsit ceva?

— Nava este perfect apărată împotriva exploziilor accidentale. Bombele au fost inventariate, iar la intrările depozitului există sisteme de supraveghere de la distanţă. Nu putem avea vreo surpriză.

— Bine, spuse amiralul Laurr. Aveţi grijă în continuare.

Tăie legătura şi căscă.

— Cred că-i timpul să mergem la culcare. La revedere, draga mea.

Locotenent Neslor se ridică:

— Sunt ferm convinsă că vei dormi în siguranţă.

Plecă. Tânăra femeie îşi petrecu următoarea jumătate de oră dictând instrucţiuni câtorva departamente, modifică

planul de comunicare al fiecăruia. Apoi se băgă în pat îmbrăcată. Adormi aproape numaidecât.

Se trezi cu o senzaţie bizară de nemulţumire. Cu excepţia strălucirii palide a tabloului de bord, puntea era în întuneric, dar după o clipă gândi uimită: „E cineva aici în cameră”.

Rămase în continuare întinsă, adulmecând primejdia, amintindu-şi ce spusese locotenentul Neslor. Părea incredibil ca cineva nefamiliarizat cu uriaşa navă să-i poată descoperi reşedinţa atât de repede. Ochii i se obişnuiră cu întunericul, putând distinge silueta vagă a unui bărbat, ce stătea la câţiva metri de patul ei.

Aşteptase probabil ca ea să-l descopere. Ştiuse cumva că femeia se trezise, deoarece îi şopti:

— Nu aprinde lumina. Şi ai grijă!

Vocea îi era foarte blândă, aproape drăgăstoasă; şi totuşi era convinsă că cel ce-i vorbea era un om extrem de periculos. Ordinul lui o ţintui în pat, înţepenindu-i mâna pe loc, pe cearşaf, nemişcată. Simţi chiar primul junghi de teamă şi înţelese că putea muri înainte de a-i veni cineva în ajutor.

Spera doar că locotenentul Neslor o păzea.

Intrusul i se adresă din nou:

— Nu ţi se va întâmpla nimic, dacă faci exact ce-ţi spun eu.

— Cine eşti?

Din tonul ei răzbătea, puternică, dorinţa de a afla.

Maltby nu-i răspunse. Văzu un scaun, se aşeză, dar situaţia nu-l mulţumi. Erau prea multe dispozitive tehnice pentru el, la bordul acestei nave de luptă, pentru a se simţi cât de cât în siguranţă în acţiunile sale. Putea fi ameninţat, chiar distrus, fără a şti măcar ce i se întâmplă. Îşi dădea seama că în acel moment putea fi ţinut sub observaţie de către o sursă îndepărtată, peste puterea lui de control. Vorbi cu glas scăzut:

— Doamnă, nu ţi se va întâmpla nimic, dacă nu faci mişcări bruşte. Mă aflu aici în speranţa că voi găsi răspuns la câteva

întrebări. Pentru propria dumneavoastră lămurire, ţin să vă spun că sunt unul dintre navigatorii de pe Atmion. Nu vreau să intru în detalii asupra felului în care am reuşit să scăpăm din plasa voastră. Mă aflu aici din cauza propagandei voastre. Aţi avut dreptate să bănuiţi disensiuni printre locuitorii celor cincizeci de sori. Unii sunt gata să accepte asigurările voastre, alţii se tem. Bineînţeles, cei prudenţi au fost în majoritate şi au avut câştig de cauză. Întotdeauna pare mai sigur să aştepţi şi să speri.

Făcu o pauză, îşi ascultă din nou vorbele cu urechea minţii: deşi i se părea că ar fi putut să le formuleze mai bine, în esenţă sunau corect şi cinstit. Dacă oamenii de pe navă ar fi putut fi convinşi de ceea ce spunea el în acest moment, i-ar face să creadă că atât el cât şi camarazii săi erau nehotărâţi.

— Reprezint o colectivitate care are o poziţie privilegiată. Doar navigatorii şi meteorologii diferitelor planete şi cei de pe nave pot cunoaşte poziţia lumilor locuite. Există probabil zeci de mii de trădători potenţiali care şi-ar vinde pe dată poporul pentru avantaje personale, dar nu şi din cadrul personalului antrenat şi disciplinat al administraţiei sau al armatei. Sunt convins că înţelegeţi ce vreau să spun.

Făcu o pauză, lăsându-i parcă vreme să priceapă.

Pe măsură ce Maltby continua să vorbească, tânăra femeie se relaxă. Vorbele lui păreau corecte, iar intenţiile, deşi ciudate, plauzibile. O deranja în schimb un lucru minor: cum găsise drumul spre apartamentul ei? Oricine, mai puţin familiarizat decât ea cu labirinturile navei şi comenzile acesteia, ar fi putut accepta prezenţa lui acolo şi n-ar fi dat importanţă faptului. Era ca şi cum ar fi pătruns într-un oraş străin, cu o populaţie de treizeci de mii de locuitori şi, fără să fi fost îndrumat, s-ar fi îndreptat direct către casa celui căutat. Clătină din cap uşor, refuzând explicaţia ce-i venea în minte. Aşteptă, oricum nerăbdătoare, ca el să continue. Cuvintele lui îi garantaseră siguranţa, iar cu fiecare minut ce trecea, era tot mai convinsă că locotenent Neslor se afla

la datorie. Ar fi putut afla ceva interesant chiar din această discuţie.

Maltby continuă:

— Era necesar să obţinem câteva informaţii. Încercăm să amânăm pe cât posibil hotărârea pe care vreţi să ne-o impuneţi prin forţă. Pentru noi ar fi mult mai simplu dacă v-aţi întoarce în galaxia principală şi aţi trimite alte nave mai târziu. Am avea vreme să ne obişnuim cu inevitabilul şi nimeni n-ar trebui să-şi asume rolul infam de a-şi trăda poporul.

Gloria dădu din cap, în întuneric. Putea înţelege acest punct de vedere. Spuse:

— La ce întrebări ai vrea să-ţi răspund?

— De cât timp vă aflaţi în Marele Nor Magelan?

— De zece ani.

— Cât intenţionaţi să mai rămâneţi? Continuă Maltby.

— Această informaţie nu este disponibilă, spuse cu voce hotărâtă amiralul.

O izbi faptul că afirmaţia era reală şi în ceea ce-o privea pe ea. Peste două zile avea să aibă loc referendumul.

Maltby îi spuse:

— Te sfătuiesc sincer să-mi răspunzi la întrebare.

— Ce se va întâmpla dacă nu răspund?

În timp ce vorbea, mâna ei, care se mişcase încetişor către un mic panou aflat la marginea patului, îşi atinse scopul. Triumfătoare, apăsă unul dintre butoane. Aproape instantaneu se relaxă şi ea. Din întuneric, Maltby îi spuse:

— M-am gândit să te las să faci asta. Sper că te face să te simţi mai în siguranţă.

Calmul lui o deconcertă, dar se întrebă dacă el înţelesese exact ce făcuse. Îi explică distantă că acţionase un sistem cunoscut sub numele de lumină senzitivă. Din acel moment erau urmăriţi de nenumăraţi ochi electronici. Orice încercare din partea lui de a folosi o armă energetică ar fi fost împiedicată. Era adevărat că nici ea n-ar fi fost lăsată

să folosească vreo armă, dar nu consideră înţelept să-i comunice acest lucru.

Maltby îi spuse:

— N-am intenţia să folosesc o armă energetică. Aş vrea să-mi mai răspunzi la câteva întrebări.

— S-ar putea s-o fac.

Vorbise pe un ton potrivit, dar începuse să o enerveze locotenentul Neslor. Se impunea o iniţiativă din partea acesteia.

— Cât de mare este această navă? Continuă Maltby.

— Are o mie cinci sute de metri lungime şi transportă un echipaj complet de trei mii de oameni, ofiţeri şi personal auxiliar.

Era impresionant. Se întreba cât de mult exagerase femeia.

Amiralul nu comentă. Dimensiunile erau de zece ori mai mari decât cele recunoscute de ea. Dar ceea ce conta cu adevărat nu era dimensiunea navei, ci calitatea conţinutului acesteia. Era aproape sigură că interlocutorul ei nici nu bănuia măcar extraordinarul potenţial ofensiv şi defensiv al enormei maşinării pe care ea o comanda. Dintre ofiţerii superiori aflaţi la bord, doar câţiva erau în măsură să înţeleagă natura anumitor forţe ce puteau fi aruncate în joc. În acel moment, ofiţerii respectivi erau supravegheaţi în permanenţă prin camerele spion de luat vederi.

— Sunt nedumerit, cum aţi reuşit să ne capturaţi?

Ajunsese şi aici, în sfârşit. Lady Laurr ridică glasul:

— Locotenent Neslor!

— Da, nobilă doamnă.

Replica sosi prompt de undeva din întuneric.

— Nu crezi că această comedie durează cam mult?

— Ba da. Să-l omor?

— Nu, vreau să-mi răspundă el la nişte întrebări.

Maltby preluă controlul asupra creierului ei în timp ce se îndrepta spre teleportor. În spatele lui…

— Nu trage! Ţipă Gloria. Lasă-l să plece!

Nici atunci, nici mai târziu nu-şi puse problema comenzii sau impulsului ce-o determinase să reacţioneze astfel. Explicaţia pe care şi-o oferi singură după un timp era: de vreme ce intrusul n-o ameninţase şi, pe deasupra, mai era şi unul dintre mult-vânaţii navigatori, să-l distrugă pentru a nu-l lăsa să evadeze undeva tot în interiorul navei părea un act iraţional.

Prin urmare, Maltby părăsi puntea nevătămat şi gata să dea semnalul de eliberare a navei sale. Pe măsură ce Atmion se îndepărta de nava pământeană, supunându-se ultimului ordin al lui Maltby, ofiţerii de pe Star Cluster începură să uite contribuţia personală, a fiecăruia, la evadare.

Asta fusese tot ce reuşise Maltby. Să intre în vasul duşman şi să iasă din nou. Părea cu adevărat o aventură periculoasă. Ce aflase însă, nu-l mulţumea deloc, ştia doar că avea de-a face cu o navă foarte mare. Chiar dacă, la confruntarea cu o flotilă întreagă, Star Cluster ar fi fost obligată să acţioneze prudent, Maltby era convins că existau la bordul său arme capabile să distrugă dintr-o dată câteva nave de luptă de pe Fifty Suns.

Iar ceea ce-l preocupa în mod deosebit, era reacţia ofiţerilor săi, a echipajului de pe Atmion, a locuitorilor de pe Fifty Suns în general. Era un proces complicat pentru a putea fi evaluat de mintea unui om. Şi mai greu de explicat era atitudinea lui de la bordul navei Star Cluster.

Bineînţeles că reacţiile nu vor apărea imediat. Maltby era la curent cu raportul făcut de viceamiralul Dreehan. Două zile nu se întâmplă nimic.

În cea de-a treia, comunicatul zilnic transmis de la bordul navei Star Cluster indică o modificare drastică de curs. Motivele acestei schimbări erau ascunse.

În ziua a patra, pe ecranul lui Maltby se aprinse imaginea lui Dreehan. Ofiţerul comandant spuse cu gravitate:

— Acesta este un anunţ general pentru toate gradele. Tocmai am primit un mesaj de la statul major al flotei

noastre.

Liniştit, dădu citire mesajului: „Prin următoarele, declarăm că între locuitorii de pe Fifty Suns şi nava terestră Star Cluster s-a declanşat războiul. Flotila noastră trebuie să taie calea inamicului şi să deschidă focul. Navele avariate sau în pericol de a fi capturate au obligaţia să distrugă hărţile stelare; iar ofiţerilor navigatori şi meteorologi aflaţi la bordul unor astfel de nave li se cere în mod patriotic să se sinucidă. Politica declarată a guvernului nostru este distrugerea totală şi rapidă a invadatorilor.”

Maltby asculta palid şi încordat, când Dreehan schimbă tonul comunicatului, devenind mai confidenţial: „Deţin o informaţie personală: autorităţile noastre au ajuns la concluzia că Star Cluster ne-a abandonat deoarece n-a îndrăznit să stârnească mânia poporului nostru. De aici şi din alte date obţinute, şefii au hotărât că nava pământeană poate fi distrusă de un atac concertat. Dacă urmăm exact instrucţiunile primite, inamicul n-ar avea nici un avantaj de pe urma capturării unor nave de-ale noastre. Am desemnat oameni care să asigure executarea ofiţerilor din toate compartimentele de navigaţie şi meteorologie, în cazul în care aceştia nu sunt în măsură să acţioneze în momentele cruciale. Vă rog să notaţi.”

Căpitanul Peter Maltby, meteorolog şef şi navigator asistent pe Atmion, constată scârbit că fusese şi el trecut pe listă. Iniţiase o politică de solidaritate în acţiuni cu guvernul de pe Fifty Suns şi nici nu putea fi vorba ca el să abandoneze pripit, din motive personale, această atitudine. Singura lui speranţă era ca lupii spaţiului, cum erau numite navele de război, să termine repede cu nava pământeană solitară, printr-o acţiune concertată.

Porniseră în urmărirea unui tigru.

VII.

Pierduse referendumul cu o minoritate ce-i zdrobea inima: nouă voturi din zece. Ordonă sever modificarea cursului

navei spre casă. Târziu, în aceeaşi „zi”, fu chemată de compartimentul comunicaţii:

— Mai continuăm transmiterea coordonatelor?

— Bineînţeles, spuse ea tăios.

În după-amiaza următoare, se deşteptă din moţăială în sunetul sirenei de alarmă.

— Avem în faţă mii de nave! Îi raportă căpitanul comandant al sectorului operativ.

— Începeţi pentru acţiune! Comandă ea. Ocupaţi posturile de luptă!

Când ordinele-i fură îndeplinite, se adresă căpitanilor din consiliu:

— Ei bine, doamnelor şi domnilor, spuse cu plăcere nedisimulată, aş avea nevoie de permisiunea de a începe lupta împotriva autorităţilor recalcitrante, care ne demonstrează că sunt capabile să întreprindă acţiunile cele mai ostile împotriva civilizaţiei Pământului.

— Gloria, spuse una dintre femei, nu mai insista, te rog. Ai avut şi de data asta dreptate.

Se votă în unanimitate pentru intrarea în luptă. Se puse întrebarea:

— Îi distrugem sau îi facem prizonieri?

— Vor fi capturaţi.

— Toţi?

— Toţi.

Flota de pe Fifty Suns era despărţită de nava pământeană de aproximativ patru sute de milioane de mile, când Star Cluster generă un câmp ce ocupă o felie groasă din spaţiu.

Era un univers în miniatură, puternic curbat. Navele care urmaseră o traiectorie aparent rectilinie, se treziră întorcându-se în acelaşi punct. Încercările de a ieşi din capcană folosind viteze mai mari decât aceea a luminii se dovediră zadarnice.

O ploaie de torpile îndreptate spre sursa câmpului fură deviate puternic şi explodate în spaţiu, pentru a evita distrugerea propriilor nave.

Se dovedi imposibilă şi comunicaţia cu orice planetă de pe Fifty Suns. Subspaţiul radio era tăcut ca moartea.

După aproape patru ore, Star Cluster trimise o serie de raze tractoare. Inexorabil, una după alta, navele erau absorbite de către uriaşa maşină de război. În acel moment sosi ordinul ca ofiţerii meteorologi şi navigatori să se sinucidă imediat.

La bordul lui Atmion, Maltby făcea parte din micul grup de bărbaţi care îşi strângeau mâinile cu viceamiralul Dreehan; imediat, în prezenţa ofiţerului comandant, îşi îndreptă distrugătorul spre tâmplă.

În acest ultim moment ezită. „Aş putea să-l domin acum, chiar în clipa asta, şi să-mi salvez viaţa” îşi spuse, furios că întreaga acţiune fusese zadarnică şi inutilă. Descoperirea civilizaţiei lor devenise inevitabilă. Se va întâmplă mai devreme sau mai târziu, indiferent de ce ar fi făcut el în clipa aceea.

Apoi se gândi: „De fapt, asta am susţinut eu printre dellhibrizi. Trebuie să fim alături de grup, şi în moarte dacă este nevoie.”

Momentul de ezitare se sfârşi. Apăsă butonul de activare a armei sale.

După ce fuseseră inspectate primele nave capturate de către echipele de tehnicieni, tânăra comandantă a celei mai mari nave ce pătrunsese vreodată în Marele Nor Magelan, care era în al nouălea cer de bucurie, fu anunţată despre sinucideri:

Fu cuprinsă de milă.

— Să fie regeneraţi toţi! Ordonă ea. Nu-i nevoie să moară cineva.

— Câţiva sunt spulberaţi de-a binelea, i se răspunse. Au folosit detonatoare.

Se încruntă la auzul acestei veşti. Asta însemna o muncă suplimentară imensă.

— Nebuni! Spuse ea. Aproape că-şi merită moartea.

Se întrerupse.

— Aveţi mare grijă! Dacă e necesar, treceţi toate navele prin teleportor, accentuând sinteza ţesuturilor avariate şi a organelor.

Începuse de mult perioada de somn, dar ea continuă să rămână în biroul său, primind rapoartele. Fuseseră aduşi în faţa ei câţiva navigatori reînsufleţiţi; cu ajutorul locotenentului Neslor, de la compartimentul psihologic, îi interogă.

Se retrase mulţumită la culcare: Fusese descoperită o civilizaţie pierdută.

SFÂRŞIT

1 Civilizaţia Cincizeci de Sori.